

Berxwedan

Aylık gazete • 15 Mayıs 1994 • Sayı 171 • 3,- DM

TC KÜRDİSTAN'DA BOZGUNA UĞRADI

Botan-Behdinan Eyalet Koordinatörü Cemal:

"DÜŞMANIN OPERASYONLARI TAMAMEN BOŞA ÇIKMIŞ DURUMDADIR"

Yazısı 8. sayfada

ŞIRNAK KUŞATMASI SALDIRI DÖNEMİNE GİRİŞTİR

20 Nisan günü gerillalar Şırnak'a yönelik bir kuşatma hareketi başlattılar. Bu, düşmanın geliştirdiği operasyonların fiyasko ile sonuçlandığının da göstergesi oldu. Düşmanın Botan'ı yeniden işgal ve Güney Kürdistan'ı işgal amaçlı ve 200 bin kişilik bir güçle başlattığı operasyon sürerken, adeta operasyonun merkezi durumunda olan Şırnak'ta düşman, çaresiz bir şekilde gerillaların namlularından çıkan kurşunlara hedef olmamak için çabaladı. Bütün giriş ve çıkışları gerillalarca kontrol altına alınan Şırnak'tan, düşman güçleri ancak helikopterler vasıtasıyla çıkabildi.

TC basınında operasyon abartılarak verildiği bir sırada, Şırnak kuşatması gibi bir eylemin yaşanmasından sonra adeta operasyon unutuldu. Gündem başka noktalara kaydı ve adeta TC ordusunun yenilgisi Ankara'da kabul edildi. Darbe tartışmalarıyla ve yeni geniş tabanlı hükümet tartışmalarıyla "TC biraz daha yaşatılamaz mı," çabaları daha da yoğunlaştı.

Her şeyden önce Şırnak kuşatması yeni döneme özgü "kuşat ve yok et" anlayışının bir ürünüdür. Artık dönem TC güçlerini tasfiye etme sürecidir. Onun için önümüzdeki dönemde bu tür eylemler daha da artacaktır. Osyan eylemi bunun küçük bir örneğiydi. Dersim'deki güçlerimiz tarafından gerçekleştirilen Hozat kuşatması da böyleydi. Şırnak eylemi bunun daha da geliştirilmesidir. Bu eylemler artık şehirlere sıkışmış düşmanın şehirlerde vurulması ve şehirlerin düşürülmesinin önümüzdeki dönemde mümkün olacağını gösteriyor. Şırnak eylemi de gösteriyor ki, şehirlerin kuşatılması ve an be an düşürülmesi Botan eyaletimiz için oldukça gerçekçi bir hedeftir. Ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel olarak TC'nin çözüldüğü bu dönemde artık askeri olarakta bir dengeyi yakaladığımız ve dengenin giderek lehimize kaydığı bir gerçektir. Son Güney operasyonunda düşmanın aldığı darbe ve ardından gelişen Şırnak kuşatması zafer yürüyüşü dönemine girdiğimizin teminatıdır.

Bu eylemde düşmanın kayıpları şöyledir. Şırnak tugayında düşman güçlerinden 6 asker öldü, 1 asker de yaralandı. Şehir içinde ve şehrin alt tarafında 25 asker, 1 astsubay, 1 üsteğmen ve 6 polis ölürken, 3 polis de yaralandı. Maden taburunda bulunan askerlerden 7'si öldü, 3 tanesi de yaralandı. İmha olan bir tankın içinde 1 astsubay ve 5 asker öldü. Yani düşman güçlerinden toplam olarak 52 kişi öldü 13 kişi de yaralandı. Ayrıca Tatar aşiretinden 3 tane çete de öldürüldü.

-Şırnak kuşatmasına katılan gerillaların kaleminden kuşatmayı aşağıda olduğu gibi akta-

Devamı 7. sayfada

ÇÖZÜM

Başkan APO değerlendiriyor:

ŞEHİTLERİN ANISI ÖZGÜR VATAN ÇAĞRISIDIR

Başta Newroz şehitleri olmak üzere, ortaya serilen büyük kahramanlık örnekleri bizi anılarını özenle değerlendirmeye ve en önemlisi de sonuçlarını mutlaka özümsemeye mecbur bırakıyor. Alçak olan odur ki, kahramanlık eylemlerinin anlamını çok kısa sürede unutup ve gereklerini yerine getirmez. Yine gafil olan odur ki, bu çok büyük anlam ifade eden kişilikleri kendi yaşamında bir örnek olarak değerlendirmez ve kendine çok gerekli olan gücü buradan elde edemez.

Gerçekten kendi gerçeğimize bakıyoruz; bu kadar büyük kahramanlık değerlerinin yanında bu kadar cücelik, bu kadar alçaklık, bu kadar gaflet yaşanıyor; bunlar en az kahramanlık değerleri kadar kendini konuşturuyor. Bu bir çelişkidir. Kahramanlığı düşünmemek, düşünüp de gereklerini yapmamak, en temel insani değerlerden vazgeçmek demektir. Hele hele bunu lafazanlıkla geçiştirmek, bunu mutlak emir derecesinde telakki etmemek ve üzerine düşeni yapmamak, kişilikçe belki de açık bir hainden ve gafilden daha tahripkar olmak demektir. Gerçekten bütün çabalarımızın bir anlamı da hemen hemen her şeyin önünde tutulması gereken bu değerleri yaşamın tek etkili gücü haline getirmek, mümkünse onun örgütü-

Devamı 14. sayfada

PKK 3. Ulusal Konferansı'nda Cephe'ye ilişkin alınan kararlar

❐ *PKK 3. Ulusal Konferansı'nda ulusal kurtuluş mücadelemizin tüm sahalarına ilişkin çok kapsamlı kararlar alındı. Gazetemiz cepheye ilişkin olan bölümü bu sayıdan başlayarak yayınlamaya devam edecektir.*

Yazısı 22. sayfada

BERXWEDAN'DAN

Bundan sonrası zafer yürüyüşüdür

Bugünkü TC gerçeğine baktığımız zaman şunu açıkça görebiliriz. Devlet olma vasfını çoktan yitirmiş ve bir kontrgerilla teşkilatına dönüşerek her geçen gün daha hızlı ve daha büyük patlamalarla dağılmaktadır. Ekonomik, siyasi, sosyal ve askeri olarak tükenişi yaşayan bu barbar egemenlik sistemi, elinde tuttuğu büyük propaganda araçlarıyla, psikolojik savaşla ve sürekli gündem çarpıtarak ölüm döşeğinde kendini biraz daha yaşatma çabasındadır. TC, Osmanlı İmparatorluğu için kullanılan "hasta adam" kavramını bile haketmiyor. Onun için kullanıla-

Devamı 3. sayfada

Direniş kahramanlarımız

SAVAŞIN VE KAVGANIN YİĞİT ASLANI

Adı, soyadı: Aslan ÖZEN
Kod adı: Sefkan, Şêrê Şer
Doğum yeri ve tarihi: Kabayar köyü-Aslanbey Çiftliği-Göksun, 1970
Mücadeleye katılış tarihi: 1991
Şahadet tarihi ve yeri: 10 Mayıs 1992, Engizek dağları

Şêrê Şer (Aslan Özen) yoldaşın ailesi, yıllar önce Malatya'dan göç edip Afşin kazasına bağlı Serkiz Çayır köyüne yerleşir. Aradan bir dönem geçtikten sonra kabile olarak Göksun'a bağlı Aslanbey Çiftliği Kabayar mezrasına yerleşir. Şêrê Şer yoldaş burada dünyaya gelir, yaşamını bu güzel mezrada geçirir. Oldukça yoksul bir ailenin bireyidir. Geçimlerini çobanlık ve çiftçilik yaparak sağlarlar. İlkokulu kendi köyünde okur, ortaokula Göksun'da devam etti. Yoksulluk nedeniyle öğrenimine devam etmedi. Adana'ya gidip inşaatlarda çalıştı, elde ettiği kazancı biriktirerek aile ekonomisine katkıda bulundu. Metropollerde çalıştığı işlerde yaşamın zorluklarını, sömürülmeyi derinen yaşadı. Bu süreçten itibaren içinde bulunduğu koşulları kavramaya çalışır. İçten içte sömürgeciliğe karşı tepkisi gelişir. Fakat bunu bilinçli, örgütlü bir güce dönüştürme olayını yaratamaz. Yaşamında cömert ve mert biridir. İyi dostluklar kurduğu insanlara elinden geldiğince yardım eder, her şeyini onlarla paylaşırdı.

Ekonomik sorunlardan dolayı birçok Kürdistanlı genç gibi Şêrê Şer yoldaş da kurtuluşu yurt dışına çıkmakta arar. Bu temelde bir grup arkadaşıyla Mayıs 1989 tarihinde Yunanistan'a çıkar. Burada bir süre kalıp çalıştıktan sonra 1990 tarihinde Almanya'nın Nürnberg şehrine gider. Bir dönem burada kalır, burada çeşitli çevrelerle ilişki kurar, iş arar. İstediğini bulamayınca yolunun yönünü Londra'ya doğru çevirir. Londra'da bir dönem kalır, burada yurtsever Kürdistanlılarla tanışır, ilişkilerini geliştirerek faaliyetler yürütmeye başlar. Londra'daki dernek bünyesinde yoğun bir çalışma temposu sergiler. Şêrê Şer yoldaş Almanya'ya gittiğinde içinde bulunduğu durumu şu yalın örnekle, partiye sunduğu bir raporda dile getirir: "*... Almanya'ya gelişimin birinci ayıydı. Saçlarımı uzatmış, siyah bir gözlük takmış ve kot pantolon giymiş bir halde yurtsever Kürdistanlılara ait bir derneğe gittim. Herkesin garip bakışları karşısında bir tuhaf olmuştum. Saçlarımın, gözlüklerimin ve takım kotların ne anlama geldiğini anlamıştım...*" Bu, Kürdistan gençliğine dayatılan şekilsizliğe yalın bir örnektir.

Şêrê Şer yoldaş Londra'da kültür çalışmalarına katılır, cephe faaliyetlerini yürütür. Yurt dışında kendi ulusal gerçekliğiyle, Kürdistan ulusal kurtuluş sorunuyla ilk defa bu kadar sıkı bir temas içindeydi. Ailesi demokrattı, Türk solu ile yıllara dayanan ilişkileri olmuştu. Bu durumlarından dolayı 12 Eylül döneminde de düşmanın yoğun baskılarına ve sindirme yönelimlerine maruz kalmışlardı, ama Kürdistan'ı fazla bilmiyor, tanımıyorlardı. Asimilasyon politikasının etkileri o kadar derin olmuştur ki, Kürdistan neresi, kimliği nedir, hangi topraklarda nasıl yaşıyor bilmiyorlardı. Asimilasyon politikasının derin tahribatlarını yaşayan binlerce Kürdistanlının durumu da bundan farklı değildir. Ailece yaşanan bu asimile edilmişliğin yanısıra bir de Türk solunun bilinen tahribatları, olumsuzlukları mevcuttur. Bu durumun da yaşam ve kişilikte yarattığı olumsuzluklar söz konusudur. Yurt dışına çıkışla birlikte ilk kez bir anlamda da kendi gerçekliğiyle tanışmış oluyor. Yürüttüğü çalışmalarda kendi gerçekliğini, Kürdistan'daki durumu kavradıkça bu kez ülkeye dönüşü gerçekleştirmenin özlemi gelişti. Sürekli olarak ülkeden kaçışın mutlaka ama mutlaka durdurulması gerektiğini vurgulayarak kendi gerçekliğinden örnekler verirdi.

Londra'da bir süre eğitim gördü. Daha sonra Avrupa'da parti eğitimlerine katıldı. 1991 yılından itibaren çalışmalara profesyonel düzeyde katıldı. Profesyonel düzeyde katıldıktan sonra Avrupa çalışmalarında fazla kalmadı. Zaten Şêrê Şer yoldaş da kendisini ülkeye sıcak savaşıma hazırlıyordu. Ülkeye bir an önce ulaşmanın tutkusu her geçen gün artıyordu. Şêrê Şer yoldaş ulusal özüne sağlam bir dönüşü gerçekleştirdi. Kendisini geliştirdi, güçlendirdi. Eğitim sonrasında bir dönem Hollanda'da cephe faaliyetleri içinde yer aldı. Şêrê Şer yoldaşın silaha büyük tutkusu vardı. "Kürdistan'da her şey silahla halledilmek zorundadır. Düşmanlarımız hiçbir şeyden anlamıyorlar. Onun için silahı düşmana iyi doğrultup, hedefi tam vurmalıyız, silaha hakkını vermeliyiz" gibi değerlendirmeler Şêrê Şer yoldaşın sürekli dile getirdiği konular oluyordu. Katıldığı eğitimlerde güçlü bir dönüşümle Kürdistan gerçekliğini her geçen gün kavrayan Şêrê Şer yoldaş, ülkeye uzanmak ve savaşın en sıcak alanı, Kürt gerillasının rüyası olan Botan'da savaşmak istiyordu. Botan'da belli bir birikim aldıktan sonra Güneybatı'ya yönelmek istiyordu. Avrupa'da Akademi'ye gitmeden önce Botan'a gitme konusunda partiye öneri götüreceğini belirtiyordu. "Her Kürt gencinin Botan'ı görerek, Botan'daki savaşa katılarak askerleşmeyi yaşaması gerekir" diyordu. Şêrê Şer yoldaş Ağustos 1991 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Akademi'ye gideceği haberini alan Şêrê Şer yoldaş bir anda sevincinden adeta ne yapacağını şaşırmıştı. Başkan APO'nun bir gerillası olarak her şeyiyle mücadeleyle birlikte olacağına, Apocu olmak için tüm çabasını harcayacağına dair yoldaşlarına söz vererek Mahsum Korkmaz Akademi'sine gider.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi eğitim görür. Güneybatı eyaletinin ekonomik, sosyal, coğrafik durumu üzerinde durmaya, kişilikleri tahlil etmeye çalır. Güneybatı eyaletinde gerillanın nasıl geliştirilip güçlendirilmesi gerektiği hususlarında yoğun tartışmalar içine girer, gerilla yaşamı ve taktikleri üzerinde kendisini güçlendirerek ülkeye artık hazır olduğunu belirtiyordu. Siyasi eğitimle birlikte askeri yönü daha güçlü, askerilleşmeye daha fazla önem veren bir yoldaştı. Planlama grubu içinde yer aldığında coşkuluydu, kararlıydı, inançlıydı. Ülkeye doğru yol alırken, Parti Önderliği grupla birlikte konuşur. Parti Önderliği, Şêrê Şer (Savaş aslanı) ismini takar Sefkan yoldaşa. Grup Güneybatı eyaletine ulaşır. Eyalete ulaştığında oldukça heyecanlıydı. Uzun yıllar önce kaçtığı toprakları, insanları görünce düşmana olan kini, geçmiş yaşamına olan nefreti daha da artar. Ülkeden kaçışın, ülkeden nefret etmenin tümüyle sömürgecilikten kaynaklandığını kavrayan Şêrê Şer yoldaş çalışmalar üzerinde büyük ve güçlü hazırlıklar içerisine girer.

Binboğalar'a doğru yürüyüşe geçilir, ancak Engizek dağlarında grup düşman pususuna düşer. Burada çıkan çatışmada şehit düşer. Savaşın yiğit aslanı Şêrê Şer, ismine, partiye, Parti Önderliği'ne layık bir şekilde savaşa tam doymadan şahadete kavuşur.

Onların şanlı direnişleri mücadelemize önderlik edecektir. Başlamadan biten bağımsızlık ve özgürlük yolundaki savaş istemlerini zirvede temsil edeceğimize söz veriyoruz!

ÖNCE İNSANDIK

Önce insandık
çığlık çığlığa birkaç söz
kan gibi
intikam
can gibi
ne almışsa bu köhne düzen
bizden
onu alacaktık bir bir yeniden
kansa kan
cansa can
çoğalttık öfkemizi yakıcılığında
kırk kocalı cumhur-u Türk'ün
demokrasi boyasını
bütün sevdaların çiçeklendiği
bütün ölümlerin bittiği
bütün sözlerin onurlaştığı yerde
ne kalacak geriye
kurşunlar soğutmuş kanımızdan
ucunda bayrak olduğumuz
sephalardan
ölümlerle alay eden
açlığımızdan haine sıkılan
kurşunlardan geriye
zulüm şafaklarına doldurulan
öfkeler
ve kan sağanağına yeşeren
güllerden geriye
anılar kalacak yalnız
soğuk, ıssız duvarlara
nakışladığımız
yılgın şafakları ağarttığımız
anılar
yeryüzündeki yıldızlar
kadar çok anılar
fuhuş deryası sokaklardan söküp
dağ doruklarında
diktiğimiz bayraklarımız
kalacak yalnız
Diyarbakır burçlarında alev alan
yiğit kızlarımız
kutsal vatan topraklarına
düşen şehitlerimiz
sığınaklarda ana kucağı bulan
hapishaneler devirip
soylu uluslar doğuran analarımız
ve dünya cenneti vatanla
soluk soluğa
dostluğumuz kalacak geriye ...

Berxwedan
Aylık Gazete

V. i. S. d. P.: Mariano Lohmann
Steinkauler Str. 33, 51063 Köln

Druck: Druckhaus Bonn • **Vertrieb:** Eigenvertrieb
Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s. / Belçika 70.00 bfr
Danimarka 12.00 dkr / Fransa 12.00 ffr / Hollanda 4.00 hfl
İngiltere 1.20 £ / İsveç 12.00 skr / İsviçre 3.00 sfr / Norveç 12.00 nkr

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi		Almanya dışı	
6 ay	36.00 DM	6 ay	72.00 DM
12 ay	66.00 DM	12 ay	130.00 DM

Bundan sonrası zafer yürüyüşüdür

"Mevcut hükümet iktidara geldikten sonra "Mart'a kadar bitireceğiz" çağrılarını yineleyip durdu. Aradan geçen süreçte Mart'ta bitiremediği gibi, ARGK daha fazla güçlendi ve gerilla sayısı 30 bine çıktı, şimdi hızla 50 bine tırmanıyor."

Baştarafı 1. sayfada

cak deyim şudur: "Ölüm döşeğinde serumlarla yaşamaya çalışıyor."

TC'nin kendisini psikolojik savaş ile yaşatmaya çalıştığını Cumhurbaşkanı Demirel açıkça ifade etti. Kendisine, "açıklamalarınız oldukça isabetli oluyor" diyen katil Türkeş'e Demirel, "Biz psikolojik bir savaşın içindeyiz" diyerek cevap veriyor. Başarısızlıklarını ve gerilla güçleri karşısında aldıkları darbeleri çarpıtarak, farklı göstererek ve bunu başaramadıkları noktalarda da gündem çarpıtarak, günü kurtarma telaşındadırlar.

Gündemin nasıl çarpıtıldığını ve Kürdistan'daki savaşın boyutunun nasıl kamuoyundan saklandığını Hürriyet gazetesi yazarı Rauf Tamer (12 Nisan 1994) günkü köşe yazısında şöyle dile getiriyor: "*Ülkedeki birinci problem nedir? Gündem sabun gibi kayıyor. Refah'ın gelişmesi PKK'yi unutturdu. Ekonomik paket Refah'ı unutturdu. Şimdi Bosna-Hersek ise ekonomiyi unutturuyor. Yarın kimbilir Bosna-Hersek'i ne unutturacak.*" Gündemin sürekli çarpıtılmasının nedeni tabii ki ulusal kurtuluş savaşıdır. Ve bu savaşın meydana getirdiği değişimlerdir. Düşman savaşta aldığı darbeleri unutturmak açısından sürekli böyle bir yola başvuruyor. Örneğin TC ile aramızdaki savaşta en şiddetli bir döneme girdiğimiz ve TC'nin 1 aylık kaybının 679 kişi olduğu bir dönemde, Tansu Çiller "*terörde nasıl başarılı olduysak ekonomide de o ölçüde başarılı olacağız*" diyebilme sahtekarlığını gösterebiliyor. TC'nin ortalama olarak günlük kaybının 20'nin üzerinde olduğu bir dönemde Türk basını bunu görmemezlikten geliyor. Ve Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin açıklamaları dışında haber vermiyorlar.

Fakat şurası çok açık ki, gelişmeleri kamuoyundan gizleyerek, gündemi çarpıtarak ve psikolojik savaş yürüterek, gerçeği değiştirmek imkansızdır. Bu, komadaki hastaya aspirin verme anlamına geliyor. Aspirinle de artık TC'yi yaşatmak imkansızdır.

Kürdistan sorunu, tamamen uluslararasılaşarak ve içte de yükselen bir mücadeleyle çözümünü dayatmaktadır. Bölge üzerinde ve Kürdistan üzerinde çıkarı olan bütün güçler bu dönemde kendi çözümlerini dayatmaya çalışıyorlar. Başta ABD ve Almanya olmak üzere bütün emperyalist devletler bu açıdan Kürdistan ile oldukça çok ilgileniyorlar. Aralarında bazı noktalarda çelişkiler olsa da üzerinde uzlaştıkları noktalar da var. Özellikle Kürdistan sorununu PKK'siz çözme ya da, zayıflatılmış, "Türk demokrasisi" içine alınmış bir PKK ile sorunu çözme çabası şu anda TC'de dahil, bütün emperyalist ülkelerin üzerinde anlaştığı bir konudur.

Dünya emperyalist sistemi günümüzde silahlı temelde ve masabaşı çözümlerin dışında bir devrimi yaşamak istemiyor. Hele bu devrimin Ortadoğu gibi çok önemli stratejik bir noktada ve Kürdistan gibi paylaşılmış bir ülkede gerçekleşmesi, emperyalizm açısından önüne geçilmesi gereken en önemli bir tehlikedir. Dünyadaki devrimci mücadelelerin masabaşında "halledildiği" bir dönemde, bizim ülkemizde devrimin tamamen askeri temelde zafere ulaşması, dünya halklarına da önemli bir örnek teşkil edebilir. Ve bu durumda "devrimler dönemi bitmiştir, askeri zaferler dönemi geçmiştir" tarzındaki emperyalist propagandaları geçersiz kılacaktır.

O açıdan mücadelemiz aleyhine geliştirilen uluslararası komploların nedeni Kürt sorununu tamamen reddetme değil, zaferimizi engelleme çabasıdır.

Emperyalist devletler bu temelde çözüm önerileri geliştirerek Kürt sorununu çözmek isteyecektir. TC'nin uyguladığı klasik sömürgeciliğin de artık geçersiz olduğunu ve çözümün bunun yumuşatılması temelinde olacağını düşünüyorlar. Son dönemlerde Avrupa Parlamentosu'nun, ardından da Almanya parlamentosunun öngördükleri "Kürt sorununa otonomi çözümü" böyle bir gereklilikten kaynaklanıyor. Aksi halde Kürtleri çok düşündükleri için değil.

TC'nin durumuna baktığımız zaman PKK'yi operasyonlarla zayıflatarak, sınırlı bazı düzenlemelerle sorunun üzerini küllendirmek istediği görülüyor. Son dönemlerde geliştirilmeye çalışılan bazı çabalar direkt bununla bağlantılıdır. Bu nokta aralarında herhangi bir çelişki de yok. Son dönemlerde kamuoyunda ortaya atılan ve tartışılan darbe söylentileri bu anlamda aldatmacadır. Mevcut hükümet ve parlamento tamamen ordunun hizmetindedir. Kontrgerillanın her istediğini yapan bir konumdadır. Savaşı her düzeyde idare eden ordunun darbe yapması, bu anlamda düşünülemez. Ordunun kendi maskesini yırtacağı doğru değildir. Ancak ne var ki, mevcut hükümet yenilginin ve başarısızlığın tek sorumlusu olarak gösterilerek kamuoyunu aldatma anlamında bazı çabaların gelişebileceğini de gözardı etmemek lazım.

TC'nin ve ordunun yenilgisini Tansu Çiller'in başarısızlığı olarak gösterme, ekonominin çökmesini, uygulanan yanlış ekonomik ve mali politikaların sonucu olarak gösterme, özel savaş rejiminin bir oyunudur. Bunları Tansu Çiller gibi bir maskede aramak elbette doğru değildir. Bunların nedeni Kürdistan'daki savaştır. TC Kürdistan'da her türlü silahı kullanıyor. Her gün tonlarca bombayı Kürdistan topraklarına bırakıyor. Ve buna rağmen yenilgiyi yaşamaktan, geriye çekilmekten, karakollarını boşaltmaktan kurtulamıyor. Bunun getirdiği mali yük oldukça ağırdır. Bütçenin neredeyse tamamına yakını, kaybedileceği kesinleşmiş bir savaşa yatırılıyor. Bu durum TC'yi adeta dilenci konumuna düşürdü. Satılmadık değer kalmadı. Gözler halkın elinde avucunda ne varsa ona çevrildi. 5 Nisan Kararları, halkı soymanın bir ekmeğe muhtaç etmenin adıdır. Bu kararlarla bütün savaşın yükü emekçi halkın sırtına yüklendiği ve tartışmaları geliştikçe, sermayenin Tansu Çiller'den rahatsız olduğu demogojisi yayıldı. Bu bir oyundur. Paket açıldığında bütün sermaye çevreleri gecikmiş kararlar olarak beyanat verdiler. Aradan daha bir ay geçmeden sermayenin sert açıklamalarda bulunması ve ardından, Tansu Çiller'in emekçinin ve demokrasinin koruyucusu kesilerek "DYP mutlu bir azınlığın partisi değildir" demesi Güney operasyonundaki başarısızlığı ve Şırnak kuşatmasını kamuoyundan gizleme çabasıdır.

Şurası oldukça açıktır ki, Kürdistan'daki savaş tekelci Türk burjuvazisini oldukça zorluyor. Üretim durma noktasına gelmiştir. Kürdistan giderek Türk burjuvazisini kamburu oluyor. Ancak yine de Kürdistan'ı kaybetmemek için sahte formüller konusunda bütün kesimlerle aynı görüştedir. Ve çareyi askeri temelde PKK'yi zayıflatmakta görüyor. Ancak bu da oldukça zor gelişiyor ve zayıflayan TC oluyor.

TC'nin her kesiminde korku ve panik egemen. Bu panik ortamında yapılan kimi açıklamalar, bütün psikolojik savaş çabalarına rağmen gerçekleri ele vermekten kurtaramıyor. Basın ve yayın kuruluşlarının özel savaşın emriyle, "Türkiye bu savaşı kazanacak" adı altında yaptıkları seferberlik çağrısı içine girilen ruh halinin ve korkunun boyutunu gösteriyor. Kuşkusuz hiç de haksız değiller, çünkü TC çözülüyor ve ölüm döşeğinde çırpınıyor.

TÜSİAD Başkanı Halis Komili'nin TC'yi kurtarma noktasında bütün sermaye çevreleri adına yaptığı konuşması, bizim devrime ne kadar yaklaştığımızın da itirafı oluyor. Komili şunları söylüyor: "*Yangın çatıya sıçramış bir vaziyette. Alevlere nasıl müdahale edildiğine bakarak, yangının sokaktaki bütün binaları sarmasına yol açacağını tahmin edebiliyoruz. Hataya tahammülümüz yok, çünkü herkesin evi, yaşamı tehdit altında. Bu nedenle iktidarın, muhalefetin ve tüm kamuoyunun şu acil çağrıya kulak vermesini istiyoruz: Parlamento içi uzlaşma üzerinde yükselen yeni bir kriz yönetimi oluşturulmalı. Parlamenter demokrasinin sınırları içindeki tartışmaların darbecilik yapılıyor çığırtkanlıklarıyla engellenmesine izin verilmemelidir. Şimdi kriz kapıyı kırıp içeri girmiş ve kimse sorumluluğu üzerine almak istemiyor. Amaç bir kargaşa ortamı yaratıp hıyanet, delalet patırtısı içinde olan biteni kamuoyunun gözünden saklamaktır.*"

Bu cümleler olup bitenleri anlatmak açısında oldukça önemli itiraflarla doludur. TÜSİAD'ın istediği kriz yönetimi önümüzdeki dönem denenebilir. Bu aynı zamanda Tansu Çiller'i başarısızlıkların ve yenilginin tek sorumlusu olarak gösterme anlamına gelecektir. Ancak bu kriz yönetiminin de Tansu Çiller'den farklı bir hareket içinde olacağını düşünmek doğru değil.

Son dönemin en önemli bir konusu da Tansu Çiller'in sık sık çağrı yaparak, "yazdan önce teslim olun diyerek, psikolojik savaşı daha da yükseltmesidir. Hatırlanacağı gibi mevcut hükümet iktidara geldikten sonra "Mart'a kadar bitireceğiz" çağrılarını yineleyip durdu. Aradan geçen süreçte Mart'ta bitiremediği gibi, ARGK daha fazla güçlendi ve gerilla sayısı 30 bine çıktı, şimdi hızla 50 bine tırmanıyor. Ancak TC dağılışı ve çözülüşü yaşamasına rağmen, PKK'yi çok kapsamlı operasyonlarla sınırlandırıp bazı işbirlikçi çözümler temelinde "Kürt'e şefkatle yaklaşarak" altından kalkacağını hesapladı. Ve bu çağrılar operasyonlardan önce yapıldı. Aynı dönemde Özgür Gündem gazetesi de kapatıldı. Gazete kapatıldığı dönemde Başkan APO'nun röportajı yayınlanıyordu. Kapatma kararı bir taraftan röportajı engelleme, diğer taraftan geliştirecekleri kapsamlı operasyonlar hakkında Özgür Gündem'in kamuoyunu doğru bilgilendirmesini engelleme amacı güdüyordu.

Ancak TC'nin hesapları tutmadı. Yaza kadar sürdürmeyi düşündükleri operasyonlar başlar başlamaz, TC ordusunun gerilla karşısında bozguna uğraması durumu yaşandı. Operasyonlar tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. TC yaza kadar sonuç alamayacağını anladı. Ve geliştirdikleri birtakım suni tartışmalarla Botan ve Behdinan'daki yenilgiyi, Şırnak kuşatmasını gizlemeye çalıştılar.

İşte böyle bir ortamda Doğan Güreş'in görev süresinin uzatılması tartışmaları başlatıldı. Yaza kadar sonuç alamayacakları, hatta ARGK'nin daha da güçleneceği hesaplanarak, Kürdistan'daki kirli savaşı en üst düzeyde yürüten kontra şeflerinin değiştirilmesi doğru bulunmuyor. Çünkü bunlar başaramazsa, hiç kimse de başaramaz düşüncesi zihinlerde yaygınca bulunuyor. Bu noktada Tansu Çiller önceki açıklamalarını yalanlayan yeni bir açıklamada bulundu. Diyor ki, "Terörün tamamen gündemden çıkarılması zaman alacaktır." Evet, TC'nin çok güvendiği ordusu yenilginin şokunu yaşıyor. Orta Asya'dan bu yana her şeye muktedir Türk ordusu, ARGK'nin keskin vuruşlarıyla, halklara karşı yaptığı katliamların hesabını pahalıya ödüyor. Ve Türk ordusu da adım atmaz bir hale geldikçe, Kürdistan'ın kurtarılmasının önündeki engeller kalkıyor demektir. Bu dönem Kürdistan'ın kurtarılması ve zafer yürüyüşü dönemidir.

TC'nin ve emperyalizmin

Devamı 27. sayfada

ARGK TC'nin Kürdistan'ı işgal operasyonlarını boşa çıkarttı ve ...

NİSAN'DA 679 DÜŞMAN ASKERİ ÖLDÜRÜLDÜ

TC ile halkımız arasında süren savaşta, Nisan son derece önemli bir ay oldu. Kış sürecinde, "Mart'a kadar PKK'yi bitireceğiz" diyenlere karşı halk güçlerimizin yanıtı Nisan'da görüşürüz oldu. Ve bu görüşme Nisan ayı boyunca gerçekleşti. Sonunda bitiş noktasına doğru hızla yol alanın TC olduğu görüldü.

ARGK Nisan ayı boyunca TC'nin askeri güçlerine birçok darbeler vurdu. TC'nin geliştirdiği ve çokça umut bağladığı operasyonlar TC'nin bozgunuyla sonuçlandı. Kürdistan'a yüzbinlerce yeni güç sevkeden TC, yenilgiden yenilgiye koştu. Yeni katılımlarla 30 bine ulaşan ARGK, ülkeyi düşmandan temizleme dönemi olduğunun bilinciyle gerilla savaşının yanında denediği hareketli savaş tarzıyla da ülkenin önemli bir bölümünü özgürleştirmeye başladı.

TC'nin siyasal, ekonomik ve hukuksal olarak bittiği ve Kürdistan'da askeri güçleri dışında kalmadığı bu dönemde, askeri alanda TC'ye vurulan darbeler halkımızı kurtuluşa doğru hızla götürmektedir. Bugün Botan'ın %70'i artık gerillanın denetimdedir. TC kırsal alanları tamamen terk ederek şehir merkezlerine sıkışmış durumdadır. Yollar tamamen ARGK'nin denetimi ve kontrolü altındadır. TC'nin karadan hareket etme imkanları bölgede kalmamış durumdadır. Bu açıdan Botan-Behdinan'da geliştirilen ve çok kapsamlı olan, 200 bin askerin kullanıldığı bu son operasyonlara "yeniden işgal operasyonları" adını vermek gerçekçidir. Ancak Botan'ı yeniden işgal çabaları başarısızlıkla sonuçlanarak, TC'nin alanda kopuşu daha da hızlandı. Operasyon sürerken bir anlamda operasyonun merkez üssü olan Şırnak'ın gerillalarca kuşatmaya alınıp günlerce düşmana darbe vurulması ve ordu güçlerine yardım dahi gelememesi bunun açık bir göstergesidir. Aradan kısa bir süre geçmeden Şırnak'ın tekrar kuşatmaya alınması önümüzdeki dönemde hareketli savaşla birlikte denenecek kuşat ve imha et tarzının yetkince uygulanacağını gösterirken, diğer taraftan da Botan'da artık şehirlerin düşürülmesinin dönemi olduğunu ortaya koyuyor. Evet son operasyonların TC'nin bozgunuyla sonuçlanması ile birlikte Botan'dan başlayarak devletleşmeyi yaratmanın da imkan dahiline girdiğinin belirtisi oluyor.

Kürdistan'ın diğer eyaletlerinde de durum Botan'dan çok çok farklı değil. Nisan ayı boyunca Kürdistan'ın bütün yolları gerillaların kontrolü altındaydı. Bütün eyaletlerin kırsal kesimleri ARGK tarafından TC askerlerinden büyük oranda temizlendi. Düşman güçleri daha çok şehirlere ve garnizonlara çekildi. Kırsal alanlardaki karakollar teker teker boşaltıldı.

TC bu dönemde, operasyonlarla ARGK'nin hakimiyet alanlarını sınırlandırmak ve gelişmeleri biraz da olsa kendi lehine çevirmek istedi. Ancak kırsala her adım atışında ARGK gerillalarının pusularına düşmekten kurtulamadı. Ve her operasyon TC'nin verdiği büyük kayıplarla sonuçlandı. Öyleki TC'nin ortalama günlük kayıpları 20'nin üzerinde oldu. ARGK, düşmanı üzerine çekerek, yer yer de iç içe geçen çatışmalarla düşmana darbe vurmanın taktik zenginliğini bu dönemde oldukça iyi sergiledi.

ARGK sadece düşmanın üzerine gelmesini beklemedi. Zaman zamanda şehir merkezlerine yönelerek düşmana korku saldı. Hozat ve Çemişgezek'e yönelik baskın ve kuşatma eylemleri bunun örnekleridir. Bu eylemler aynı zamanda Şırnak eyleminin de bir benzerinin Dersim'de uygulanmasıdır.

Kürdistan'ın şehirlerinde ve metropollerde de savaş yükseldi. Bu dönemde bu alanlarda savaşın daha da yükselmesiyle, TC'nin oldukça zorlanacağı ve dağılışın daha da hızlanacağı kesinlik kazanmış durumdadır. Turizm mevsimiyle birlikte patlayacak ARGK bombaları TC'yi ekonomik olarak çok daha zorlayacaktır. Şimdiden rezervasyonların %70'inin iptal edildiği göz önüne alınırsa turizmin tamamen felç olacağı açıktır.

Bu dönemde köy koruculuğunda çözülmeler de yaşandı. Güney Kürdisan'da halk güçlerimize yönelik işbirlikçiler tarafından geliştirilen komplolar boşa çıktı. Güney Kürdistan'da Kürt halkının bağımsızlıkçı ve özgürlükçü çizgisi daha fazla gelişim gösteriyor. Botan Eyaleti'nin eyalet konferansında Botan Behdinan'ın birleştirilerek tek eyalet haline getirilmesi ve TC'nin Behdinan'ı işgal operasyonunun başarısızlıkla sonuçlanması bu alanın da kızıllaştığını gösteriyor.

Askeri açıdan artık stratejik denge dönemi tamamen olgunlaşıyor. Yer yer stratejik saldırıya geçişi de yaşıyoruz. Savaş oldukça kapsamlı gelişiyor. Kesin sonuç alma döneminde bulunuyoruz. Bu dönemde ARGK'ye daha fazla katılım göstermek ve savaşa her yönüyle katkı sunmak, kurtuluşumuzu hem daha yakınlaştıracağı gibi, hem de yurtseverliğin bir gereğidir. Yurtseverliği savaş ile bağlantılı ele almak gerekir. Duygu düzeyinde yurtseverlik bir aldatmacadır ve bu dönemde asla kabul edilemez.

Kürdistan'daki savaşı ve bütün eylemleri en ince ayrıntısına kadar yazmak olanaksız. Bu açıdan, savaşın kapsamı hakkında bilgi vermek amacıyla bazı önemli eylemleri aşağıda sunuyoruz.

Dersim Botanlaşıyor

1994 bahar hamlesiyle birlikte ARGK birlikleri Kürdistan'ın her tarafında olduğu gibi Dersim'de de daha fazla düşmanı vurmaya ve düşmanın geliştirdiği operasyonları boşa çıkarmaya başladılar. 1994 yılının bir başka özelliği de ARGK'nin önemli alanları denetimi altına alması ve giderek bu denetimini yaymasıdır. Bu temelde şehir merkezlerine sıkışıp kalan düşman güçlerinin bütün geçiş yollarını tutmak oldukça önemli olmaktadır. Botan'ın %70'ini elinde tutan ARGK güçleri, eyalette izin verdikleri yollar dışında kalanları ulaşıma kapattı. Bu yolların kullanılması tamamen yasaklandı.

Dersim'de önemli bir saldırı dönemine giren ARGK güçleride Botan'daki gibi yasaklama yoluna gitmeden sadece geçişleri kontrol altına aldı. Bu temelde Nisan ayı boyunca defalarca yol kesme eylemi gerçekleştirildi. Dersim eyaletinde gerilla birliklerinin son dönemlerde geliştirdikleri yol kontrolü eylemlerinin bazıları şöyle:

15 Nisan günü Dersim-Mazgirt yolu üzerinde yapılan kontrolde, Mazgirt Belediyesi'ne ait bir otobüs durduruldu. İçinde bulunan ve düşmana ait olan 7 adet kasatura ve bazı belgelere el konuldu.

18 Nisan günü Göksuyu-Dersim yolu üzerinde 1 düşman konvoyu pusuya düşürülerek darbe vuruldu. İki cemse tahrip olurken, çok sayıda asker de öldü. Düşman yaralılarını ancak helikopterlerle alabildi.

20 Nisan günü Dersim-Ovacık Karayolu ARGK birliklerince denetime alındı. Araçlar durdurularak içinde bulunan kitleye propaganda yapıldı. Halkımız ARGK güçlerine 8 milyon TL yardımda bulundu. Eylem sırasında düşman güçleri müdahale etmedi. Gerillalar geri çekilirken düşman müdahaleye geldi. Bunun üzerine gerilla güçleri tekrar yola inerek düşman güçleriyle çatıştılar ve düşman güçleri geri çekilmek zorunda kaldı.

23 Nisan günü Dersim-Ovacık yolu kesilerek bir düşman konvoyu pusuya düşürüldü. Daha sonra çatışma günboyu devam etti. Eylemde 2 düşman cemsesi vuruldu, ancak sonuçları hakkında bilgi alınamadı. Ayrıca düşman karadan müdahale etmek istedi. Müdahaleye gelen düşman güçleri de pusuya düşürülerek darbelendi.

22 Nisan günü Elazığ-Hozat yolunda düşman güçlerine gerillalar tarafından pusu atıldı. Ancak düşman güçleri yoldan geçmeyince gerillalar yola inerek yolu 3 saat süreyle denetime aldılar. Araçlarda bulunan halka propaganda yapıldı. Eylemde halk 2,5 milyon TL bağışta bulundu. Düşman güçleri müdahalede bulunmadı.

25 Nisan'dan başlayarak Ovacık yolu 2 gün süreyle gerillalarca denetim altına alındı. Özel ordu güçleri kapsamlı bir müdahale girişiminde bulunmaya çalıştı. Fakat bu güçler gerillalarca pusuya düşürülerek darbe vuruldu. Akşama kadar süren çatışmalara kobralar da katıldı. Bu çatışmalarda düşman güç-

APO" sloganlarıyla şehidini Kürdistan ananın bağrına bıraktı. Daha sonra şehitlerin anısına bağlılık yemini yapılarak eylem sonuçlandırıldı.

Sason'da yol kontrolü

16 Nisan günü Sason yolu gerillalar tarafından 2 saat süreyle kesildi. Yoldan geçmekte olan 30 araç durdurularak kimlik kontrolü ve propaganda yapıldı. Kimlik kontrolü sırasında ortaya çıkarılan 1 özel tim ve 3 çete gerillalarca cezalandırıldı. Daha sonra toplanan halk 3,5 milyon TL yardımda bulundu.

Güroymak'a gerilla baskını

Baharla birlikte düşmanı şehir merkezlerinde de vurmaya başlayan ARGK birlikleri, 30 Nisan günü Bitlis'e bağlı Norşin (Güroymak)'i bastılar. Başta polis lojmanları olmak üzere düşmana ait birçok binanın roketlerle vurulması üzerine, 3 polis ölürken, 4 polis de yaralandı. Binalarda büyük hasarın meydana geldiği baskında, TC güçlerinde başka kayıpların da olduğu, ancak kesin sayının öğrenilemediği bildirildi.

Uludere Şıvet taburunda 7 asker öldürüldü

15 Nisan günü gerillalarca Uludere-Şıvet Taburu havan atışlarıyla dövüldü. Havanların tabura isabet etmesiyle 7 düşman askeri ölürken çok sayıda asker de yaralandı.Tabur binasında patlamalar oldu. Binada önemli hasar meydana geldi.

Botan Eyaleti'nde küçük karakollarını tamamen boşaltan düşman güçleri alanda bazı taburları güçlendirerek korumak istiyor, ancak alanı düşmandan kesin temizlemeye kararlı olan ARGK gerillalarının özgürleştirici vuruşları altında tutunmaları mümkün görünmüyor.

Çaldıran'da gerilladan tarihe yanıt

26 Nisan günü Çaldıran yakınlarında araziye çıkmaya çalışan düşman güçleri gerillalarca pusuya düşürüldü. Pusu eyleminde 6 düşman askeri öldü, çok sayıda asker de yaralandı. Aynı gün Çaldıran-Seregola mevkinde düşmana pusu atıldı. Bu eylemde de 7 düşman askeri öldürüldü.

Amed operasyonu da fiyasko

Düşman güçleri 26 Nisan günü Kulp-Lice-Hani alanlarında geniş çaplı bir operasyon başlattı. Kulp'da araziye çıkan düşmana gerillalarca pusu atıldı. Pusu eyleminden sonra çatışma başladı. Bu çatışmalarda 8 düşman askeri öldü, 2 gerilla da şehit düştü. Genç'de araziye çıkan düşmana Akdağ mıntıkasında pusu atıldı. Lice'de araziye çıkan düşman kolu ise 3 ayrı noktadan vuruldu. Bu çatışmalarda da düşmanın kayıpları oldu, ancak kesin rakamlar elimize ulaşmadı.

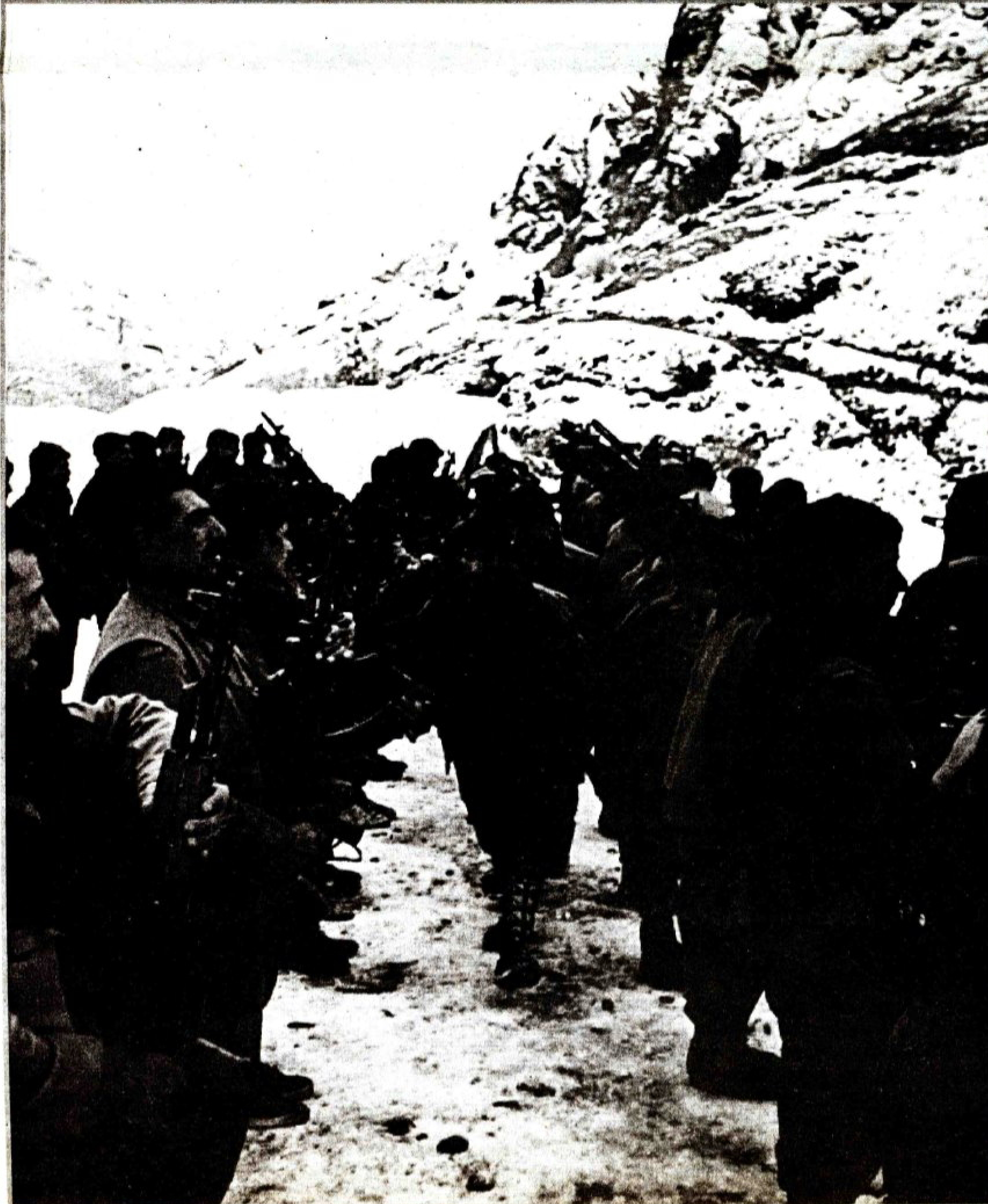
27 Nisan günü operasyon ve çatışmalar devam etti. Çatışmalarda 5 düşman askeri öldü, 3 asker de yaralandı. 28 Nisan günü düşman güçleri operasyonu genişleterek sürdürdüler. Gerillalar birçok noktada düşmana darbeler vurdular. Çatışmalar geniş bir alan üzerine yayılarak sürdü. Çatışmalarda düşman güçleri daha çok havan, top vb. silahlar kullandılar. Bu çatışmalarda 7 düşman askeri öldü, 2 gerilla da şehit düştü. Bunun dışında düşman kendi cihazlarında çok sayıda ölü ve yaralısının olduğunu söyledi, ancak sayısı öğrenilemedi.

28 ve 29 Nisan günleri de operasyon sürdü, ancak fazla bir sıcak temas ve çatışma yaşanmadı. Gerillalar daha çok düşman askerlerini kontrol altına alarak uygun bir anda darbe vurmaya çalıştılar. 3 Nisan günü Lice-Sipenik köyüne konumlanan düşmana 2 koldan gerillarca saldırıldı. İlk saldırıda 1 nöbetçi öldü. Düşmanın çok sayıda ölü ve yaralısı var, ancak kesin sayı öğrenilemedi.

Gerilladan 1 Mayıs kutlaması

1 Mayıs'ta Midyat-Ömerli yolu gerillalar tarafından kesildi. Asker taşıyan 2 otobüs, pusuya düşürülerek roketlerle vuruldu. Otobüslerden biri ateş alarak yanarken, diğeri tahrip oldu. Otobüslerde bulunan askerlerin çok az bir kısmı kaçmayı başardı. Alınan bilgilere göre 87 asker ölürken, 2 asker de yaralandı.

Eylem esnasında yakında bulunan köydeki korucular müdahale etmek istedi. Bu korucular da pusu kurulup ihanetlerinin hesabı ağır ödetildi. Bu pusu eyleminde 3 korucu öldü, çok sayıda korucu de yaralandı. Çatışma boyunca gerillalar herhangi bir kayıp vermediler. Bu eylemden sonra düşman alanda operasyon başlattı. Ancak operasyonda da sonuç alamayacağını görünce geri çekilmek zorunda kaldı.

KDP ve YNK çatışması

Yıllardır kendisini tamamen dış güçlere bağlayan ve onların istemleri doğrultusunda hareket eden güçler şimdi de birbirleriyle çatışmaya başladılar. Yıllardır PKK'nin tasfiye edilmesi için TC'ye her türlü desteği sunan bu güçler, gelinen aşamada birbirleriyle çatışıyorlar. Güney Savaşı'nda TC'yle birleşerek halkımızın öz ordusu olan ARGK'ye saldıran bu güçler, Kürt halkının düşmanlarına alet olmaktan kurtulamıyorlar. Kendi aşiret ve aile çıkarları için satmadıkları değer bırakmıyorlar. Özellikle Barzani, tamamen TC'nin hizmetine girerek onun direktifleri doğrultusunda hareket ederek, Kürtlük adına ne varsa yok etmek istemektedir.

KDP yaptığı bir toplantıda sınır hattında gerillalara karşı koymayan peşmergelerin değiştirilip, yerine gerillalara karşı savaşacak durumda olanların konulması kararını alarak, nasıl bir yönelimin içinde olduğunu bir kez daha gösterdi.

2 Mayıs günü Keladüze, Ranya, Çarxurne, Hacova'da KDP ile YNK arasında çatışmalar oldu. KDP Keladüze'de 2 YNK sorumlusunu vurdu. Bunlardan biri öldü, diğeri yaralandı. Bunun üzerine YNK misillemede bulunarak KDP'den bir sorumluyu öldürdü. Keladüze, Ranya, Çarxurne, Hacova'daki KDP makarlarını (karakollarını) basarak, buradaki KDP'lileri esir aldı. KDP'den 30 kadar peşmerge öldü.

3 Mayıs günü çatışmalar sürdü. KDP Behdinan alanındaki tüm YNK makarlarına saldırarak buraları ele geçirdi. YNK'de Süleymaniye ve German yöresinde bulunan tüm KDP makarlarını ele geçirdi.

Cemcemal'da KDP ile YNK güçleri arasındaki çatışmalar devam etti. Kandil Dağı yöresinde de çatışmalar devam etti. Hevler, Şaklava, Köysancak, Selahattin ve Akre'de durum sakin olmasına karşın güçler teyakkuz halinde tutuldu.

Amerika ve İngiltere dışişleri bakanları Mesut Barzani ve Celal Talabani'ye bir çağrı yaparak savaşı derhal durdurmalarını istediler. Mevcut çatışmalara birçok gücün taraf olduğu veya körüklediği açıktır. Başta TC olmak üzere bu güçler karanlık emelleri için "Kürdü Kürde kırdırmaya" devam ediyorlar. Bu çatışmalarda 100 civarında ölü ve yaralı var.

PKK savaşın durdurulması için taraflara çağrı yaptı. Bu gelişmeler üzerine KDP ve YNK polit büroları Selahattin kentinde toplanarak savaşı durdurma kararı aldılar. Bu temelde bir protokol de imzaladıkları belirtildi. Ancak protokol henüz kamuoyuna açıklanmadı. Bu gelişmelerden sonra da bir ara yavaşlayan çatışmalar tekrar devam etti. Yaşanan olaylar bize bir kez daha gösteriyor ki, sömürgecilere ve emperyalistlere kendilerini bu kadar bağladıkça, bu güçler "Kürdü Kürde kırdırma" politikalarına alet olmaktan kurtulamazlar.

Kürdistan'daki güçlerin artık düşman politikalarına alet olmaktan vazgeçerek, ulusal-demokratik çıkarları aile-aşiret çıkarlarının önüne koyarak bağımsızlıkçı ve özgürlükçü Kürt politikalarının destekçileri olmaları en doğrusudur. Aksi halde Kürt halkının düşmanlarının geliştirdiği politikalara alet olarak geçmiş konumlarını sürdürmeleri kaçınılmazdır. Ve böyle hareket etmeyi sürdüren güçler için tarihin hükmü ise yok oluştan başka bir şey değildir.

İstanbul'da ARGK bombaları patlamaya devam ediyor

Savaş boyutlandıkça Türkiye metropolleri daha fazla savaş alanı haline geliyor. ARGK Türkiye metropollerini de bir savaş alanına çeviriyor.

8 Mayıs 1994 günü İstanbul'un 3 değişik noktasında ARGK şehir intikam timlerinin bombaları patladı. Bombalama eylemlerinde can kaybı olmazken büyük oranda maddi hasar meydana geldi. ARGK eylemlerinde sivil insanların ölmemesi için elinden gelen çabayı gösteriyor. Ancak Kürdistan'daki katliamlar sürdükçe ve turizm savaşı beslemeye devam ettikçe sonuçlar daha da farklı olur.

Çukurca'da 102 düşman askeri oldürüldü

5 Mayıs günü Çukurca alanında düşman güçlerine bağlı 60 kişilik bir askeri birlik gerillalarca pusuya düşürüldü. Birlikle beraber hareket eden 4 cemse imha edilirken, 1 dozer de yakıldı. Askerlerin büyük kısmı gerillalarca öldürülürken, geriye kalanlar kaçmak istedi. Bunlar da Zap Suyu'na düşerek boğuldular.

Olayı haber alıp yardıma gelen, bir piyade birliği de gerillalarca pusuya düşürülüp darbelendi. Bu çatışmada da 42 düşman askeri öldürüldü.

Oramar'da Dıze ve Fefe korucu köyleri gerillalarca kuşatmaya alınarak güçlü darbeler vuruldu. Gerillalarla çatışmaya giren korucolardan bazıları öldü. Kuşatma 4 gün sürdü. TC güçleri yardıma gelemedi.

lerinden 5 özel tim elemanı öldürüldü. Çok sayıda özel timde yaralandı. Gerilla güçlerinden herhangi bir kayıp yaşanmadı. Aldığı darbeyle çılgına dönen düşman, Munzur Vadisi'ndeki ormanları ateşe verdi.

28 Nisan günü sabah saat 7'den itibaren Erzincan-Dersim yolu Kırmızı Köprü mevkiinde gerilla güçlerince kesildi. Yoldan geçen 1 düşman panzeri vurularak imha edildi. Eylemden sonra düşman güçleri alanı tank ve uçaklarla bombalamaya başladı.

29 Nisan günü Hozat-Elazığ Karayolu akşamdan başlayarak gerillalar tarafından denetim altına alındı. 30 Nisan sabahı saat 9'da düşman güçleri müdahalede bulundu. Çatışma saat 11'e kadar sürdü. Gelen takviye gücün de gerillalar pusu kurup darbe vurdu. Bu çatışmalarda düşman güçlerinden 3 kişi öldü, 2 kişi de yaralandı. Bu çatışmadan sonra gerilla güçleri yol üzerindeki denetimini akşama kadar sürdürdü.

1 Mayıs günü gerilla güçleri Dersim-Erzincan yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar, yoldan geçen PTT'ye ait 1 aracı yakan gerillalar, araçta bulunan 8 milyon TL'yi de kamulaştırdı.

Nisan ayının ikinci yarısında Dersim eyaletinde gerilla güçlerinin gerçekleştirdikleri yol denetimi ve kontrolleri de gösteriyor ki, düşman güçleri artık Kürdistan'da kolay kolay hareket edemiyor. Düşman şehir merkezlerine sıkışıp kalmıştır. Ya havadan ulaşımını sağlamakta, ya da büyük konvoylarla karayolunu kullanmaktadır. Büyük konvoylarla geçse dahi ARGK'nin eylemlerine hedef olmaktan kurtulamıyor. Şimdi sıra düşmanı, sıkıştığı şehirlerden çıkarmaktır. Dersim eyaletinde gerçekleştirilen şehir baskınları bunun mümkün olabileceğini gösteriyor.

Gerillalar şehir merkezlerine yöneldi

Baharla birlikte ve düşmanın kırsaldaki karakollarını terk ederek şehirlere çekilmeleriyle ARGK birlikleri şehir merkezlerine yönelik eylemlerini arttırdı. Özellikle Dersim eyaletinde son süreçte gerillaların bu yönlü eylemleri düşmanı oldukça zorluyor.

23 Nisan gecesi gerilla güçleri Hozat'a üç koldan baskın düzenledi. Bir gerilla birliği emniyet binasını ve devriye gezen polisleri hedefleyerek darbe vurdu. İkinci birlik tepeye saldırdı, ancak tepede düşman askeri olmadığı için darbe vuramadı. Üçüncü birlik ise düşmanın tuttuğu mezarlığa baskın düzenleyerek, düşmana zor anlar yaşattı. İki saatlik baskın eyleminden sonra gerilla güçleri kayıp vermeden çekildiler. Düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

25 Nisan günü Hozat gerilla güçlerince tekrar basıldı. Baskın eyleminden sonra geri çekilerek ilçeyi kuşatmaya alan gerillalar düşmanın çıkmasını beklediler. Ancak düşman saklandığı noktalardan çıkmayınca 26 Nisan akşamı saat 20.30'da üç koldan tekrar ilçe merkezi basıldı. Emniyet binası, polis lojmanları, tabur binası ve tüm kamu kurumları vuruldu. Çatışmalar gece saat 24'e kadar devam etti. Daha sonra gerillalar geri çekilerek ilçeyi kuşatmaya aldılar. Düşman güçlerinin şehrin dışına çıkmasını bekleyen gerillalar bütün çıkış noktalarını denetime aldılar. Ancak düşman saklandığı ininden dışarı çıkmadı. Çatışmalarda toplam 5 düşman askeri öldü.

Hozat eylemi Botan'daki ARGK güçlerinin Şırnak'ta gerçekleştirdikleri kuşatmanın küçük bir benzeridir. Kızıl alanlara çevrilmiş bölgelere yerleşen TC'nin, önümüzdeki dönemde bu alanları fazla tutamayacağı bir gerçektir.

28 Nisan gecesi saat 22'de gerilla güçleri Çemişgezek şehir merkezine üç koldan baskın düzenledi. MHP'lilere ait işyerleri bombalanarak tahrip edildi. Faşistlere ait evler bombalandı. Ayrıca Belediye Başkanı'na ait 1 otobüs de yakıldı. Baskın eyleminde çıkan çatışmalarda 4 düşman askeri öldü, 2 asker de yaralandı. 1 gerilla çatışmada şehit düştü. Faşistlere ait ev ve işyerlerinde düşmana ait kurum ve kuruluşlarda önemli oranda hasar meydana geldi.

Erzurum eyaleti düşmanın operasyonlarını boşa çıkarttı

17 Nisan günü Nazimiye-Yayladere-Karakoçan üçgeninde düşman güçleri kapsamlı bir operasyon başlattı. Bu operasyon Botan'ı yeniden işgal ve Güney Kürdistan'ı işgal operasyonuyla aynı döneme denk geldi. Düşman bu operasyonlardan kesin sonuç almayı bekliyordu. Operasyonlar yaza kadar sürdürerek gerillayı sınırlandırmayı planlıyordu. Gerillalar bütün hazırlıklarını buna göre yapılmıştı. Bu operasyonları kısa sürede boşa çıkardı. Düşman, televizyonlarında her gün yalan haberlerle yüzlerce gerillanın öldürüldüğünü verirken gerçekler bunun tam tersiydi. Kendi kayıplarını gerillanın kayıpları olarak veriyorlardı.

İşte Erzurum eyaletindeki operasyon da, böylesine kapsamlı bir planın parçası olarak başladı. Düşman güçleri araziye çıkar çıkmaz gerilla güçlerince pusuya düşürüldüler.

Operasyonun ilk günü düşman uçak ve helikopterlerle havadan alanı bombaladı. Sonra karadan büyük toplarla alanı top atışına tuttu. İkinci gün güçlerini yüzer, ikiyüzer kişilik birlikler halinde alana sürdü. Öğle saatlerine doğru gerillalar, düşmanı iki noktada pusuya düşürdü. Çatışmalar akşama kadar sürdü. Bu operasyonda özel ordu birliklerinin içinde, kadınlar da vardı. Özel ordu, birliklerini önden sürerken, arkadan diğer güçler yer aldı. Pusu eylemlerinin birinde 6 düşman askeri ölürken çok sayıda asker de yaralandı. Diğer pusu eyleminde de 5 düşman askeri öldürülürken, çok sayıda asker de yaralandı. Akşam üzeri helikopterler gelip yaralı ve ölü askerleri aldı.

Üçüncü gün top ve havan atışı devam etti. Dördüncü gün de karadan top atışı ve havan atışıyla devam etti. Beşinci gün düşman, güçlerini çekmek zorunda kaldı. Düşman operasyonlarını başka noktalara kaydırdı.

20 Nisan günü Kiği'de operasyona çıkan düşman gücünün piyade birliğine darbe vuruldu. Darbe vurulan bu gücün yardımına gelmeye çalışan bir konvoy gerillalarca pusuya düşürüldü. 2 cemse roketlerle vurularak tahrip edildi. Düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı. 22 Nisan günü operasyonu sürdüren düşman güçlerini gerillalar iki koldan vurdular. Düşman güçlerinden 5 asker ölürken çok sayıda asker de yaralandı. 23 Nisan günü operasyonu sürdüren düşman güçlerine gerillalarca pusu atıldı. Bu eylemde 1' i subay olmak üzere 7 düşman askeri öldürüldü.

Bütün diğer eyaletlerdeki operasyonlar gibi Erzurum eyaletindeki bu operasyonlarda düşmanın aldığı darbelerle sonuçlandı. Düşmanın televiziyonları ve basını bu bölgedeki operasyonlarla ilgili olarak verdikleri haberlerde gerçekleri tersyüz ettiler. Kendi kayıplarını gerillanın kayıpları olarak gösterdiler. Ancak psikolojik savaşla bir mücadelenin kazanıldığını ise henüz tarih yazmamıştır. Gerçekler netleştikçe TC'nin psikolojik savaşı daha fazla kendi aleyhine dönüşüyor.

Tendürek'de 95 düşman askeri öldürüldü

5 Nisan günü düşman güçleri Tendürek alanına yönelik operasyon başlattı. Mart ayı boyunca bölgede geliştirdiği operasyonlarda verdiği büyük kayıpları da hesaba katarak daha sistemli bir yönelim içerisine girdi. Operasyon ve çatışmalar 16 Nisan'a kadar aralıksız olarak sürdü.

Gerilla güçleri bu çatışmalarda düşmana yönelik pusu, suikast ve saldırı eylemleri geliştirdiler. Gerilla güçlerinin Tendürek alanındaki kahramanca direnişi düşmanın yaz operasyonlarının başarısızlığa mahkum olduğunu da gösterdi.

Tüm bu çatışmalarda 15 gerilla şehit düştü. Düşmanın verdiği kayıplar ise 95'tir. Operasyon daha sonra zaman zaman iç içe geçen çatışmalar yaşandı. Gerilla güçleri dönemin bir taktiği olarak düşmanı üzerine çekerek zayıf noktalardan darbeler vurdu. Son Tendürek operasyonuyla birlikte şu açığa çıkmıştır ki gerilla güçleri artık Serhat'ta sökülmemecesine alanları denetim altına almışlar. TC'nin her türlü teknik imkanı, inanç, irade ve savaşan bir halkın kahramanlık ruhuna çarpıp erimektedir.

Bagok'ta şehitlerin anısına bağlılık yemini

19 Nisan günü düşman güçleri Bagok alanında bir operasyon başlattılar. Operasyonun ilk günü düşman güçlerine gerillalarca bir dinlenme anında darbe vuruldu. Birlik komutanı ve 11 asker bu saldırı sonucunda öldü.

20 Nisan günü ilk gün verdiği kayıpların çılgınlığıyla düşman alana bir kez daha yüklendi. Kesin sonuç almak istiyordu. Ancak sabah 9.30'da bir düşman kolu gerilla güçlerince çembere alınarak darbe vuruldu. Daha sonra 6 değişik noktada düşman güçleri pusuya düşürüldü. Çatışmalar bazı noktalarda aralıksız olarak akşama kadar sürdü.

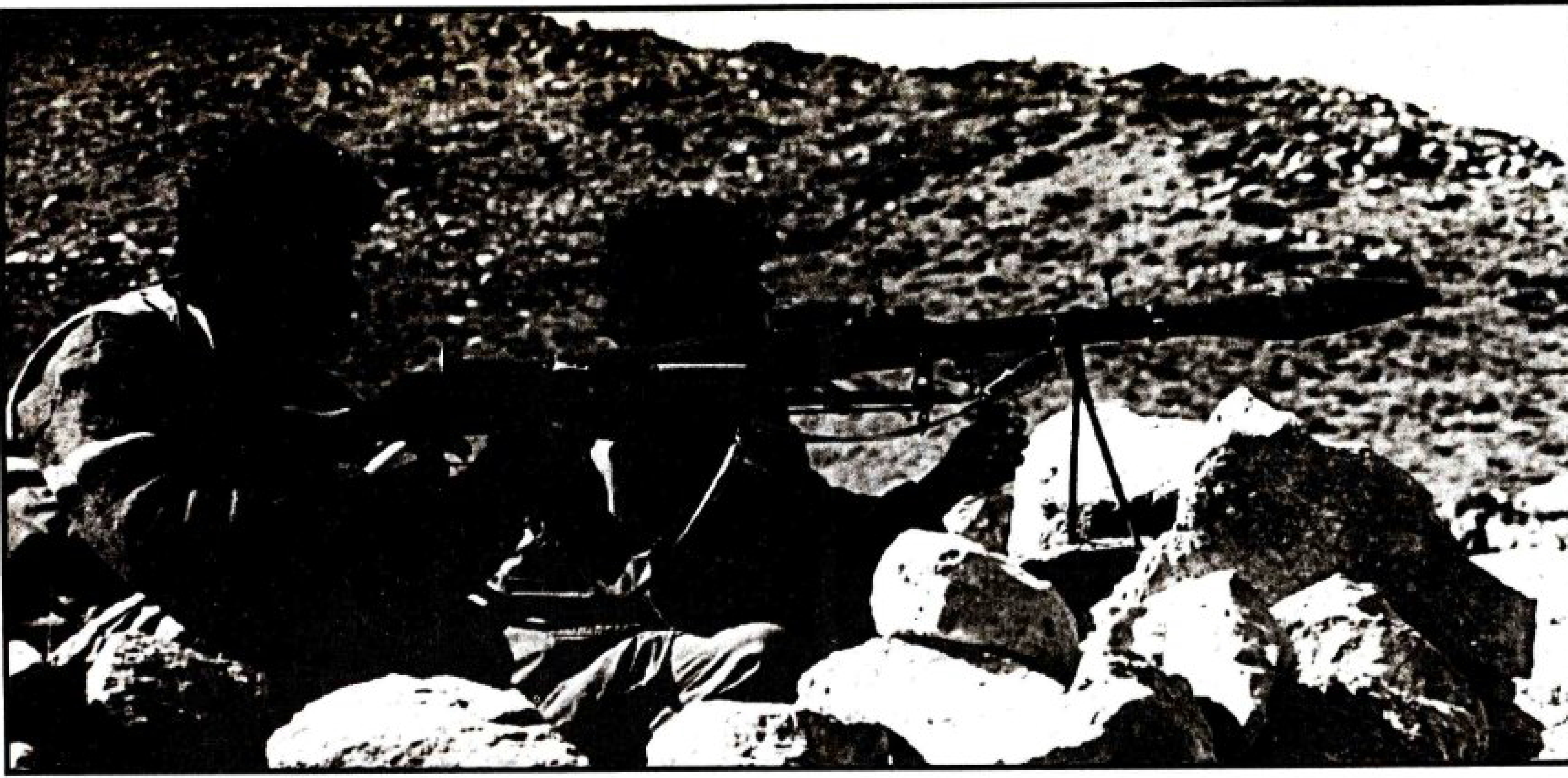
Çatışmalar sürerken bir helikopter yaralıları almak istedi. Ancak gerillaların açtığı ateş sonucu darbe alarak yaralıları alamadan uzaklaştı.

Bu çatışmalarda gerilla güçleri herhangi bir kayıp vermezken, düşman güçlerinden 16 asker öldü. Çok sayıda asker de yaralandı. Sonuç alamayacağını anlayan ve büyük kayıp veren düşman güçleri operasyonun hızını keserek daha sonra geri çekildiler.

Adıyaman'da serhildan

8 Nisan günü Adıyaman'da DEP İlçe Başkanı **Abuzer Öner** TC'nin kelle avcıları tarafından katledildi. Daha önce binlerce aydın, yazar, gazeteci, politikacı, yurtseveri katleden bu insanlık düşmanı kelle avcıları elbette Abuzer Öner'i katletmekle halkımızı sindirmek istiyor.

Ancak halkımız TC'ye ve onun kelle avcılarına Adıyaman'da gerekli cevabı kendi yöntemleriyle verdi ve vermeye devam edecek. 24 Nisan günü Abuzer Öner'in cenaze töreni TC'yi lanetleyen bir serhildana dönüştü. Cenazeye katılan 2 bin kişi, "Kahrolsun kontrgerilla, Bijî PKK, Bijî Serok

Baştarafı 1. sayfada

nıyoruz:

1994 bahar hamlemizin bir parçası olarak ve dönemin yeni taktiğinin bir gereği olarak başlatılan bir hareketimiz sözkonusudur. Şırnak üzerinde esas olarak dönemin en önemli eylem tarzı ve biçimi olarak öngördüğümüz bir yeni taktik biçimi oluyor bu. Ve bildiğiniz gibi, bu taktiğin uygulandığı bu aşamada düşmanın güya genel olarak saldırıda olduğu veya kendini saldırıda sandığı anda bu gelişiyor. Bunun da ayrıca önemi vardır. Belirttiğimiz gibi alan saat 11'de kuşatmaya alındı. Şırnak şehir merkezi şimdi binlerce askerle doldurulmuş bir yerdir. En son olarak dün de hem konvoylarla hemde havadan buraya güç taşınılmıştı. Çevresinde çok sayıda asker vardı. Ayrıca yakınlarında bulunan taburlarda da benzer çadırlar ve askerler vardı. İşte bütün bunlar topyekün hedeflerdi. Şırnak ve çevresi kuşatıldı, Şırnak merkez de ayrıca kuşatmaya alındı. Söz konusu taburlar da ayrıca kuşatmaya alınmışlardı. Mevcut durumda taburlarla çadırlar kendi aralarında gidip gelemiyor. Yine Şırnak başka bir yerle ilişki kuramayacak durumdadır. Eylem olarak maden taburu hedeflendi, yeni getirilen ve alana yerleştirilen çok sayıda askeri çadır vardı, bunlar hedeflendi. Yine bu kömür işletmeleri var, buraya bir yığın çadır yerleştirildi, burası hedeflendi. Siirt-Eruh yolu üzerinde özel ordunun merkezi olarak kullanılan bir askeri merkez vardı, burası hedeflendi. Yine Şırnak'ın diğer yakasında, Şırnak-Uludere yolu üzerinde Gundike mele taburu vardı -ki burada da çok sayıda asker var- burası da hedeflendi. Yine Tugay ve şehirde ki düşman güçleri 4 ayrı koldan, 2 kol güneyden, 2 kol kuzeyden hareket şeklinde buralar da hedeflenerek vuruldu. Gece bu biçimde düşman güçleri vuruldu, darbelendi. Birçok çadırları yandı, kayıpların sayısı fazladır, epey fazladır. Ondan önce dün, tugayın arkasında, bir anti-tank mayını bir araçta patladı, ayrıca bir anti-personel mayını patladı. Gece harekatı böyle başarıyla tamamlanldı. Güçlerimizin hiçbir kaybı yoktur. Kendi çevrelerine çok sayıda mayın yerleştirmişlerdi. Böyle bir mayın patladı ama hiçbir kayıp yoktur. Bunun tedbirleri alınmıştır. Güçler burda yatarak ilerliyorlardı, dolayısıyla hiçbir kaybımız olmadı. Gündüz de devam etti, halen de devam ediyor. Gündüz de Şırnak tugayı ağır silahlarla hedeflendi. Şimdi de bu tugaya birçok top ve havan mermisi isabet etmiştir. Yine yakınlardaki çadırlarda ve bu arada taburda büyük bir infilak oldu, büyük bir duman çıktı. Muhtemelen cephanelik patlamış olabilir, havan tesiriyle. Yine uçaksavarlarla da bu tugay alanı taranıyor, aralıklı devam ediyor. Tüm helikopterlerini kaçırdılar, belki bazıları da darbe almış olabilir. Güçleri birbirinden kopuyor, bir paniği yaşıyor. Çatışmalar kısaca böyle devam etti. O şimdi kendi yakın çevresinde güçlerini gidrek mevzilendirmeye çalışıyor. Güçlerimiz de yakın mesafede, güçlerimiz biraz geriye alındı. Bazı yerlerde 1 km. bazı yerlerde daha yakın mesafededir tüm merkezlere. Hem Şırnak merkezi, hem de o sözü edilen askeri odaklar için bu böyledir. Bu hareketimiz böyle başarıyla devam ediyor.

Geriletmek için ve mevcut kuşatmayı kaldırmak için, sürekli kobra kullandı. Bu olmadı uçak kullandı. Bunlarda herhangi bir zarar vermedi ve kuşatmayı da herhangi bir şekilde zedeleyemedi. Kuşatma başarıyla devam ediyor. Ayrıca gündüz yine hemen Şırnak'ın yakınında ilerlemek isteyen tanklarda, bir anti-tank mayını patladı. Tank tahrip olmuştur ve dolayısıyla tankları da haraketsiz kalmışlardır. Kendileri şimdi genel bir saldırı beklentisi içerisinde. Bizimde bazı yönelimlerimiz daha olacak ve devam edecektir.

Düşman büyük bir paniği yaşıyor. Sanıyorum en önemli şey bu güçleri, dışarıdan getirerek de moral vermeye çalışıyorlardı, bu merkez de kendilerini en güvencede hissettiği alandı. Şimdi güçleri tümden şoke olmuştur. Mesela dün bir anti-personel patladı, hemen şehrin arkasında güçleri saatlerce yerde yatılı kaldı. Kaldı ki, patlayan sadece bir mayındı. Ancak helikopter gelip yaralıyı aldıktan sonra onlar toparlanıp geri gidebildiler. Şimdi hiç hareket edemiyor. Birçok sorumluları taburlara çakılıp kalmışlar. Birbirlerine ulaşmak istiyorlar, ulaşamıyorlar. Birlikleri yine dağınıklık içerisinde. Anlaşılıyorki böyle birşeyi beklemiyorlarmış. Kendilerini, o genel yapmış oldukları özel savaş politikalarına kaptırmış oluyorlar. Dolayısıyla panikleri bir hayli fazlaydı. Herhangi bir etkinlikleri de yok. Burada 20 binin üzerinde asker vardı. 500 metre bile ilerleyecek halde değiller. Şu anda zaten ilerleseler çatışma olacak, kendileri de bunu biliyor ve görüyor. Onların şimdi yaptığı, sadece güçlerimizin yerini izah etmedir. Bir yerde biraz önce çıkmışlar, orada da çatışma olmuş, sanırım geri püskürtülür. Şimdi izliyoruz, yakından izliyoruz. Kısaca mevcut durumda bir panik içinde.

Bu eylemlerimiz, daha taktik kısımlardı. Süreklide olabilir, zaman zaman da olabilir, kısa da olabilir, uzun da olabilir, o artık duruma göredir. Fakat olacak. Özellikle yollar. Şimdi şu anda zaten Şırnak-Cizre yolu, Şırnak-Uludere yolu, yine Şırnak-Eruh yolu, Siirt'e giden yol güçlerimiz tarafından denetim altına alınmış durumda. Şunu da belirteyim ki, öyle uzak mesafede değil, hemen Şırnak yakınındaki 1 km'den itibaren denetimdedir. Biz bu yolları artık yasaklayacağız. Halkın kullanımını kolaylaştırmak için, bir süre Şırnak yolunu artık yasaklayacağız. Ve yine Cizre, Şırnak, Uludere yolunu da yasaklayacağız. Çalışmayacak artık. Buradaki halkın normal ihtiyaçlarını karşılaması için, Şırnak-Eruh yolunu kullanabilirler. Bu yollar, bizim denetimimiz altındadır zaten, önceden beri de denetim altındaydı. Uludere ise, Uludere'deki tüm yollar, köy yolları dahil, Uludere'den Beytüşşebap'a giden yol dahil, bütün yollar yasaklanmıştır. Biz belli bir süreden beri bunun hazırlığını yapıyoruz. Dolayısıyla Uludere'deki yurtsever insanlarımızı mevcut durumda alanın dışına taşırmışız. Bunun tedbirlerini almışız. Çok az sayıda kalmış yurtsever varsa da, artık yolları kullanmamalıdır. Her an her şey patlayabilir, çünkü her an saldırıya uğrayabilir. Yine bir takım tarafsız insanlar kalmışsa da onlarda öyle. Artık araç bu alanda kullanılmayacaktır. Eyalet genelinde, zaten yollar üzerinde böyle bir şey var. Yasaklamalar durumlarına göredir. İşte bu belirttiğimizden ötürü yasaklanıyor, yada denetim altında çalıştırılmasına müsaade edilecektir. Yani artık düşmanın denetimindeki yollar böylece yasaklanacak yada kapatılacaktır. Kararımız ve yönelimimiz böyledir. Bu durum giderek süreci de tırmandıracaktır. Böylece bizim 94 bahar hamlesi başlamış oluyor. Esas olarak biz hamleyi üzerimizde geliştirilen kapsamlı operasyonlara karşı verdik. Esas olarak bizim inisiyatifimize ve taktikçiliğimize uygun olarak gelişen böylesine eylemliliklerle, kızgın ve çelişkin savaş ortamı başlamış oluyor. Bu giderek daha da boyutlanacaktır.

Tüm gerilla güçlerimiz adına selam ve saygılarımızı iletirken, sizin aracılığınızla, özellikle bütün eyalet halkına bu konuda mesajımızın ulaştırılmasını bir fırsat biliyoruz. Ve yine sizin aracılığınızla, tüm yurtsever halkımızı selamlıyoruz.

ÇATIŞMALAR EMPERYALİST GÜÇLERİN OYUNUDUR

ARGK Askeri Konsey Başkanı Cemil Bayık KDP ile YNK arasındaki çatışmalar konusuda KURD-A'ya açıklamada bulundu.

Cemil Bayık'ın yaptığı açıklamada, ***"11 örgüt, oluşturduğu iki ayrı heyetle çalışmalarına devam ediyor, amaç çatışmaların durdurulmasıdır. PKK çatışmaların başladığı günden beri kardeş kanının akıtılmaması için yoğun bir çaba içerisinde oldu. Çatışmaların durdurulmasında halkın özlem ve isteklerini dikkate almış ve büyük destek görmüştür. Halkın gelişen protestosu bu desteğin göstergesidir, meslek kuruluşları, kitle örgütleri ve öğrenciler protesto hareketinin içerisindedir. Ancak Güney'deki çatışmalar dolaylı ve dolaysız çeşitli devletlerin çatıştırmasıdır. Bu güçler Güney'deki statüyü değiştirmek istiyorlar. Almanya, Fransa, Türkiye ve Irak statüyü değiştirip dengeyi Barzani lehine değiştirerek özerkliği yeniden gerçekleştirmek istiyorlar. ABD ve İngiltere ise var olan durumun devamından yana. Halkın muhalefeti önemlidir geliştirmeye çalışıyoruz. Bu çabaların ne kadar etkili olabileceğini zaman gösterecek. Çatışmalar tırmanma yönünde de gelişebilir. Çünkü KDP ve YNK birbirlerine güvenmiyorlar anlaşmaya, çatışmaları durdurmaya yanaşmak isteyen tutumlara güvenmiyorlar. Anlaşmaya, çatışmaları durdurmaya yanaşmak istemeyen tutumları var. Halkın muhalefeti daha etkili kılmaya çalışacağız. Halk çatışmalara karşı ve oldukça da tedirgin. Halkın tutumu bu kardeş kanının bir an önce son bulmasıdır. Halkın protestoları ve uyarıları var bu gelişebilir. Halkın protestolarını dikkate almayanlar tarih önünde hesap vermezler" dedi.***

ARGK NİSAN AYI EYLEM BİLANÇOSU

Nisan ayı Kürdistan'da her açıdan bir yenilenme ve yenilendikçe güçlenmenin günleriyle yaşandı. Kürdistan doğası yeşermeyi, çiçeklenmeyi, dal-budak salmayı TC savaş uçaklarının yoğun ve aralıksız bombardımanları altında ateş ve duman içinde direnççe gerçekleştirirken; halk kurtuluş ordumuz ARGK gerillaları Türk özel savaşının amansız saldırı ve operasyonlarına karşı savaşı, eylemliliği daha da geliştirip Kürdistan'ın dört bir yanına yayarak özgür vatan topraklarına doğru görkemli yürüyüşü tırmandırdılar. Halkımız Türk devletinin göçertme, işkence, köy yakma-yıkma operasyonları altında toprağına daha da yapışıp PKK öncülüğünde yurtseverleşmenin, uluslaşmanın coşkusuyla direniş bayrağını daha da doruklandırdı. Ve bir ayı daha geride bıraktığımızda TC'nin tüm iç-dış desteklerine, teknik donanım üstünlüğüne, devlet olmanın tüm avantajlarına rağmen bu savaşımdan PKK öncülüğündeki Kürdistan halkının kazançlı çıktığı ve kurtuluş savaşımımızın daha da ivme kazandığı bir gerçek olarak görüldü.

Kışta bitiremediği PKK direnişini, baharda bitireceğini söyleyen Türk özel savaş başlarının baharda kendilerinin bitişe gittiğini görmeleri, bunun sonucu yaşadıkları ekonomik kriz, bunun ağır yükünün halka yansıtılması, halkın buna tepkileri gibi gelişmeleri gündeme getirdiği ve yıllardır tekrarlandığı gibi TC yeniden önüne bu direnişi engelleme, durdurma hedefleri koyuyor, bu kez yaz aylarını hedefliyor, ancak bunu yaparken kışta, baharda başaramadığını yazda hiç başaramayacağını da görüyor ve bu temelde işbirlikçi, ihanetçi oluşumları sahte biçimlerle şimdiden hazırlamaya çalışarak, Kürdistan'dan sökülmemenin eşiğindeki bu süreçte yaşama şansı pek olmasa da bu ihanet damarlarıyla Kürdistan toprağında tutunabilmeyi hedefliyor.

Ancak PKK'nin ve PKK Önderliği'nin 1994 yılına dayattığı yoğun hazırlıklar, tedbirler, yapılan çalışmalar ve öngörülen hedefler bir bütün yılı Kürdistan devrim cephesi lehine kazandıracağını daha şimdiden göstermiş ve Nisan ayı eylem bilançosu da bunu açık göstermektedir. Bu amaçla Nisan-94 eylem bilançosunu basına ve kamuoyuna açıklıyoruz.

1- Nisan ayı içerisinde 300 ayrı noktada ARGK gerillaları Türk ordu ve özel savaş güçlerine karşı eylem gerçekleştirmiş, bu eylemlerde 30'u rütbeli toplam 630 asker ölmüş, 8'i rütbeli toplam 161 asker yaralanmıştır. 70 köy korucusu ölmüş, 2'si çetebaşı 50 korucu yaralanmış, polis, tim, kontra, ajan vb. özel savaş mensubu 49 kişi ölmüş, 15 kişi de yaralanmıştır. Ayrıca korucu, korucu yakını, işbirlikçi kişilerden 45 kişi gerilla güçlerimizce tutuklanarak haklarında soruşturma açılmıştır.

2- Bu eylemler sonucunda TC güçlerinden, 3 adet orta otomatik silah, 51 adet ferdi silah, 3 adet tabanca, 8428 adet muhtelif çapta mermi, 64 adet şarjör, 32 adet çeşitli bomba ve mayın, yine çok miktarda roket, dürbün, telsiz ve askeri malzeme kamulaştırılmıştır.

3- Ülkenin çeşitli alanlarında yoğunlaştırılan yol denetimleri sırasında 61 adet araç mayına çarparak infilak etmiş, 12 tank ve 14 panzer roketlenerek, bazıları mayına çarparak tahrip olmuş ve operasyonlar sırasındaki çatışmalarda gerillaların açtığı ateş sonucu 1 uçak ve 2 kobra düşerken, 4 kobra da savaş dışı bırakılmıştır.

4- Nisan ayında gerçekleşen eylem ve çatışmalarda 3 ARGK savaşçısı şehit düşmüş, 37 savaşçı yaralanmıştır.

5- Birçok yerleşim alanında Türk devletinin baskı, işkence, katliam, köy göçertme, orman yakma, doğayı ve köyleri bombardımana tabi tutma uygulamalarını protesto etmek amacıyla kitle eylemlilikleri gerçekleşmiş yine gelişen savaşa paralel olarak Kürdistan'ın kızıl bölgelerinde tutunamayan Türk ordu güçlerinin boşaltmak durumunda kaldığı 2 garnizon tahrip edilerek alan gerilla denetimine alınmış, tüm ülke sathında Ulusal Meclis çalışmaları ve halk iktidarının kuruluş çalışmaları aralıksız sürdürülmüştür.

1 Mayıs 1994

ARGK-BOTAN BASIN BÜROSU

Botan-Behdinan Eyaleti Koordinatörü Cemal:

"Düşmanın operasyonları tamamen boşa çıkmış durumdadır"

***Berx:** Bilindiği gibi faşist Türk devleti atalarına yaraşır bir şekilde, sürüler halinde, kazandığımız Kürdistan'ı, adeta yeniden işgal etme olarak da ifade edebileceğimiz bir yönelim içerisine girmiş bulunuyor. Botan-Behdinan Eyaleti'nde durum nedir? Son gelişmeleri anlatabilir misiniz?*

Cemal: Eyaletimizde bir süreden beri bir savaş durumu yaşanıyor. Şimdi düşman cephesi hazırladığı planları en üst düzeyde zaten gündemde tutuyordu. Bu planın bir parçası olarak birçok alanda operasyonlar gelişti. Bu operasyonlar Güney'le birlikte Gabar ve Avaşin alanını kapsıyordu. Esas yönelim buralaraydı. Yine hemen hemen bütün bölgelerimizde, taciz, yıpratma vb. düzeyde birtakım saldırılar gelişti.

Şimdi bizim eyalet düzleminde devrimci operasyon taktiğimiz vardır. Yani operasyona karşı bizim taktik tutumumuz vardı. Biz bu temelde karşılık verdik. Kapsamlı olan yerlerde hareketli savaş tarzıyla cevap verildi. Yani Gabar ve Avaşin'de, sürece göre, yani çatışma durumlarına göre bu hareketli savaş taktiğiyle birlikte gerilla tarzına dönüşme yaşandı. Diğer yerlerde ise operasyona karşı, operasyon taktiğini dayattık.

Şimdiye kadar taciz biçiminde gerçekleştirilen operasyonların hepsinde son noktalarına kadar, yani karakollarına kadar kovalandılar.

Diğer kapsamlı güçlerine karşı da, bahsettiğimiz taktik çerçevede savaşım yürütülüyor, daha da devam ediyor. Düşmanın şu ana kadar ki operasyonları tamamen boşa çıkmış durumdadır. Yani düşmanın operasyonlarında herhangi bir başarı şansı yoktur. Biz partimizin, Parti Önderliğimizin çizdiği çerçevede taktik tutumumuz pratikte sergilediğimiz oranda, onların başarma şansını da ortadan kaldırıyoruz.

Bu operasyonlarda hem kapsamlı, hem de büyük güçler kullanmışlardır. En ileri düzeyde ve yoğun olarak tekniği kullanmışlardır. Hava saldırıları, tank ve havan atışları gibi her türden tekniği kullanmışlardır. Yine onbinlerce asker aynı sahada harekete geçirilmiştir. Buna rağmen bizim taktik tutumuz karşısında başarısız durumu yaşıyor.

Şimdiye kadar Avaşin ve Gabar'da, 4 şehidimiz var. Muhtemelen Gabar'da birkaç şehit daha olabilir.

Denilebilir ki, düşmanın şimdiye kadar ki operasyonu bir bütün olarak boşa çıkmış durumdadır. Sadece boşa da çıkmamış, aynı zamanda ağır kayıplar da vermişlerdir. Her iki alanda da göğüs göğüse çatışma durumları, ayrıca saldırı eylemleri yoğunca gelişti. Bunların tümünde düşmana ağır kayıplar verdirildi. Fakat kesin sayısını bilemiyoruz. Ancak her yer için 50-'nin üzerindedir, hatta 100-'lere yakındır. Bunların bazıları tespit edilmiş, fakat sonuçlar kesin tespit edilemedi.

Şimdiye kadar düşmanın herhangi bir başarısı yok. Tersine bizim güçlerin –bazı yetersizlikler olsa da– taktik tutumu uygulayabilme yeteneğini gösterme durumu söz konusu. Ve bu temelde savaş taktiği üzerinde hakimiyet sağlanmıştır.

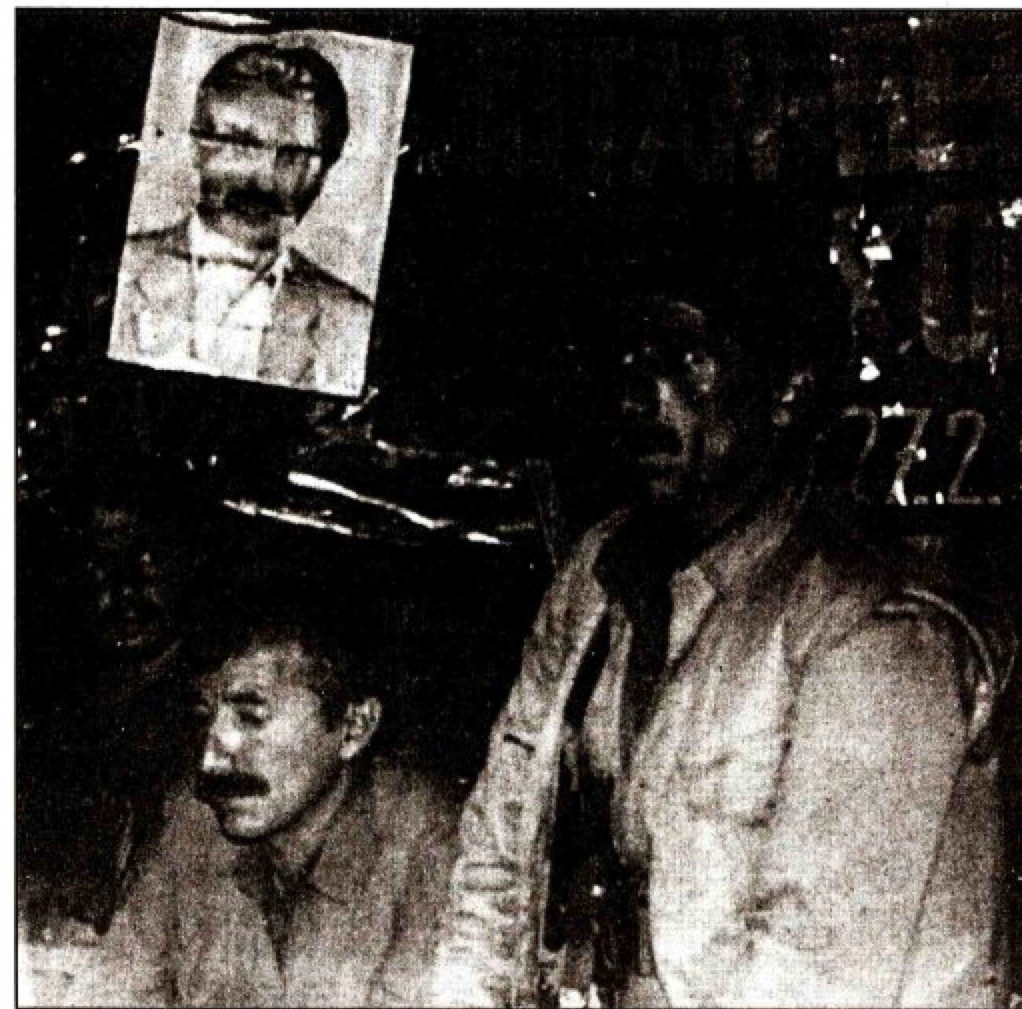
– Düşmanın umut bağladığı bu operasyonda, izleyebildiğimiz kadarıyla düşmanın uçak vb. şeylerlerine de epey zaiyat verdirilmiş. Bu konuya ilişkin olarak neler söyleyebilirsiniz?

– Bizim hava savunmamız da söz konusudur. Yani artık alanda hava savunma güçlerimizin karşılık verme durumu var. Hiçbir hava saldırısı karşılıksız kalmadı. Şimdiye kadar kesin olan 1 uçağın düşürüldüğüdür. Bu konuda da araştırmalarımız var. Ayrıca iki kobra helikopter de düşürülmüştür. Ayrıca darbe alan uçak ve kobra helikopterleri de vardır.

– Bundan sonraki gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Şimdi düşmanın bu yönelimi, bu dönemde uyguladığı yeni bir taktik oluyor. Daha önceki operasyonlardan farklılık arzediyor. Esas olarak bu taktikleri geçmiş Kürt isyanlarına karşı uyguladıkları taktiklere benziyor. Bu operasyonlar, "yaz hamlemizi" engellemeye yönelik bir çabadır. Bundan dolayı düşman gittiği her yeri yakıp yıkma, canlı adına, insan adına hiçbir şeyi bırakmamayı amaçlıyor. Tamamen vahşet politikasını uygulayarak, alan üzerindeki denetimini ilerletmeye çalışıyor.

Yine genel planlama çerçevesinde ele alındığında kemalist dönemdeki yönelimlere benziyor. Harekatlarını Güney'den başlatarak adım adım ülke içlerine ve Kuzey'e kaydırma, ya da çembere alma biçiminde bir taktik izleniyor. Dolayısıyla Botan'daki operasyonun sonucu bu bakımdan önemlidir. Gelişmeler ne olabilir konusunda ise önümüzdeki süreç daha iyi gösterecektir. Savaş yoğunlaşacaktır. Güçlerimizin alan üzerinde denetimi ve taktik üzerinde belli bir yoğunlaşması ve hazırlığı vardır. Dolayısıyla savaş tırmanacaktır. Biz bu konuda kendimize ve güçlerimize güveniyoruz, ki düşmanın tüm bu yönelimleri kesinlikle boşa çıkarılacaktır. Boşa çıkarılmakla da kalınmayacak aynı zamanda düşmana önemli darbeler vurulacaktır. Düşmanın planlamaları bu biçimde tıkanmayla karşı karşıyadır.

Düşmanın bu mevcut yönelimi tüm gücünü toparlayarak yaptığı bir yönelimdir. Bunun boşa çıkarılması ve darbe vurulması demek Türk burjuva sisteminin ve sömürgeci sistemin başaşağı gidişi anlamına gelecektir. Dolayısıyla bizim açımızdan çok önemli bir süreç oluyor. Bunu boşa çıkarmamız, başarıyı elde etmemiz bütün Kürdistan halkının ulusal kurtuluş davası için önemli bir gelişme olacaktır. Ve bu inançla tüm gücümüzle savaşa yüklenerek düşmana hak ettiği cevabı vereceğiz. Fakat düşman yine de vahşetini uygulayacaktır. Özellikle kırsal alanda yerleşim yerlerini bırakmayacağı, bir bütün olarak yöneleceği daha şimdiden görülmektedir. Biz, bunun için halkı şimdiden korumaya alıyoruz. Yani halkı önemli oranda yanımıza çekmişiz. Ancak bütün kitleleri yanımıza almamız biraz güçtür. Denetimlerinde kalan, ya da yerleşim yerlerinde kalan kesimler de vardır. Bunlar önemli oranda merkezlerde. Bilindiği gibi geçmiş dönemde yapıldığı biçimiyle merkezlere toplama çalışmaları var. Şimdiden bu yönlü uygulamaları var. Artık operasyonun bundan sonraki gelişmesi daha çok bu yönlü olabilir.

– Düşman darbe yedikten sonra tavrı ne oldu?

– Mevcut durumda tüm operasyon güçlerinin subayları toplantı halindedir. Gabar'da Şırnak'ta, Avaşin'de ordu toplantı halindedir. Darbelerimiz karşısında şoke oldular. Beklemedikleri darbelerle karşılaştıkları anlaşılıyor. İlk etapta planlarının tutmadığı da görülmektedir. Buna rağmen düşman kendisini başarılı göstermek için kırk dereden su getiriyor. Hem gerekçe yaratarak "işte şuraya ulaşamadık, gidemedik, bilmem ne oldu" hem de "çok iyi yakaladık, ele geçirdik" gibi şeylerle birbirlerine sahte moral verici, destek verici şeylerle güçlerine moral kazandırmaya çalışıyorlar. Başarılı olmuşlar gibi görüntüler yaratmaya çalışıyorlar.

Şimdi bizim savaş taktiğimiz gereğince bazı alanları tutacaklar ve tutuyorlar da. Biz her yeri, her tepeyi sonuna kadar tutacak değiliz. Bu bizim savaş anlayışımızla çelişir. Tuttukları bir tepeyle güya başarılıymışlar gibi kendilerini avutuyorlar aslında. Düşman her tepeye gelebilir fakat her gelişte kaybetmek için gelecektir, bedelini ağır ödeyerek gelecektir. Artık Botan-Behdinan Eyaleti'nin her tarafı düşman için böyledir. yani her tepeye eskisi gibi ellini-kolunu sallayarak giremez. Ne kadar büyük güçlerle gelirse gelsin ancak karşılığını çok ağır ödeyerek girer. Yine çıkışı da zordur.

Şimdi biz düşmanın çıkışını engellemenin yollarını arıyoruz. Artık çıkışı da sorundur. Bunun için mevcut durumda operasyonun yetkili güçleri toplantı halindedir. Bizim de bu konuda hazırlıklarımız var. Durum gösteriyor ki operasyonlar daha devam edecek.

– Botan Eyalet Komutanı olarak başta Kürdistan gençliği olmak üzere halkımıza ileteceğiniz bir mesajını var mı?

– Şimdi 1994 yılının mücadelemizde çok tarihi bir yıl olacağı ve şimdiden olduğu birçok yönüyle görülmektedir. Birçok bakımdan böylesi tarihsel bir süreç olacağı ortadadır. Böyle bir dönemde süreci belirleyecek, sürece damgasını vuracak olan direnişçi tutumumuzdur. Bu tabii ki salt ARGK'nin direnişi değildir, bir bütün olarak Kürdistan halkının direniş tutumudur. En büyük direnişi göstermemiz gereken bir dönemdeyiz. Ulusal varlığı korumamızın, ulusal özgürlüğü elde etmemizin, yine ulusal kurtuluşu sağlamamızın öngününde topyekün bir ulusal kalkışa ve direnişe geçmemiz büyük önem taşıyor. Artık sonuç almanın imkan ve koşulları yaratılmış bulunuyor. Zaten düşman bunu bildiği için, o da tüm gücünü toparlayarak üzerimize gelmeye çalışıyor.

Kürdistan'da yurtseverim diyen veya Kürt gerçekliğine bağlı olan bütün insanlarımızın düşmanın bu yönelimlerine karşı direnişe girmesi gerekiyor. Bu her biçimde olabilir. Çeşitli biçimlerde dayanışma, örgütlenme, yine direnişlerin geliştirilmesi tarzında da olabilir. Bizzat Kürdistan gençliğinin böylesi tarihsel bir dönemde safları veya yeri ARGK'nin safları olmalıdır. Bugün her genç için en şerefli yer Kürdistan dağlarıdır, Kürdistan dağlarında ARGk saflarıdır.

Düşman özellikle Kürdistan halkının bütün varlığına karşı böylesine bir yönelimi gerçekleştiriyorsa, onurlu, yurtsever, bütün insanlarımız ve gençliğimiz hiçbir tereddütü yaşamadan bu mücadelede yerini mutlaka almalıdır. Bu, özellikle geleceği yaratma ve geleceği kurtarmanın, özgür yarınlara ulaşmanın temel koşuludur. Biz bu temelde halkımızın şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da daha fazla ve daha güçlü bir şekilde partisine, Parti Önderliği'ne ve yine kendi ulusal kurtuluş güçlerine karşı olan görevlerini ve sorumluluğunu yerine getireceğine inanıyoruz. Bu inançla biz üzerimize düşen her türlü çabayı, direnişi göstereceğiz. Gösterirken aynı zamanda saflarımızın herkese açık olduğunu ve herkesin buna gereken cevabı vermesi gerektiğini, herkesin elinden gelen çabayla yurtseverlik görevlerini yerine getirmesi gerektiğini biliyoruz.

– Son olarak, her türlü yetersizlik ortamında, nice zorluklara göğüs gererek, düşmanın vahşetine karşı halkımızı temsil eden ARGK gerillalarına bu tarihi dönemde iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

– Parti Önderliği'nin yakın süre önceki talimatında, yine tüm eyaletlerle yaptığı diyalog ve konuşmalarda bu mesaj verilmiştir. Burada söyleyebileceğimiz, verilen talimat ve perspektiflere uymadır. Gerçekten de içinde bulunduğumuz sürecin büyük önemi vardır. Yani burada uygulanması gereken savaşın düzeyini, savaşın taktiğini kavramadır. Bunlar Parti Önderliği'nin bahsettiğimiz talimatında vardı. Buna uymak, buna göre formasyon kazandırmak, buna göre savaşa yönelmek, gerekli kural, kaide, yöntem ve taktik derinliği, taktik zenginliği elden bırakmadan bütün bu belirtilen temel olgular çerçevesinde savaşa sarılmak başarabilmenin de gerekleri olmaktadır. Başarı ancak bu çerçevede olabilir. Dar, kalıpçı, tekdüze yaklaşımlar bu dönemi kurtarmaz. Dönemi kurtaracak olan Parti Önderliği'nin talimatlarında belirtildiği gibi, döneme uygun ordulaşmayı yakalayabilme, sağlayabilmedir. Dönem ancak, bununla kazanılır. Bu da partileşme ve ordulaşmayla mümkündür. Bizim söyleyebileceğimiz budur, yani buna uymadır, bunun gereklerini yerine getirmedir. Partileşme, ordulaşma, böylece devletleşme diyoruz. Artık herkesin, dönemin önemini, hassasiyetini kavrayarak ve sürecin tarihselliğini göz önünde bulundurarak mutlak bir biçimde ciddi bir ordulaşmayı yaşaması şarttır. Herkesi bu konuda katkı sunmaya davet edebiliriz. Doğru yaklaşım, doğru katılım ve yine doğru savaş tarzıyla başarıyı elde etmek bugün her dönemden daha fazla mümkündür. Bu temelde bir katılımla ancak gerçek bir ordulaşmayı ve gerçek bir savaşı yaşayarak tüm Kürdistan'ı özgürleştirebiliriz.

– Berxwedan gazetesine ayırdığınız zaman için şahsınızda Botan'daki bütün komutan arkadaşlara, kahraman gerillalarımıza selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

– Bizde bütün gerilla arkadaşlar adına, bütün ARGK mensupları adına siz Berxwedan gazetesi çalışanlarına selam ve saygılarımızı iletiyoruz.

KÜRDİSTAN'IN KÜÇÜK GENERALLERİ AVRUPA'DA SERHİLDANA KALKTI

Partimiz PKK öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, çocukları da içine almaktadır. ERNK'nin çatısı altında oluşturulan YZWK (Yekitiya Zarokan Welatparezen Kurdistan) tüm çocukları örgütleme ve ulusal kurtuluş mücadelesinin hizmetine sokma amaçlıdır. TC'nin 23 Nisan'ı çocuk bayramı olarak belirlemesi, ve bugünü de büyük etkinlikler yaparak kutlaması kendisinin ne kadar sahtekar olduğunu gösteriyor. Kürdistan'da çocukları dahi katlederken, diğer taraftan çocuk bayramını kutlaması sahtekarlıktan öteye bir özel savaş oyunudur. Bugün Kürdistan'da çocuklar hunharca katledilirken hiçkimse bu bayramı kutlamamalıdır. TC'nin çocuk bayramı olarak gösterdiği 23 Nisan'da, Avrupa'nın dört bir yanında "Ülkemizdeki kardeşlerimiz katledilirken, joplanırken, işkence edilirken çocuk bayramı olamaz" diyerek Kürt çocukları eylemlerini gerçekleştirdiler.

DÜSSELDORF

Almanya'nın Düsseldorf şehrinde yürüyüş yapmak isteyen çocuklar, Alman polisi tarafından engellenmek istendiler. Sabah erken saatlerde Düsseldorf içi ve çevresini adeta kuşatan polisler, tüm Kürdistanlı çocukları aramaya başladılar. Saat 10'a doğru yavaş yavaş çocuklar toplanmaya başladılar. Yürüyüşün hareket edeceği alanı kuşatan polisler, alana girmek isteyen çocukları dahi aradılar. Bayrakları da yasaklayan polisler, çocukların birden bire bayrakları çıkarmaları üzerine şoke oldular. Birbirlerine bakan polisler, ne yapacaklarını şaşırdılar. Çünkü bunlar çocuktu. Zaman zaman bazı çocuklara müdahale etmek isteyen polisler, çocukların tepkisini alarak geri püskürtüldüler. Miting alanına giren çocuklar başka bir grup çocuk tarafından bayraklarla, şehitlerin resimleriyle karşılandılar. Kürdistan şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşundan sonra çocukların düzenlediği program başladı. Siyasi konuşma, folklor, müzik gösterileri yapan çocuklar ilgi ile izlendiler. Tüm yürüyüş boyunca sık sık "İch bin PKK, Gerillalar atakta TC batakta, 1, 2, 3, Laßt die Kurden frei, Bıji Serok APO" sloganları atıldı. Daha sonra eylem "APO hate Hilwane" ile sonuçlandırıldı. Düsseldorf'daki yürüyüşe 5000 Kürdistanlı çocuk katıldı.

MANNHEİM

Mannheim'da gerçekleştirilen yürüyüşe 5000 civarında Kürt çocuğu katıldı. Kürdistanlı çocuklar ERNK bayrakları açarak ve sloganlar atarak TC'yi protesto ettiler.

HOLLANDA

Hollanda'nın Amsterdam şehrinde de yaklaşık 200 Kürdistanlı çocuk yürüdü. Amsterdam'daki UNESCO binasının önünde duran Kürdistanlı çocuklar bir heyet oluşturarak UNESCO'ya taleplerini bildirdiler. Kürdistan'daki savaşın durdurulması, Türkiye'ye verilen tüm yardımların durdurulması vb. talepleri UNESCO'ya sunarak oradan ayrıldılar. Yürüyüş coşkulu geçti. "Bıji Serok APO, Yaşasın PKK, Kürdistan anamız onun için ölürüz" sloganları çocuklar tarafından sık sık atıldı.

HAMBURG

Almanya'nın Hamburg şehrinde düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 400 Kürdistanlı çocuk katıldı. Hamburg-Damtor'dan başlayan yürüyüşte tüm çocukların elinde ulusal bayrakları vardı. Eylem daha sonra halaylarla sonuçlandı.

STUTTGART

Almanya'nın Stuttgart şehrinde çocuklar tarafından protesto edilen "23 Nisan" yürüyüşüne 1200 civarında Kürdistanlı çocuk katıldı. Alman polisinin yasaklamasına rağmen ulusal bayrağını taşıyan çocuklar polisi şaşkına uğrattılar. Miting alanında yürüyüşün anlamı ve önemi üzerine Almanca ve Türkçe konuşmalar yapılırken, folklor ve müzik gösterileri de yapıldı.

İSVİÇRE

İsviçre'nin Cenevre şehrinde düzenlenen mitinge yaklaşık 800 çocuk katılırken, eylem coşkulu geçti. Saat 13.00'de BM'nin önünde başlayan mitinge katılan Basel çocuk müzik grubu, direnişçi türküleriyle eylemi daha da coşturdu. Daha sonra bir çocuk heyeti oluşturularak BM'ye gittiler. BM'ye Kürdistan'da yaşanan katliamları içeren bir dosya veren heyet daha sonra oradan ayrıldı.

AVUSTURYA

Avusturya'nın Viyana şehrinde 23 Nisan'ı 300 civarında çocuk protesto etti. Ulusal bayraklarını taşıyan çocuklar miting alanında Almanca, Türkçe konuşma yaptılar. Eylem daha sonra "APO hate Hilwan'e" türküsüyle sona erdi.

FRANSA

Fransa'nın Strasburg şehrinde gerçekleştirilen eylemde 4 kişilik bir çocuk heyeti oluşturularak Avrupa konseyi genelsekreter kabine direktörü ile görüştüler. Kürdistan'daki insan hakları ihlallerini içeren bir dosya kabine direktörüne verildi. Kabine direktörü bu dosyanın bir kopyasını Avrupa İnsan Hakları divanına vereceğini ve bundan sonra Kürdistan sorunu ile daha da yakından ilgileneceğini heyete belirtti. Coşkulu geçen eylemde TC konsolosluğu önüne siyah çelenk indirildi.

Kürdistan'ın küçük generalleri 23 Nisan günü Avrupa'da Kürt halkının mutlaka özgürleşeceğinin canlı bir örneğini oluşturdular. Çoluğuyla, çocuğuyla, yaşlısıyla, kadınıyla ve böylesine direnen bir halk elbette ölümü haketmemiştir ve her geçen gün yaşam yolları daha da açılıyor.

Kısa Kısa Kısa ...

Berlin'de Kürtlere destek yürüyüşü

Berlin'de yaklaşık 200 Alman şehrin kalabalık yerlerindeki otobanı kestiler. Kürtlerin Türkiye'ye gönderilmesinin ölümle eşit olduğunu ve Kürt halkıyla hemen dayanışma adında aralarında parti, sendika, yabancılar derneği, SOS Rassismus ve İnsan hakları temsilcilerinin Berlin çıkışındaki otobanı istemelerin yüzünden, polisle göstericiler arasında tartışmalar çıktı.

Öte yandan Berlin'deki SOS Rassismus adındaki kuruluş da Alman hükümetinin bu tavrını eleştiren bir basın açıklaması yaptı.

Barış platformunda Kürt sorunu

Uluslararası barış ve diplomasi fonu tarafından başlayan bir konferas gerçekleştirildi. Konferansa politikacılar, yazarlar ve uzamanlar davet edilmişti. Konferans'ta Kafkasya'daki çatışmalar başta olmak üzere, eski Sovyet ülkelerindeki çatışmalar ve çözümler üzerinde duruldu.

Konferansa Kürt temsilciler de katıldı. Eski Sovyet Kürtleri Örgütü Başkanı Yura Nahiyef bir tez sundu. Yura Nahiyef konuşmasında "TC siyasi çözüm yollarından kaçarak kör bir şiddeti kullanarak savaşın sorumlusudur. Kürtlerin siyasi çalışmalarına olanak tanımamaktadır.

Tüm dünya kamuoyunu TC'nin yürüttüğü katliamların önünün alınmasına davet ediyoruz. Kürdistan sorununun siyasi çözümü için tavır belirlemeye çağırıyoruz" dedi.

Moskova'da toplantı

Moskova anti-faşist merkezi, anti-jenosid hareketi ve Kürdistan komite ortaklaşa Osmanlı İmparatorluğu ve Türkiye'nin halklara karşı uyguladıkları katliamalar üzerine yuvarlak masa toplantısı düzenlediler. Toplantı 21.04.1994 tarihinde Moskova parlamentosu binasında gerçekleştirildi. Toplantıya Ermeniler, Yunanlılar, Kıbrıslılar, Balkan halklar temsilcilerinin yanısıra ERNK-BDT temsilcisi de katıldı. Toplantıya Yunanistan, Kıbrıs ve Moskova konsoloslukları birer konuşma yaptılar. Ayrıca politikacılar ve bilimadamları da toplantıya katıldı.

Türkiye'de iç savaş

21 Nisan 1994 tarihinde Almanya'nın Rheinland Pfalz Eyalet parlamentosunda, Kürt sorunu ve Brüksel'deki Uluslararası Kuzeybatı Kürdistan Konferansı'na Başkan APO'nun sunduğu çözüm paketi tartışıldı. Konfransta Yeşiller adına Krutzmacher, CDU adına eski içişleri bakanı Börkman ve Steines, FDP adına Dickvors ile SPD adına içişleri bakanı Walter Zuber ve Bruch birer konuşma yaptılar.

İNGİLTERE PARLAMENTOSU PKK'Yİ KONUK ETTİ

PKK resmi olarak İngiltere Parlamentosu'na davet edildi. İngiltere Parlamentosu İnsan Hakları Grubu'nun resmi daveti üzerine Nisan ayı içinde PKK temsilcisi Kani Yılmaz İngiltere'ye diplomatik bir ziyarette bulundu. Kani Yılmaz Parlamento'nun girişinde Parlamento üyeleri tarafından kapıda karşılandı. Daha sonra parlamento'nun basın salonunda, bütün partilerden çok sayıda milletvekilinin katıldığı basın toplantısı düzenledi.

Kani Yılmaz basın açıklamasında özetle şunları söyledi: "Bizim Kürt sorununu barışçıl yöntemlerle çözme çabalarımıza, Türk devleti 500 bin dolayında askeri gücünü Kürdistan'a yığarak cevap verdi. Yüzlerce uçak Kürdistan'ı bombaladı ve isimleri tesbit edilen 1800 köy bombalamalar sonucu tahrip edildi. Kontrgerillanın saldırıları sonucu 2 bin civarında Kürt yurtseveri yaşamını yitirdi.

En önemlisi de Kürt sorunu halen inkar edilmekte ve TC sorunun dünya gündemine girmesini engellemeye çalışmaktadır. Türk basını da, Türkiye Dışişleri Bakanlığı'yla birlikte hareket ederek dünyayı yalan bombardımanına tutmaktadır.

Dünyanın en hassas bölgesinde özgürlük mücadelesi yürütüyoruz. Bazı ülkeler çıkarları gereği Kürt halkına yönelik uygulamaları görmezlikten geliyor, fakat Ortadoğu'da Kürt sorunu çözülmediği müddetçe istikrar sağlanamaz.

PKK, bölgede ve Ortadoğu'da mücadele eden diğer yapılardan farklı bir işleyişe ve bakış açısına sahiptir. Demokratik potansiyele sahip bir halkımız var. Bu yönümüzle de demokratik bir çözümü savunuyoruz. Kürt sorununun kansız çözümünden yanayız. Genel Sekreterimiz Abdullah Öcalan'ın sorunun çözümü için sunduğu öneriler oldukça esnek, makul ve iki halkın geleceğini hesaba katan bir siyasi çözüm önerisidir. Ancak Türk devleti bu önerilere katliamla yanıt veriyor. Biz de Türk devletinin insan haklarına aykırı uygulamalarına en uygun cevabı, en uygun araçlarla mutlaka vereceğiz."

PKK'nin İngiltere Parlamentosu'na Kürt halkının temsilcisi olarak resmi düzeyde davet edilmesi "PKK teröristtir" iddialarının ne kadar gülünç olduğunu gösteriyor. Artık bütün dünya terörist olanın TC olduğu ve Kürt halkına katliam dayattığını biliyor. PKK'nin de Kürt halkının temsilcisi olarak katliamlara, baskılara sömürgeciliğe karşı özgürlük mücadelesi verdiğini görmeyen yoktur. Bunun için TC'nin, "PKK teröristtir" iddiaları ve TC'den pay koparanların bu yönlü iddiaları artık geçersizleşmiştir ve "terörist" silahı Kürt halkının düşmanlarının elinden, bizzat Kürt halkının kendi özgürlük mücadeleriyle alınmıştır.

Gürcistan'da Kürtlerin birlik konferansı

Gürcistan'daki Kürt örgütlerinin gerçekleştirdikleri konferansla "Komela Yekbuna Kurden Gurcistane" adı altında birlik kurdular "Ronahi, Kadınlar Birliği, Gürcistan şehirliler birliği ve Şavra Millet örgütlerinin biraraya gelmesiyle birliklerini güçlendirdiler.

Yapılan konferansa 200 delege katıldı. Delegelerin çoğunluğunu aydınlar oluşturuyordu. Aydınların yanında dini önderler de konferansa katıldılar.

Konferansa davet edilen misafirler yaptıkları konuşmalarda birliğin anlamı ve önemi üzerinde durdular. ERNK Gürcistan temsilcisi Veli Siyamend yaptığı konuşmada "TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü katliam politikalarına karşı tüm Kürtlerin birleşerek Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşına aktif destek vermeleri temel görevleridir" dedi.

ERNK SÖZCÜSÜ RESMİ TEMASLAR İÇİN VİYANA'YA DAVET EDİLDİ

ERNK Avrupa sözcüsü Kani Yılmaz resmi olarak davet edildiği Avusturya'da çeşitli siyasi çevrelerle resmi görüşmelerde bulundu. Bu temasların ardından Avusturya Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPÖ) Uluslararası Sekreteri Dr. Karl Schramek'le birlikte bir basın toplantısı düzenledi. ERNK Avrupa Sözcüsü Kani Yılmaz toplantıda şunları söyledi: "PKK'nin son çağrılarına Türk hükümeti cevap vermesede, bu çağrıların uluslararası kuruluşlarca ele alınıp değerlendirilmesi gerekir. Güney Kürdistan'da Türk devletinin 50 bin askerle son yaptığı işgal oldukça önemli bir olaydır.Türk devletinin Güney Kürdistan'ı pervasızca işgal tutumuna karşı tavır alınması gerekir. Kürt sorunu ve Kürdistan'da devam eden savaşa dünya kamuoyu acil müdahalede bulunmalıdır.

Cenevre Konvansiyonu ve AGİK şartlarının uygulanması için iki tarafa çağrı yapılmalıdır. Bu yönlü bir gözlem heyeti Kürdistan'a gönderilmelidir. Biz kendi açımızdan uluslararası hukuk kurallarının savaşta uygulanmasından taraf olacağız, bunun Türk devletine de dayatılması gerektiğine inanıyoruz. Bugün Bosna'dan beş misli daha büyük bir coğrafi alanda devam eden savaş, hem Türk halkına, hem de Kürt halkına acılar yaşatmaktadır. TC ordusunun bölgede yol açtığı büyük bir insani tahribat var.

TC 70 yıllık çağdışı politikalarında ısrar ediyor. Bunun en iyi göstergesi, TC'nin 500 bine varan özel savaş güçlerinin yol açtığı sosyal ve ekonomik zararlar, yakılıp-yıkılan köy ve kasabalar ile sürdürülen savaşın kapsamı, kuralsızlığı ve vahşetidir.

Sorunun giderek dünyaya maloldluğu ve artık uluslararası bir sorun haline geldiği bu dönemde, özellikle Avrupa'dan soruna ilgi giderek artıyor ve çözüm için çağrı ve girişimler de zorlaştırıcı değil, yardımcı bir tutum içersinde görünüyorlar.

Biz bu çabalara değer biçiyor, Avrupa Birliği'nin ve diğer uluslararası kuruluşların yapacakları girişimleri çerçevesinde üzerimize düşenleri yerine getirmeye hazır ve açığız. Eğer bir diyalog başlatılırsa konunun çözümü için karşılıklı tartışmalarla, iki halkın yararına en uygun yolların bulunabileceğine inanıyoruz."

Başkan APO'nun Dr. Baran 'ın kendi yaşamına son vermesi vesilesiyle yaptığı değerlendirme

ŞİARIMIZ YA ZAFER, YA ZAFER!

1994 yılı baharı olanca yakıcılığıyla doğayı sarıyor. Bizi, özgürlük umutlarını, kurtuluş umutlarını ve onun çarpıcı ordulaşmasını sarıyor. Oluşum gerçeğimizde asırlık, belki de binlerce yıllık köhnemiş ve yaşam emaresi bile kalmamış kalıntılar tasfiye olurken, bir o kadar da yeni umut, onun filizlenme ve yaşama tutkusu gelişiyor. Hiçbir dönemde karşılaşmadığımız kadar yakıcı ve keskin oluyor bu ayrışma. Yaşamla ölüm arasındaki çizgi, yine hiçbir biçimde bu içerikte ve biçimde sonuç alma savaşımı yaşanmıyordu. Boş durmadığımız anlaşılıyor. Gerçekten devrimci düşünce ve teoriye ille değer vermekten bahsedeceksek, biraz düşünebildiğimizi ve bu düşünmenin hayırlı bir düşünce olduğunu görüyoruz. En önemlisi de bu düşünce ile davranışlarımız arasındaki bağı ısrarla kurmamız, düşünsel gücü yaşamsal güce dönüştürmenin kararlılığını şimdi daha çarpıcı duyuyoruz. Bu önemlidir. Ölümün en rezilini hem de hayatta iken yaşayacaksın, yaşamla bağlantısı olmayan hemen birçok çirkinliği ve birçok bitmişliği kendine yakıştıracaksın! Bu büyük bir onur kırıcılıktır. Bu, insan soyunun bütün temel özelliklerine aykırılığı, bir anlamda çürümeyi veya en rezilce ölümü ifade ediyor. Biz buna karşı direndik. Belki tam özgürce ve güzelce yaşamanın ne olduğunu anlayıp yaşayamadık, fakat uğraştık. Öyle kendimizi çok aldatarak sahteyi yaşama gafletine düşmediğimize de eminim.

Tabii bu önemlidir. Bir devrimci her zaman vicdan muhasebesini yapar. Yapmazsa o devrimci değildir. Devrimde gözükara bir düşkündür, bir çıkarcıdır ve oldukça da tehlikelidir. Vicdan muhasebesinin, yüreğin sesinin en iyi dinleyicileri devrimcilerdir. Devrim yaşam umududur ve bu bizde özellikle yegane yoldur. Hiç şüphesiz çok daha düşüneceğiz ve doğru olanın nasıl yaşanması gerektiğine özen göstereceğiz. Bunun yadırganacak hiçbir yanı yoktur. Çok yadırganan şey, yaşama çok çirkince, çok düşkünce, ne kadar devrimci gibi gösterilmeye çalışılırsa çalışılsın, ondan uzaklaştıran yaklaşımlardır. Bizim bir çocuk tazeliğiyle yaşamla ilgilenmemiz ayıp değildir. Yine hala arayışını sürdürmemiz ve derinleştirmemiz ayıp olmak şurda kalsın anlayışla karşılanmalıdır. Çünkü ortada öyle olaylar söz konusudur ki, kendini çok yönlü ele almayan biri sadece bir olaya ilişkin binlerce hatalı düşünce ve ardından tutum takınabilir ve bu da kendi içinde birçok kaybetmeyi içerir.

Yaşama karşı en saygılı olmanın zamanıdır. Yaşama karşı en büyük hürmetin, içtenliğin, coşku ve sevginin gösterilmesi zamanıdır. Bir halkın o amansız ve binlerce yıldır görülmemiş istila, işgal ve en sonunda da bütün dünyanın gözü önünde tüketilme özel savaşımına karşı verilen bir diriliş ve bir anın yaşaması gerektiğine dair inanç varsa, çok umutsuz gibi görünse de bu inancın uğruna bir savaşım varsa, bunu doğru anlamak önemlidir. Bilmem neyin nesi için kırk takla atacaksın ve buna yaşam diyeceksin, en soylu ve diriltici yaşama, çekici tutumlara ilgi göstermeyeceksin, ondan habersiz olacaksın! En büyük alçaklık ve onursuzluk burada söz konusudur. Bunları yaşıyoruz. Yaşam konusunda derin görme, derin karar ve derin taraf olmada zayıflık, geçmişimizin o büyük karışıklığını, çirkinliğini ve tümüyle oldukça yenilgiye götüren, yaşamı tüketen affedilmez ve çok lanetli izlerini, kalıntılarını ve hatta kendisini görmemek ve anlamamak bitiştir. Çok sınırlı da olsa doğruyu görememek, onun doğru yaşama geçirilişini yaşayamamak, onun olası canlanışını, bireyin ruhunda yarattığı ürpertiyi, coşkuyu ve sevgiyi yakalayamamak, yine yaşama karşı lakayt olmak yaşama karşı saygısızlıktır. Eğer bunların yaşanması çok yoğunsa, senin yapacağın işlerden biri de "nasıl yaşamalı" sorusuna cevap vermektir. Bu konuda asla aldatıcı olmamak, lafazanlığa başvurmamak kadar düşkünlüğe tersinden elbiseler giydirerek yüceltmemektir. En önemlisi de karmaşıklığı görebilmek, saptırmayı görebilmek, aldatmayı görebilmek, hele aldatma çok büyük inceliklere bürünmüşse, kendisini anlaşılmaz kılmaya doğru götürmüşse, bir o kadar anlayış derinliğine ve adeta iğne ucuyla kazarcasına gerçeğin ayıklanışına yönelmek çok önemlidir. Yapamazsan karışıklığı hepten derinleştirirsin. Tutarlı kişilik burada ayrıştırmasını iyi yapıp tavrını kesin doğruya en yakın göstermesini bilendir. Şu son çözümlemeleri biraz daha geliştirmekle gösterdik ki, bu adına mücadele yürüttüğümüz ülke ve halk ve hatta bir anlamda insanlık anlaşıldığından çok daha karmaşık, tanınmaz hale getirilen, nefret ve öfke kadar ihtiras tutkusuyla örülen bir gerçekliktir. Biz biraz anlamaya ve mümkünse çözmeye çalıştık. Fakat tepkileri şiddetli oluyor. Sen misin çözümlemeyle çalışan, sen misin derinleştiren, sen misin bu karmaşıktan sadeliğe ve düzlüğe doğru biraz çıkarmaya çalışan? Al sana tepki, al sana bu tavır, al sana bu gözükaralık, al sana bu inceltmeyi derinleştirerek boğuntuya devam ediş! Bunları görüyoruz. Tecrübemden dolayı bu yönlü gelişmeler şaşırtıcı olmayacaktır ve beklenmelidir, dedim. Bunu sadece böyle şoke edici olaylar anlamında söylemedim.

Yeniliğe çok açık olmalıyız. Ruhunuza yapabileceğiniz en büyük iyilik, onun özgürce gelişmesine göz kulak olmak kadar, olası boğuntuya getirilmesine fırsat vermemektir. Bunu anlamanız için en büyük tekrarlamaları yaptım. Anlaşılmazsa, bu gerçekten sürecin yitirilmesidir, dedim. Büyük bir güçle bunun üzerinde durmaya, yitirmemeye ve kazanmaya çalışıyoruz. Kendimi basit ve yenilir kılmayacağımı ve yaşamdan kopmayacağımı, bir çocuk saflığıyla yaklaşmaktan tutalım bir peygamber kutsallığıyla ve yine gerekirse kendini en sokakta hissedenden tutalım en yücelerde seyreden tutumlara kadar girerek ve birleştirerek, böylesine bir esnekliğe ulaşmayı deneyerek, bu süreci kaybetmemeye büyük özen göstereceğimi daha önce vurgulamıştım. Çünkü çok önemlidir. Saygı denilen kavram, her insan topluluğunun kendisi için az çok anlamlı bulduğu durumlar bizim için de söz konusu olacaksa, onu başka türlü yakalamak mümkün değildir. Bu konuda kendimize mutlaka biraz saygılı olacaktık. Kaybetmeye fırsat vermeden gerekeni kazanmaya özen gösterecektik. Günler böyle geçiyor, bahar bir kez daha öyle yakıcı kılıyor.

Hiç şüphesiz bizim de gücümüz sınırlıdır. Zaman zaman bir peygamber keskinliğiyle konuşmayı da deniyorum. Fakat öte yandan çok bilimsel olmaya da özen gösteriyorum. Bir amatör gibi davranmaktan kendimi alamadığım gibi, yine çok keskin bir savaşçı ve bir profesyonel gibi davranmaya da dikkat ediyorum. Ama buna rağmen dayatılan gerçeklikler öyle kolay aşılacak, olumluya ve yaşama çevrilecek gerçeklikler değildir. İradeye ne kadar görev düşer, bilemem. Büyük çaba ne kadar belirleyebilir, doğru söze ne kadar iş düşer, hepsini deniyorum. Tabii bunun olumlu sonuçlarını da görüyoruz. Çok kötüdür demiyorum, ama her şeyin başarıldığı gibi bir sanıya da kapılmıyorum.

Bu kış boyu yaptığımız derin çözümlemeler bazı konularda yoğunlaşmıştı. Klan, kabile ve hemşehricilik bağlılığının kendisini cüretkarca Kürt uluslaşmasına, Kürt partileşmesine, Kürt ordulaşmasına nasıl dayattığını çarpıcı bir biçimde anlamaya çalıştık. Aslında hiç de böyle olacağını düşünmüyordum. Fakat peş peşe gelen haberler ve ardından gelişmeler, durumu hiç de eski kalın çizgilerle değerlendiremeyeceğimi, gerçeklerin çok daha farklı ve karmaşık olduğunu ortaya koydu. Tabii dediğim gibi ben de ruhumu özgürlüğe çok yakın tutmak zorunda olduğum ve uzun süre gerçekliğe gözümü kapatamayacağım için, öyleyse görelim dedik. Nedir bu gerçekler? Evet, kendi gerçeğimize, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir yaşama, partileşmeye, ordulaşmaya ve savaşa gelemiyor. Bir kan bağı, kardeşlik bağı veya biraz da etkisini ondan alan politikaya dönüş ya da politikayı çok işbirlikçi sınırlara kaydırma, ordulaşmayı dıştalayan değişik bir savaş alanı, peşmergeleştirme, özgür yaşamı çok ilkel bir kabileden gelişmiş bir ağalığa dönüştürme, biraz daha gelişmiş bir aşiret reisliği ve ağası gibi olma söz konusu. Bu tehlikeleri gördük, bunun ister teorik ister pratik eylemimize cevap vermek şurda kalsın, onunla karşıtlık ifade edeceğini derhal gördük.

Ve bu kabul göremez. Çünkü her ne kadar yetkin bir bilinç, irade ve örgüt gücüyle olmasa da, isyan sınırlarında seyreden bir hareket de olsa, en başta binlerce şehidi, onbinlerce ceza almış ve işkence görmüş tutuklusuyla, gerçekten altüst olan, köyünden ve kentinden kopartılan bir halk gerçekliğiyle savaşın içinde olduğumuza göre, bazı değerlerimizi savunacaktık. Hele partimizin planlı savaşı geliştirme tarzı, onun gerilla tarzı bir karar ve bütün gelişmelerin bağlı olduğu bir mücadele biçimiydi. O da gerçeği tam tutturacak. Ona uyan yaşayacak, uymayan tabii tasfiye olacak. Ya düşman ya da parti tasfiye eder. Çünkü artık yaşamın iksiri bu savaşı geliştirmektir. Onu da sen kendi elinle önlersen, bir özel savaş ekibinin bile başaramayacağı biçimlerde boşa çıkartırsan gidersin. Bunun bilinçli veya bilinçsiz ajanlıklarla da pek alakası yoktur. Bu bir savaş yasasıdır. Uyacaksın. Uyma gücünü gösterdik mi, uluslaşmayı doğru yapıyoruz. Gerilla savaşına uyma gücünü gösterdik mi, partileşmeyi ve ordulaşmayı doğru yapıyoruz, yaşama doğru yaklaşıyoruz, zafere yaklaşıyoruz. Tersini yaptın mı, onu sağa, sola veya geriye çektin mi, örneğin mevzi savaşına döktün mü imhaya götürürsün. İmha da tümüyle ulus olmaktan çıkmaktır, partiyi, öncüyü tasfiye etmek, olası direnme noktalarını da tamamen yenilgiye ve imhaya götürmektir. Bunların ne kadar çarpıcı ve birbirleriyle bağlantılı olduğunu bu arada büyük bir özenle gösterdik.

Şunu da gördük: Bazı tiplerde iktidar tutkusu beliriyor. Bu bağlara dayalı bir kişilik parti dışı olursa, savaşım dışı olursa, bir merhabaya dahi layık olamaz. Sanırım bir sigara dilense dahi kimse vermez. Çünkü emek hareketiyiz. Bazı çalışmalar kolektifçe yapılmış, yani biraz sosyalistçe kullanılan bu değer oluyor. Bu biraz daha sakıncalı yönü teşkil ediyor. Büyüme ihtirası var. Başkalarının emeği üzerinde çok sakatça ve fazla bir şey vermeden oturuyor. Orantıyı tutturamıyor. Bunu da göstermeye çalıştık. Tabii biz böyle bir gelişmeyi dayatırken, benzeri ilkel aile, kabile ve hemşehrilik bağlarından kurtulmak istemeyenler, biraz da düşmanın dolaylı veya direkt gölgesi altında sorunu daha da alevlendirmeye özen gösterdiler. Bizim işlediğimiz örnekte bir elinde canı, bir elinde parti mirası duruyor, kullanmak istediği bir kan bağı ilişkisi bulunuyor. Eğer ben kanun oranında bu ilişkiye bağlı olsam, bu tutum nasıl sonuç alabilir; kan bağına teslim oluruz, hemşehriciliğe, kabileciliğe, şu veya bu toplumun kültürel etkilerine ve mezhepçiliğe teslim oluruz. Bunun karşılığında ne gider? Parti gider, gerilla savaşımı gider. Ne kazanır? Kesin kazanır da demiyorum. Çünkü arkasında düşman var. Acaba onlara bir şey bırakır mı?

Kürt tarihi göstermiştir ki, böyle oynayanlar daha sonra feci bir biçimde aşiretten de, kabileden de, vatandan da veya yaşadıkları bölgenin toprağından da olmuşlardır. Bu anlamda Musta-

DERSİM HALKINA

İster bu olay, ister benzer olaylar karşısında olsun, tutumunuzu PKK'nin ulusal kurtuluşçu, devrimci ve savaşçı özelliğine dayanarak geliştirmeye çalışmalısınız. Bilindiği üzere PKK tarihi, PKK'nin ulusal kurtuluş savaşımı dar aile, kabile ve hemşehrilik bağlarına karşıdır veya onları aşıyor. Biz aileyi, kabileyi, hemşehriliği, mezhebi inkar etmiyoruz, tam tersine saygı gösteriyoruz. Ama ulusal pota içinde erimesine ve böyle bir üst biçimin oluşmasına büyük özen gösteriyoruz. Burada duygusallığa kapılmanın gereği yoktur. Benim aşiretim veya kabilemden birisi neden böyle oluyor demeye de gerek yoktur. Burada esas alınması gereken, gerçek Dersim tarihine uygun olan nedir? Dersim ulusal kurtuluşçuluğuna uygun olan nedir? Nuri Dersimi'nin "İntikam yemini"nin gereği nedir? Seyit Rıza'nın anısının gereği nedir? Seyit Rıza darağacında "Kürdistan gençliği intikamımızı alacaktır" derken, neyi hedef gösteriyordu? Alişerlerin hedeflediği çalışma neydi? Bunlar elli yıl öncesinin direniş şehitlerinin değerleridir. Onlara bağlı kalarak veya bakarak tutum belirlemek çok önemlidir. Kaldı ki, '70'lerden beri bu yöremizin halkından bini aşkın şehit vardır, PKK içinde yüzlere şehidi vardır. Onların ulusal kurtuluşçu ve devrimci savaşçı anılarına bakarak tutum belirlemek büyük önem taşır.

Dersim tarihinde ilk defa kendi özgürlük tarihine sahip çıkmak isteyen gerillanın hala büyük savaşımı vardır. Bütün Kürdistan genelinde gerilla savaşımının gelişimi vardır. Ona bakarak tutum belirlemek büyük önem taşır. Hiç şüphesiz dar kişilikler çıkabilir. Saflarımızda her gün kendisini kazayla vuran birçok kişilik çıkıyor. Düşmanla uzlaşan birçok kişilik çıkıyor. Şahin ve Yıldırım da bu zeminden çıkmışlardı. Ama bunlar gerçekten düşmanın yemiyle beslendiler, düşmanın kucağında beslendiler. Sosyal gerçeklikleri de biraz böyleydi. Ama diğer yandan bunlara karşı büyük direnişi de sergileyenler vardır; hem de bu topraklardan, bu yöre halkımızın kültürü içinden, aileler ve kabilelerden yüzlercesi çıktı. Çok büyük kahramanlık örnekleri vardır. Yüzlerce genç kız ve erkeğin bu sahadan kaynaklanan çok büyük cesaretleri ve fedakarlıkları vardır.

Hiç şüphesiz bu anlamda tercihimiz ve tutumumuz sonuna kadar düşmana karşı savaşanların anılarıyla bağlantılıdır; onlara bağlıyız. İsterdik ki, bu tip olumsuzluklar çıkmasın. Gerçekten ilgilenmenizi beklerim. Daha düne kadar bu kişiyi en yakın arkadaş diye belledik. Ne kendisi bize yersiz tek bir sözcük söyledi, ne de biz kendisine söyledik. En son olarak Eyalet Konferansı'nda da önderliğe bağlılığını dile getirmiştir. Söz düzeyinde de olsa bu bağlılık vardır. Buna dikkat edilmesini önemle vurguluyorum. Hatta yakın çevresi varsa, ulusal kurtuluştan yana tercih yapacak yakın çevresi varsa, bunlar onun sözlerine ve kişiliğine değer veriyorlarsa, sanırım yine geçerli olan bu sözlerdir. Onun önderliğe verdiği söz bir anlamda bağlı kalınması gereken sözdür. Dolayısıyla yakın çevresinin veya anıya bağlı olmaktan bir şey anlayanların takınacakları tavır da parti tavrıdır, ulusal kurtuluşçu tavırdır.

Böyle bir sonla sonuçlanmaması için -ki, hepsi belgelidir- gerçekten alabildiğine sevgiyle, saygıyla yaklaşıyor ve korumaya çalışıyoruz. Onurlu bir kişilik olarak hem yakın çevresi içinde ve hem de Dersim yöremizde en üst düzeyde görev almasına ve bu temelde başarılı olmasına büyük olanaklarla destek sunuyoruz; buna büyük saygı duyuyor, layık olamamaktan ötürü büyük üzüntüsünü dile getiriyor. Bu çerçevede yaşamına son veriyor. Kendi konuşmaları vardır, bunları dikkatle değerlendirmenizin gereğini vurguluyorum.

Hiç şüphesiz düşman bu olayı kullanmak isteyecektir. "Bu aslında kendi yaşamına son verme değil, bir iç çatışmadır" diyecektir. Bilmem şu eleştiriden kaynaklanan bir küskünlüktür, diyecektir. Bunların hepsi geçersizdir. Yaşayan yüzlerce savaşçı yoldaş oldukça yakınında bulunmuştur. Kendi yakınları olan savaşçılar vardır, belgeler vardır, kendi sesinden konuşmaları vardır. Onlara bakarak en doğru tavrı alacağınız kesindir.

Dersim halkımız özellikle bu anlamda hayli duygusal olan bir halkımızdır. Hiç şüphesiz duygusallık gerçekler temelinde olursa anlamlı ve yücedir. Böylesine anlamlı bir dönemde duygularınız ulusal kurtuluşun ve onun devrimci savaşımının lehinde olacaktır. Bunu daha da güçlendirmeye ve pekiştirmeye hizmet edecektir. Biz de bu temelde duyguluyuz. Bizim vereceğimiz cevap kesinlikle derinleştirilmiş bir ulusal kurtuluş savaşımı, her yönüyle ona öncülük eden bir öncü parti ve her koşul altında savaşan bir gerilla ordusudur. Buna güç vereceğiz ve mutlaka kazanmasına çalışacağız.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

fa Kemal'in meşhur bir yaklaşımı vardır. "Filan direnişi bastırdım" diyen Dersim'den ve yine Sason'dan birer kişi huzuruna çıkarlar. Görüşme Dolmabahçe sarayında gerçekleşir. Tabii Mustafa Kemal müthiş bir Türk ulusal kurtuluşçusudur. O dönemde ulusal kurtuluşçuluğu çok iyi bilir. Aşiret ve kabile bağlarını da çok iyi bilen biridir. Öte yandan kendisini Türk şovenizmine de alabildiğine daldırmıştır. Buna rağmen gerçeği görür. Bunlara "Alçaklar; kendi ulusuna böyle ihanet edenin benim yanımda yeri ve saygısı olamaz" der. "Bunları kovun, bu köpekleri dışarı atın" diye emreder. Bu aslında soylu bir tavırdır. Onları öyle atarlar, bunlar daha sonra ölür giderler. Bu, Kürt-Kürdistan ilişkisindeki bir tarzdır, işbirlikçi bir tarzdır. Düşmana zafer derecesinde bir hediye verir ve sonuçta soysuz bir köpek diye kapı dışarı edilirler. Bu büyük bir dramdır, ama çok çarpıcı örnekleri vardır. Halkının yanına gitmeye de yüzleri yoktur. Kendi kendilerine "Ben şerefsiz biriyim" derler. Kimi kurşunu kendisine sıkar, kimi alır başını gider, artık kimse onu bilmez. O topyekün kaybetmiştir. Bu örnekler çok çarpıcıdır.

Tabii biz biraz da tarihin bu gerçeğinin bilinciyle hareket etmeye çalışan bir hareketiz. Bu tuzağı görerek eylemimizi planlıyoruz. Bunun için teoriye alabildiğine ağırlık verdik. Ulusal kurtuluş teorisine, sosyalizm teorisine, hatta enternasyonalizm teorisine çok yüksek değer biçtik. Bu işin teoriden başlatılması gerektiğini bilerek, ulusal kurtuluş pratiklerini özümsemeye çalıştık. İşte Afrika'da ailecilik ve kabilecilik, ulusal kurtuluşu nasıl engellemiş, parçalamış ve yeni sömürgeciliğe yol açmış, kocaman Asya kıtasında ve Latin Amerika'da geri bağlar emperyalizm ve sömürgecilik tarafından nasıl kullanılmış? Böyle birçok ulusal kurtuluş hareketini ya yenilgiye ya da dumura uğratmış, daha sonra kendisine bağlamış. Hareketimiz bu konuda kendisini eğitmeye oldukça özen gösteren bir harekettir, sosyalizmin enternasyonalizmini de çok iyi özümsemeye çalışan bir harekettir. Dolayısıyla kendi geri değerlerimize ve ondan kaynaklanan olası sorunlar ve düşürmelerine karşı hazırlıklıydı. Tabii dediğim gibi pratiği çok karmaşıktı. Her gün karşımıza bir aşiretçilik, bir kabilecilik, bir mezhepçilik, bir bireycilik, bir düşkünlük, on alçaklık, on züppelik, onbeş serserilik, her türlü siyasal oyundan tutalım onun ince ve kaba her türlü biçiminin yüzlercesi sergilendi. Bu hareketin pratiğini en yaman yaşayanlardan biri olduğum için, binlerce örneğiyle karşı karşıya geldim. Evet, biraz hazırlıklı olmamız, bizi sağlıklı yaklaşımdan uzaklaştırmaya imkan vermedi. Ulusallığa engel durumlar mı var? Ulusal kurtuluş teorisinin bütün özellikleriyle cevap veriyoruz. Bazıları feodal darlığa, yani aşiret ve kabile birliğinin dar çitlerine mi sarılmak istiyorlar? Anti-feodalizmi bütün yönleriyle özümsemişiz. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin işbirlikçiliğine bir yol alış mı var? İşbirlikçiliğin nemenem bir şey olduğunu ruhu, bilinci ve her şeyiyle ayna gibi karşımızda tutuyor ve tavır geliştiriyoruz. Dolayısıyla yenilmemiz bu anlamda kolay olmuyor.

En önemlisi de direniş ilmini çok büyük bir ruhsallık, bilinçlilik ve örgütlülükle ele alıyoruz. Örgütlenmek direnmektir. Ruhun özgürlüğü cesarettir, bilincin gelişimi eylemdir. Bütün bunlar her gün iç içe o kadar yaşanıyor ki, inanılmaz ölçülerde savaş gerçekliğini tanımıyoruz. Denilebilir ki, tarihte eşine ender rastlanan, bir kitle desteği, bir silahı ve dostu olmayan bir durumdan bugün nerdeyse bütün dünyanın karşısında durur gibi olduğu bir savaşı leyhe çeviriyoruz. Büyük savaş ilmi olmasaydı, savaş gerçeğine bağlanma olmasaydı, savaşı öyle geliştirmek mümkün değildi. Dolayısıyla savaş ve direniş ilmi de hayli etkili. Hem teorileşmiş, hem de olası bütün pratik olumsuzluklara karşı anında cevap verebilecek yeterlilikte. İşte nerdeyse her gün bir yerlerden karşımıza çıkan olumsuz örneklere çok hazırlıklı cevap veriyoruz. En üst düzeyde biz veriyoruz. Her alanda gelişmiş kadro yapımız veriyor. Böylece düşmanın bu dayattığı ve oldukça sonuç almak istediği özel savaşın fazla başarılı olmasına izin vermedik.

Bilindiği üzere özel savaş rejiminin bu kışa dayatılan bir sloganı vardı. "Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" deniliyordu. Özellikle Güreş'in ve yardakçısı, şakşakçısı ve maskesi bayanın çok sıkça tekrarladığı bir slogandı. Bunu iyi anlamak gerekiyor. Adamlar sırf laf olsun diye, kendilerini tatmin etsinler diye her gün bu sloganları söylemezler. Bu sloganlar bir politikanın ifadesidir ve kesin sonuçları olur. Nitekim "faili meçhul" cinayetler bu ekibin işbaşına gelişinden itibaren tırmandırıldı. Özal tasfiye edildi. Özal'ın tasfiyesi, onun yetmiş yıllık cumhuriyet tarihinde açmaya çalıştığı gedik veya siyasi çözüm yoluna adım atması yüzündendi. Bu temelde götürüldü. Ardından bir sürü suikast gündeme geldi. Adam paşaydı, ama faili meçhul bir tarzda götürüldü. Generaller, subaylar götürüldü, işadamları götürüldü. Bunların çoğu devletle bağlantısı çok somut olan, devletin en çok çaba harcayan kesimlerinin içindeydi.

O planın gereği olarak en son DEP üzerinde oynanan oyunlar var. Güya DEP'e, devlet için çalışmalarına fırsat tanıyorlar. Fakat devlete hizmetlerini yapmayınca, milletvekillerini ihanetle yargılanmak üzere yaka-paça, hakaret edercesine ve kendi anayasalarıyla çelişen bir tarzda asıl yasa özel savaş yazasıdır- içeri attılar. Yani bu devlet kendi içinde, kendi parasıyla oluşturduğu birimlere ve kurumlara bile yüklendiğine göre, senin içine, senin içindeki sızmalara nasıl yüklenceğini de kestirmen gerekir.

Bu ara bazı savaş alanlarımızdan ılımlılık ve zımni uzlaşma diye bir konumu yaşayanların varlığını da biliyoruz. Biz birçok örneği ağrığıda da kavuşturduk. 1990'lardan beri özellikle Mardin'de ılımlılık adı altında suya sabuna-dokunmayan ve düşmana fazla zarar vermeyen bir önderliksel gelişmeye de tanık olduk. Her türlü yaşam düşkünlüğü var, halkın muazzam olanaklarını bireysel tüketimleri için harcama var. En ağır silahlardan tutalım, bilmem ne tür yemeklere ve ancak gazinolarda yaşanabilecek sosyal yaşam biçimlerine prim vermeye kadar çeşitli tipten şeyler gördük. Hatta Güney savaşımından şunları çıkardık. Gerilladan uzak yaşamın giderek neredeyse nasıl bir kültür ve kurum haline geldiğine, gerillaya çok kapalı bir yaşamın ortaya çıktığına, ufacık bir sıkıştırmayla bunun nasıl dengesiz bir uzlaşmaya ve teslimiyete gidebileceğine veya çok ısrar edilirse bir de imhaya ve intihara gidebileceğine tanık olduk. Orada hem uzlaşma hem de intihar çok çarpıcı yaşandı. Yapımız aslında gerilla tarzında direnmek istiyordu. Dağlar tutulmuş, yaşam yolu açılmıştı. Ama anlayışlar vardı, uzantılar vardı, direnme eğiliminin çok yönlü ve derinliğine kavranmaması vardı, isyancılığın aşılmaması durumu vardı. Hepsi böyle iç içe çakıldı. Sonuç çok önemli bir darbenin yenilmesi, belki de partileşme ve ordulaşma da çok şeyin kaybettirileceği bir sürecin içine girmek oldu. Bilinen Güney kampımızın durumu, giderek daha da savaş gerçeğinden kopuş - kendini çok çarpıcı bazı dillerde dışa vuran tanınmaz bir yaşam durumu-, vebadan kaçar gibi yaşamın diriltici gücü olan gerilla savaşımından kaçma, bunu giderek bütünüyle partiye mal etme...

Şimdi bunun özel savaşla ne ilişkisi var, diyeceksiniz. İlişki şurada: Özel savaş o tabloyu yarattı. Kuzey'den ve Güney'den tanklar, havadan uçaklar, özel savaş birlikleri, korucular her taraftan saldırdı. Sen gerillayı derinleştiremediğin ve direniş eğilimini çok yönlü götüremediğin için ya teslim oluyordun ya da intiharla sonunu getiriyordun. Ama bunu kabul etmeyen direniş eğiliminin sahipleri de vardır. Yaşamakta ısrarlı olanlar da vardır ve bunların müdahalesi üstün çıktı. Tabii bunu karşı tepkiler fazla anlamlı olamazdı, herhangi bir iddiadan ve başarıdan bahsedemezdi. İşbirlikçilerle ne alakası var? Eğer üzerine gidilmese, müdahale edilmese ve kendini yaşasaydı, birçok belirti de gösterdi ki, bu zemin derhal işbirlikçiliğe giderdi. İşbirlikçiliğin bir adım ötesi sömürgeciliğe ajanlıktır. Oraya da hızla gidiyor, zor tutuyoruz. İşbirlikçiliği zor tutuyoruz, işbirlikçinin işbirlikçisini tutmaya çalışıyoruz.

Bir Amed'e, yani orta alanımıza bakıyoruz. Bir yandan isyancılık yani ağır basan çok kararlı bir direnişçilik, bir yandan gerillayı dayatma, bir yandan meclis ilişkisine çakılma, bir yandan adeta düşmanla zımni anlaşma yapılır gibi durumların yaşanması, yine bazen böyle gözükara bir isyanla her şeyin sonunun getirilmesi, öyle dolanıp dolaşma, sonuçta düşmanın bile artık "ya herru ya merru"ya oynaması, kendi generalini vurması ve Lice'yi haritadan silmeye karar vermesi söz konusu. Bu da bir özel savaş eylemi. İşte zımni uzlaşma eğilimini tasfiye ediliyor. Belki de birkaç temsilcisi varsa imha ediliyor. Eğer biz mevzisiz olarak veya savaş tarzımızı geliştirmezsek, dayatılan bir özel savaşla imha olacağız. Bilinen parti müdahalesi, parti desteği, parti tutumu ve ısrarlı takibi, burada da en azından şimdilik özel savaşın umduğu sonuca ulaşmamasına yol açıyor. Bu hikaye her yerde deneniyor. Yani düşman Serhat'ı, böyle yapmak ister, Botan'ı böyle yapmak ister, geçmişte yaptı, halen yapmak ister. Fakat dediğim gibi bütün özel savaş oyunlarına bir de devrimin oyunları ve iradesi dayatılıyor. Sonuç, işte hala sürdürmeye çalışıyoruz.

Bu son zamanlarda Dersim'den aslında gelişme bekliyorduk. Güney'i, Botan'ı biraz gelişmeye tabi tuttuk. Botan kendisini önemli oranda özgürleştirme sınırlarına getirip dayattı. Partinin büyük çabası, ulusal kurtuluşun olanaklarının büyük ölçüde seferber edilmesi, Botan'ı devrimcilerin az çok uzun süreli yaşayabileceği ve kendi savaşımlarını geliştirebileceği bir alana çevirdi. Tabii bunun için en az bir 15 Ağustos Atılımı'nın on yılını yaşamak, yaşatmak, çözmek ve ayıklamak gerekiyordu. Bu yapıldı. İşte bunu belli bir gecikmeyle hala Amed ve Garzan için geliştirmeye çalışıyoruz. Şimdi bu temelde Kuzey'i de dalga dalga bir çözümlemeye ve Botanlaştırmaya tabi tutmaya çalışıyoruz. İşte her gün Serhat çözümlemeleri ve müdahaleleri, en önemlisi de Dersim çözümlemeleri ve müdahaleleri yapıyoruz.

Dersim biraz orjinallik taşır; kendine özgü tarihi, coğrafyası, kültürü, toplumsal şekillenmesi ve hatta psikolojisiyle değişiklik arzeder. Tarihte en uzun süreli bir direnme geleneği vardır. Bu direniş 1940'larda kırılmıştır. Çok ağır bir asimilasyon ve Türkifikasyona tabi tutulmuş, bu önemli oranda psikolojiye ve sosyal yaşama yansımıştır. Bitirilmiş bir direniş tarihi, onun üzerine geçirilmiş bir teslimiyet tarihi çelişkili durumu ortaya çıkarıyor. Her ne kadar sosyal yapı tarihin ve coğrafyanın ağır etkisi altında, yine kültürel şekillenme bütünüyle tarihten kopmaya fırsat vermiyorsa da, yoksul bırakılma, özellikle isyandan sonra tümüyle düzen sınırları içine alma, en önemlisi de mecburi iskan, metropole taşırılma, orada ruhundan ve bilincinden koparılıp -ki, bunlar tarih, alan ve kültürle ilgilidir- en değme Türkten daha Türk gibi bir kişiliğin yaratılması, bunda sağlanan bazı ilerlemeler vardır. Buna bir de bizzat bu katliamın sorumlusu olan CHP geleneğini ve onun solcu sözde tarzdaki uzantısını da eklemek gerekir. CHP'li olarak, solcu olarak direnişi yapacağını sanıyor. Bu, büyük bir paradokstur. Kendini öldüren gerçeğe yaşam gerçeği diye sarılıyor. Savaşımıyla kendisini boğan orduya "benim ordum" diyor. Dönemin yöneten partisi CHP'dir, sözümona solcusu sosyal-demokrat CHP'dir. Alan yüzde doksan bu partiye sahipleniyor. Halbuki bu parti katliamın temel yönetim gücüdür. Kemalizm idam fermanını tümüyle sonuna kadar uygulayan ideolojinin adıdır ve onu öz ideoloji biliyor.

Bir defa düşmanını görmemekten de öteye, özellikle solculuğun çarpıtması da vardır. Nedir bu çarpıtma? İşte direniyorum, faşizme karşı direniyorum diyor. Ama düşmanın ordusuna, ideolojisine, sosyal yapısına ve oluşturduğu ruha dayanarak direniyor. Düşmanına karşı düşmana benzeyerek savaşımın bir örneğiyle karşı karşıyayız. Bunun ne tür bir savaşçılık olduğunu anlamak için gerçekten özgün bir çabaya ihtiyaç vardır. Veya büyük bir yanılma söz konusu. Bunun katliamla ilişkisi olduğu, yoksullukla ilişkisi olduğu çok somuttur, ardından tamamen asimilasyon çarpıtmasıyla bağlantısı çok somuttur. Biz burada gerçekten büyük bir karmaşayla karşı karşıya kaldığımızı gördük. 1970'lerde ilk müdahalemiz olduğunda direnme dedik. Ama bu senin tarihinden bağımsız olamaz. Kemikleri daha orta yerde duran, hatta henüz kanı kurumamış, ateşi veya külü sönmemiş bir direniş geleneği var her tarafta. Sen bunu görmeden nasıl solcu oluyorsun? Bu solculuk garip bir solculuktur. Solculuk yapılıyor. Yüzde doksan CHP'ye koşuluyor, onun solu durumundaki grupçuluğa koşuluyor, yani düşmanıyla ittifaka ve uzlaşmaya gidiyor.

Sosyal gerçekliğin ikiyüzlü solcusu ol, ondan sonra da namusluyum de. Biz bu yanılgıyı çözelim dedik. Hatta bunun da ötesinde bu kişiliği çözmeden açıklığın sağlanamayacağını, karmaşanın önlenemeyeceğini, dolayısıyla ne Kürdistan ne de Türkiye gerçeğine anlam verilebileceğini belirttik. Şunu da söyledik: Bu gerçeklik hem Kürdistan hem de Türkiye gerçeğini karartıyor, birleştiriyor. Altta kemalizm denilen ucube bir olayı ortaya çıkarıyor. İki birleştirilemezi birleştiriyor. Kabul edecegin gerçeklik budur diyor. Kemalist ulusçuluk biraz da budur. Kemalizmin yarattığı sosyal yapı, kültür ve ideoloji budur. Tabii bununla epey bir mücadelemiz oldu. Bazı ayrımlar gerçekleştirdik, çözümlemeler yaptık, çok ileri düzeyde olmasa da, dost düşman ayrımını sağlayabildik. Tabii bu, rahatsızlığa yol açmadan sağlanamazdı. Örneğin kendini solcu, sosyalist, hatta orducu sayan bir sürü anlayış var dı. Sen misin gerçeğimize böyle dil uzatan? İşte "Kürt milliyetçisi" adı altında bize karşı bir saldırı kampanyası geliştirdiler. Kürt milliyetçisi olmamız bir yana olunsa bile büyük saygı göstermeleri gerekirdi. Burada "Kürt milliyetçiliği" olsa da, kendi can düşmanımıza karşı ayakta kalma savaşı veriyoruz. Saygılı olacaksın. Çünkü çok haksız bir katliam var ve bu katliam kemalizmin eseridir. Kürt milliyetçiliği buna karşı bir milliyetçiliktir. Solcu veya komünist olsan bile, adamın hakkı var diyeceksin. Neden bunu saldırıyorsun? Çünkü ikiyüzlülüğü ortaya çıkaracağız, çünkü büyük pasifikasyonu, çarpıtmayı ve Türkifikasyonu ortaya çıkaracağız. Bu açığa çıktığında maske düşecek, birçok anlayışın bilerek veya bilmeyerek düşmanla irtibatı kendisini ele verecek. Solcuysan, sosyalistsen, kendine gel, ulusal sorunu gör, ülke gerçeğini kabul et. Bir isyanı gör ve anlamını ver.

Bu yönlü çabalarımız oldu, bunlar hiç etkili olmadı da denilemez. Hareketimiz hem yerelde hem de ulusalda destek aldı. Bildiğimiz bazı gelişmeleri yaşadık. Tabii biz bu gelişmenin daha derin, daha kapsamlı sonuç almasına özen gösteriyoruz. Dolayısıyla Dersim'i artık Botanlaştırmaktan bahsetmemiz yerindedir, dedik. Bir anlamda Botan da çok aileci, kabileciydi. Belki de yüzde doksan dışardan müdahale yapıldı. Yerel katılımlar sınırlıydı ve hatta katılımlar askeri yasayla oluyordu. Ama Botan'da aşılanma daha sonra başarılı sonuç verdi. Öyle ki, Botan Dersim'den çok daha geri bir coğrafya parçamızdı. Ama ısrarlı çabaların burada sonuç verdiğini söyledik. Dersim'de niye sonuç vermesin? Hamle üstüne hamle, müdahale üstüne müdahale ve sonuçta ülkemizin orta bölgeleri de az çok gelişmeye uğradığına göre, Dersim artık öncülük edebilecek bütün koşullar ve olanaklara sahiptir, dedik. Bu beklentimizi sürdürdük.

Şu 1994 hamle yılına doğru geldiğimizde, neler olup bitiyor, tabii bunun haberlerini de daha sıkça duymaya çalışıyorduk ve kesin yükleneceğiz. Son planlamada da gördüğü üzere buraya dayatılacak gerilla ve onun savaşımı, Dersim'i kurtarılmış bölge haline getirmeye yetecektir. Ülke genelindeki gücümüz ve bu gücümüzün doğrudan veya dolaylı yansımaları, Dersim'in biraz dar çerçevesini genişleterek amaca doğru yol almasını sağlayabilecektir. Bu bir karardı ve nitekim hemen yola da koyuluyor. Zaten Kasım, Aralık ve Şubat telsiz konuşmalarımızda bu anlama gelebilecek şeyler vardır. Oradaki güçlere partileşmeyi yaşayın diyoruz. Kesin ordulaşma bu yönlüdür, hazırlıklı olun, kurtarılmaya doğru gidecek olan bir bölgenin devrimci görevleriyle karşı karşıyasınız. Kendinizi yetiştirin, eğitin, gücünüzü büyütün, mevcut düzenlemenizi zaferden başka hiçbir gidişata yer vermeyecek tarzda geliştirin. 1994 süreci artık sizden bir zafer yılı olarak ilan edilmeye gitmeli.

İşte tam bu sırada ve bunun hem alandaki hem de ülke genelindeki hazırlıkları büyük bir gelişme ve onun temposuyla sürerken, özellikle eyalet konferanslarıyla geçmişi gözden geçirmek kadar, daha önemlisi geleceği kazanmayı, belki de şimdiye kadarki bütün yılların üstünde bir kazanmayı yıla yaymayı planlarken, alanın ileri düzey sorumlusu veya daha somut olarak deyimlendirdiğimiz koordinatör konumu daralıyor. Daralmanın

Eğer dürüstse büyük bir tutkuyla partileşmeye ve gerillalaşmaya katılır; bir de Dersim tarihinde en yakın dönemin intikamını alıyorum diyerek inanılmaz bir coşku, umut ve yaratıcılıkla 1994'e yüklenir. Yoldaşları son derece bağlıdır, savaşmaya son derece yatkın bir yapı var. Kendisi de yılların tecrübesine sahiptir, işte fırsat deyip yüklenmeliydi. Neden sonunu getirmeyi düşünsün?

ÇÖZÜM

Başkan APO değer

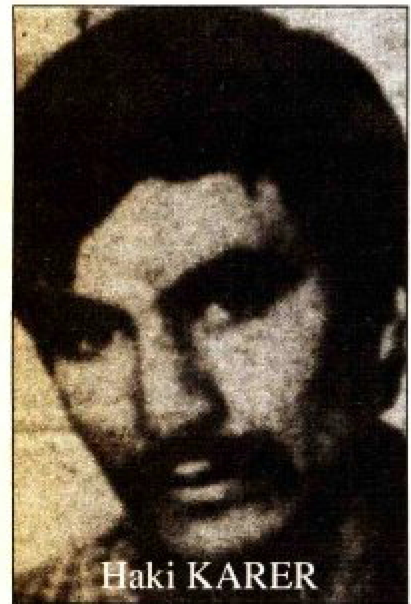
ŞEHİTLE

ÖZGÜR VATA

Baştarafı 1. sayfada

nü ve eylemini sürekli kılmaktır. Bizi en çok bağlayan değer budur.

Biz gelişme durumlarınızdan açıkça memnun değiliz, savaşanların savaşçılığından memnun değiliz; bunların kendilerini biraz doğru değerlendirdikleri kanısında da değiliz. Habire derinleşen çocukluktur, derinleşen kendini kandırmaktır. Kişiliklerinizde bir savaş ustalığı, bir örgütlenme ustalığı fazla anlam bulmuyor. Anladık, tarih bizim için şimdiye kadar hep böyle yaptı. Fakat biz bu lanetli tarihi değiştirmek istiyorduk. Ta-

Haki KARER

bii bu lafla olmuyor, yaşadığınız yetersizliklerle aşılmıyor. Böylesi bir yiğitlik ve mertliği tanımıyoruz. Şimdi ben bir bunun altında, bir de bu büyük kahramanlık örneklerinin dayatıcılığı altında eziliyorum. İki yönlü baskı altındayız. Bir onların yaşamına anlam vermek, bir de bu düşkünlerin baskılarına dayanmak zordur.

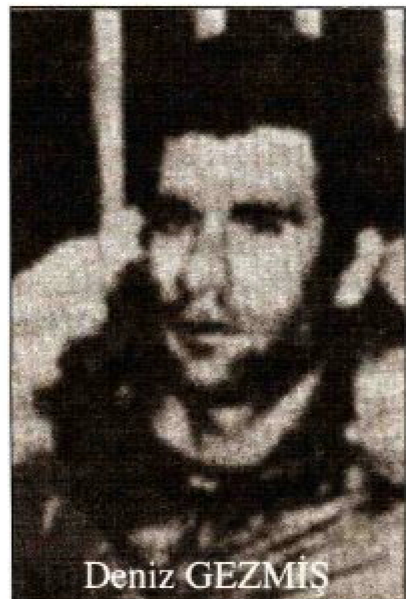
Tabii size göre her şey basit ele alınabilir, rahat karşılanabilir; yenilmişsin, yenmişsin; bunlar o kadar mühim olmayabilir. "Laf var ya, çene çalıyor ya, bu yeter. Gözümü kapatırım, fazla dinlemek istemem, derin anlamaya ne gerek var" diyorsunuz. Bu bir tarzdır. "Günü kurtardık mı, hele biraz şerefi kurtardık mı yeter, daha ne isteniliyor" diyorsunuz. Biz kendimizi asla bu duruma düşürmeyeceğiz. Ne kadar dayatılırsa dayatılsın, kendimizi basitleştirmeyeceğiz. Tabii bu aynı zamanda kendi payımıza bizim de bu kahramanlık değerlerine hesap vermemizdir. Başka türlü olmaz, başka türlü vicdan kaldırmaz.

Ben **Mazlum DOĞAN**ların böyle bir Newroz eylemini yapmasını istemedim veya beklemiyordum. Ama baskı o kadar şiddetlenmiş, yaşam o kadar kahredeci bir noktaya gelip dayanmış ki, direnmenin bir tek yolu veya yaşamanın bir tek yolu, bir kibrit çöpüyle Newroz ateşini yakıp kendini yakmak ve feda etmek oluyor.

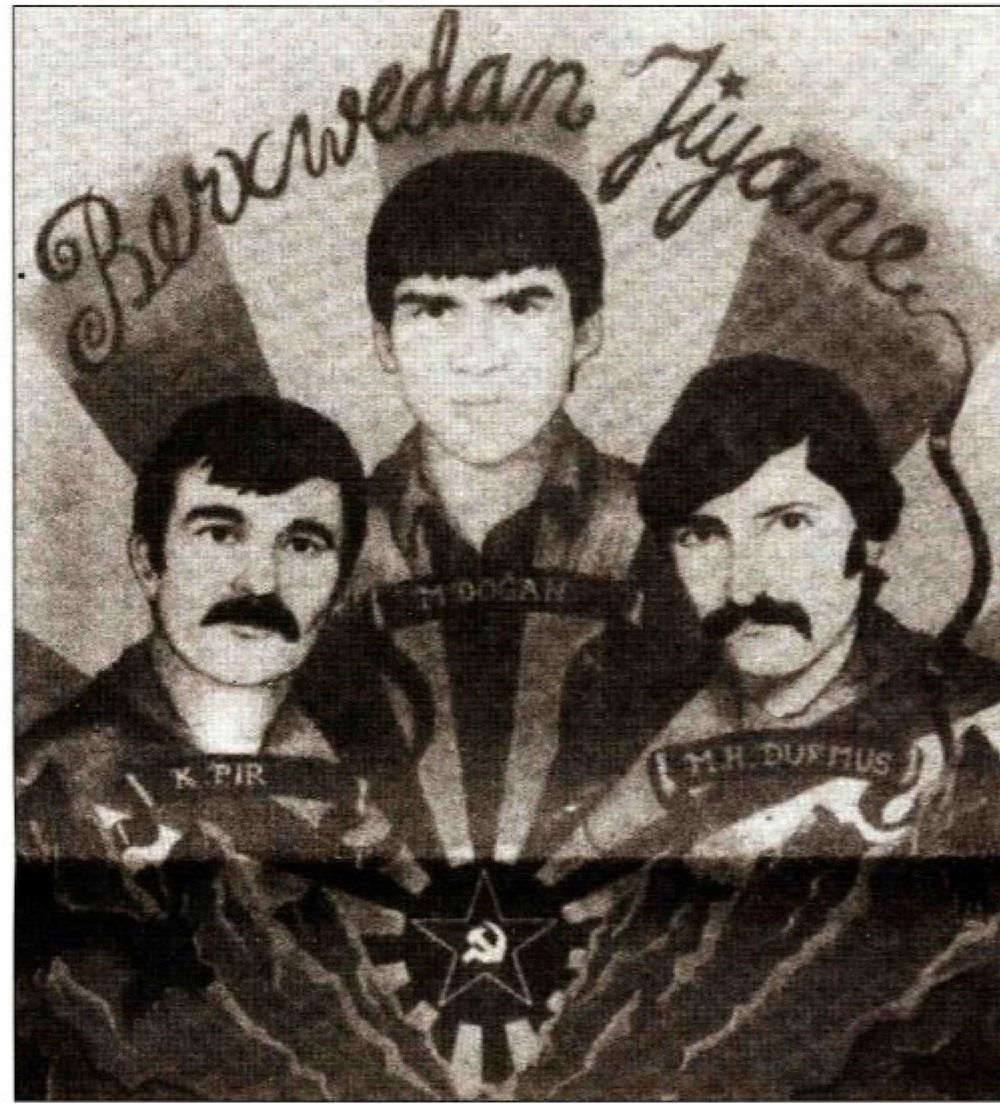
Hiç şüphesiz bu büyük bir zayıflığı da ifade eder. Ama kendi içinde çok büyük bir kahramanlığı da sergiler. Bu konuda zayıflıkla kahramanlığın iç içe olduğu bir dönemdir. Bu durum sadece bir gün bir kişilikte yaşanmamıştır. Bu durum ulusal ve toplumsal gerçekliğin bu kadar sağırlaştırıcı ve köreltici ortamından tek başına bir kuvvet olarak direnmeyi ifade ediyor. Başka hiçbir çaresi yok, başka hiçbir imkanı yok. Sesini hiçbir yere duyuramazsın. O günü düşünmek, o zamanın yüreğini düşünmek, çok büyük önem taşır. Biraz yürekli olmanız gerekiyor. Şehitlerin anısıyla yaşamak ve yetişmek, o günü asla unutmamakla, bunun da ötesinde onu bireyin bir parçası yapmakla mümkün olur. Sizler öyle misiniz? Mazlum yoldaş çok iyi biliyordu ki, yüzyılların o çok vahşi ve yok edici zoru her şeyi götürecek; bir PKK umudu var, onun ışığı var ve bu söndürülmek istenecek! O dönemin güçlükleri o kadar dayatıcıdır ki, tarihin bu tip dönemlerinde, daha çok da bizim tarihimizde yapılan ya büyük bir perişanlık içinde bu kaderdir deyip sonunu beklemek, ya da çok kötü bir teslimiyet olmuştur. Mazlum yoldaş ikisini de yapmıyor; bir direniş geleneğinin son halkasını ve noktasını teşkil eden bir eylemliliğe girişiyor. Kendi içerisinde çok zayıf da olsa, bu bir eylemliliktir. Kadere boyun eğme olmadığı gibi, teslimiyetten de asla eser yoktur.

Biz bunu anlıyoruz. Bunun bir PKK direniş geleneği olduğuna eminim. Nitekim bu kıvılcım hem zindanı hem de ülkeyi sardı. Bu kıvılcım bugün önünde durulamaz bir savaş gerçeği olup çıkmıştır. Onun büyüklüğü buradadır. O, zindana dayatılan büyük bir teslimiyetin altında yatan bütün bir ulusun çok sınırlı yaşam emarelerine, aslında ulus demeye bile insanın zorlandığı bir duruma son bir seslenişi; mümkünse son bir çabayla yaşamın yolunu aydınlatmayı ifade ediyor.

Biz daha o günden, bu eylem ölümü kolaylaştırmıştır, demiştik. 1980'lerin başlarında böylesine bir fedakarlıkla

Deniz GEZMİŞ

ölüme uzanmak düşünülemiyordu; ölmek çok zor geliyordu. Kaçış esastı, teslim olmak ortama egemendi. Zindan içinde daha büyük direnme zordu. Evet, başlangıç böyle yapıldı. Hatta bu eylem için "bu bir köprü oluyor, bir tarihsel imha ve teslimiyet döneminden bir tarihsel direniş dönemine büyük bir geçiş köprüsüdür" dedik. Nitekim bunun

doğru bir tanım olduğu daha sonraki süreçte ortaya çıktı. Zindanda teslimiyeti yırtan direniş dalga dalga yayıldı ve bizim dağ direnişimizle birleşti. Düşmanın o bütünüyle kapatmak istediği özgürlük kanallarımızla birleşti. Artık bir ulusun ölümsüzlüğü adına ne söylenebilecekse, öyle bir duruma gelindi.

Biz **Mahsum KORKMAZ** **(Agit)** yoldaşın anısı üzerine bir şeyler söyledik ve bu direniş şahadeti için "O, dağda beliren yaşam umudunun söndürülmesine karşı soylu bir çabaydı" dedik. Gerillanın sönmesinin bir ulusun sönmesine eşit olduğunu, Agit yoldaşın çok özverili bir kişilikle ve sonuna kadar layık bir yaşamla bu adımda ısrar ettiğini ve şahadetiyle bir dönemece damgasını vurduğunu, bundan sonrasına devam etme gücünün gösterilmesi gerektiğini, şehidin anısına mutlaka verilecek bir karşılığın olacağını, karşılık verilmezse bu işin biteceğini söyledik. Bu şahadetin böyle bir anlamı vardı. İçinde komplo olur, içinde devlet olur, içinde yetersizlik olur, içinde zayıflık olur; dönemin kendisi, düşmanın büyük gücü olur. Tıpkı zindandaki direnişin zorluğu gibi, burada da öyle bir durumu yaşadık. Gelinecek yere kadar direnişle gelinmiş; ondan sonrası için de bir kişiden, beklenen artık biraz bu kadar olabilir deniliyor. Bize büyük bir miras veya çok zorlu bir görev bırakılıyor.

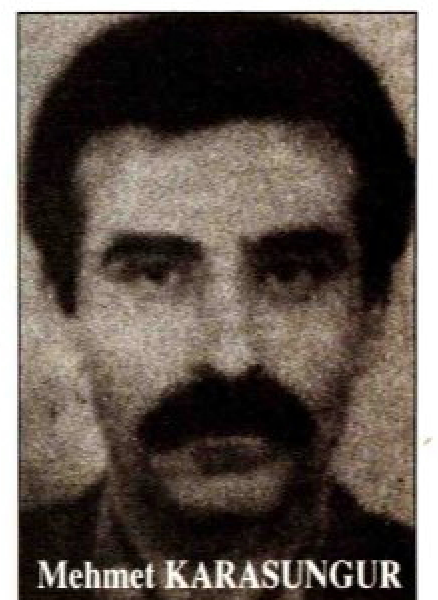
Bazı provokatif öğelerin Agit yoldaşın şahadetinden mutluluk bile duyduklarını çok iyi biliyoruz. Bunlar, "Siz misiniz gerillayı çok geliştirmek isteyen? Siz misiniz bu adımla başarının sağlanacağına inanan? İşte en çok güvendiğiniz kişi de vuruldu. Artık daha bir şey yapamazsınız" diyorlardı. Düşman da böyle reklam ediyordu. Biz o zaman da şöyle bir söz verdik: "Böylesi bir şehidin anısına verilecek en anlamlı karşılık, bir yıl içinde gerilla takımlarını ve hatta bölüğe yakın bir gücü ülkemizin dağlarında hareket ettirmektir" dedik. Bunu yaparsak, anıya gereken karşılığın iyi verilmiş olacağını belirttik. Nitekim bunu gösterdik. Aradan bir yıl geçmeden, bütün yetmezliklerine rağmen, böylesi grupları ulaştırabildik. Bu da düşmanın bütün çabalarına rağmen, büyük umut sesinin, büyük umut kaynağının söndürülmemesi ve daha da parlatılmasıydı.

Savaş tarihimizde 1987 ve sonrası değerlendirildiğinde, bunun gerçek bir yaşamsal dönem olduğu, düşmanın korkunç baskılarına rağmen büyük bir direnme tutkusu, azmi, iradesi ve bilincinin gösterildiği görülecektir. Anıya bağlılık anlamını bulmuştur. Gerilla kalıcılaşarak, böylece kendi şehidine en anlamlı karşılığı vermiştir. Hala gerillayı derinleştirip duruyoruz. Anıya bağlı kalmak bir görevdir ve gerekenler ne pahasına olursa olsun yerine getirilecektir. Yürüyen budur, yürüyen şehittir, emreden komuta oluyor.

Daha sonra gelişen kitleselleşmemizin arkasında, Newrozlarda genç kızların kendilerini yakma olayları meydana geldi. Bu eylemler büyük kahramanlık eylemleridir. 1990 Newroz'unda **Zekiye ALKAN** yoldaşın isyan ateşini bedeninde tutuşturmasıyla başlayan, 1992 Newroz'unda **Rahşan DEMİREL** yoldaşla, 1994 Newroz'unda da **Ronahi** ve **Berivan** yoldaşlarla devam eden bu gelenek, gerçekten kitleselleşmeye bir çağrı oluyor. Mazlum yoldaş nasıl partiye bağlı kalıp PKK'yi yaşamanın çağrısıysa, yine Mahsum yoldaş nasıl gerillaya bağlı kalıp onun çağrısı olduysa, bu genç kızlarımızın şahadeti de "serhildana başlayın ve bağlı kalın, ülkeye yönelin, yurtseverliğe yönelin, kitleselleşin ve bu anlamda alevi tutuşturun" çağrısıdır. **Ferhat KURTAY**ların da kendilerini yakma olayı var. Yine **Kemal PİR**lerin ölüm orucu direnişi var. Onlar "Mazlum'un görevini biz yerine getirmeliydik. Dolayısıyla ölüm orucumuz bizim özeleştirimizdir" derler. Ferhatlar da "Bu eylemleri biz yapmalıydık; bizim eylemimiz de bir özeleştiridir" biçiminde açıklamada bulunurlar. Özeleştiriler daha sonraki süreçte böyle telafi edilir.

Kendini yakma, düşman çevreleri veya yüzeysel bakanlar tarafından bir intihar biçiminde değerlendirilir, yazılıp çizilir. Hayır, nereden bakılırsa bakılsın, böyle bir eyleme kalkışın bir insanın kendindeki direnme gücünü azamileştirmek ve sonsuzlaştırmak gibi bir özleminden geçtiğini biliyoruz. Genç kızlar fazla silahlı değiller. Böyle bir istekte bir örgütlendirme, bilinçlendirme ve eyleme geçme gücünde olamıyorlar. Bunun nedenleri çok çeşitlidir. Devrimin etkisi çok zayıf, Zekiye ALKAN Diyarbakır'da bu gerçeği görüyor. O zamanlar Diyarbakır sağırdır, öyle fazla heyecana gelecek durumda değildir. Bir Newroz'u kutlayacak durumda bile değildir. Bir ateş gerekiyor, bir meşale gerekiyor. Zekiye yoldaş bunu böyle yorumlayıp kendini yakmayı uygun görüyor. O'nun bu direnişi kitleselleşmek için bir kıvılcım olmuştur. Daha sonra vuku bulan **Vedat AYDIN**'ın katledilmesinde O'nun anlamlı bir gelişmenin ilk habercisi olduğu da anlaşılmıştır. Yüzbinlerce Diyarbakırlı meydanlara taşarak kutsal bir sürece damgasını vurmuştur.

İzmir'de Rahşan DEMİREL'in kendini yakması vardır; O da İzmir Kalesi'nin burçlarında bir meşaledir.

Mehmet KARASUNGUR

O'nun direnişi, metropoldeki Kürt kitlesine "Vatana dönün, yurtseverlikten vazgeçmeyin, dönüşünüz kesin olmalıdır" çağrısıdır. O'nun eylemi kesinlikle bizim metropol kitlesine yaptığımız "ülkenize bağlı ka-

"Her eylemin gerçekten büyük bir kahramanlık değeri var; tarihsel, sosyal ve siyasal gerçeklikte bir dönüşüme yol açması durumu var. Bunun sadece bir şartı var; o da kendilerini bağlı hissedenlerin, 'ben de onların ardılıyım, onlara bağlıyım' diyenlerin bu dürüstlüğü göstermeleri; kendilerini şehitlerin uğruna varlıklarını adadıkları amaca bağlı tutmaları, burada tutarlı ve dürüst olmalarıdır."

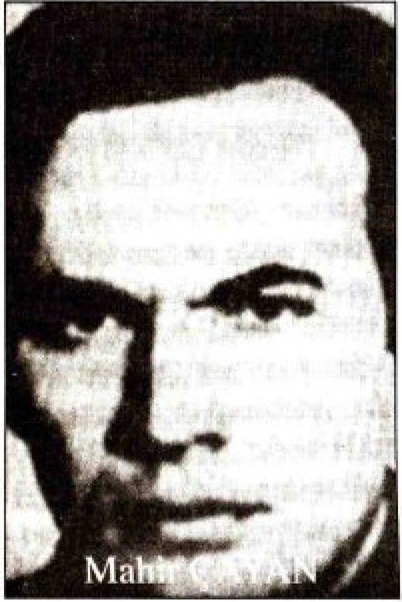
...endiriyor

...RİN ANISI

...N ÇAĞRISIDIR

lın, devrimci savaşa bağlı kalın" çağrısının yankı bulmasıdır. Bu direniş onun meşalesi oluyor. Bu büyük bir kahramanlık eylemidir.

Avrupa'daki son iki kahra-

Mahir ÇAYAN

man genç kızımızın eylemi de aynen böyledir. Bizim Avrupa'daki kitlemize yaptığımız bir çağrımız vardı. "1994 yılı ülkeye büyük yöneliş yılı olmalıdır. Düşüncede, ruhta ve adım adım fiziksel olarak dönüş yapın" dedik. Arkadaşlar bu mesajımı alıyorlar; çok planlı ve bilinçli bir biçimde onu bir eylem meşalesine dönüştürüyorlar. Nitekim bu meşale gerçekten büyük bir oyunun kurbanı olan bu yurt dışındaki kitlemize, halkımıza çok güçlü çıkışı yaptırabiliyor. Bin yılların bütün işgalleri ve istilalarının dağlarımızdan söküp indiremediği halkımızın, özel savaşın en kabasından en incesine kadar çeşitli oyunlarıyla indirilmesi metropol kentlerine ve Avrupa ülkelerine savrulması durdurulmak zorundaydı. Böylesine bir savruluşu durdurmak öyle kolay değil. İşte bu ancak böylesine bir meşaleyle, genç kızlarımızın kendilerini birer meşale gibi yakmasıyla belki mümkündür veya öyle oluyor. Anlamı budur. Yani nereden bakılırsa bakılsın, derin bir görüşe ihtiyaç var, bir kendine gelmeye ihtiyaç var. Yürekler çok duyarsızlaşmış, insanlar pasifleşmiş, kendilerini çok düşürüyorlar, çok bencilleştirilmişler. Onları ancak kendilerine şok gibi gelen bir eylemle ayağa kaldırma gereği söz konusu ve bunu yapıyorlar.

Eminiz ki, bu mesaj da, bu çağrı da anlamını bulmuştur ve daha da bulacaktır. Bazı canlar bazı doğru fikirlere ve mesajlara kendilerini böyle katarak karşılık veriyorlarsa, bu fikirler ve açıklamalar ölümsüzdür. Görülüyor ki, her eylemin gerçekten büyük bir kahramanlık değeri var; tarihsel, sosyal ve siyasal gerçeklikte bir dönüşüme yol açması durumu var. Bunun sadece bir şartı var; o da kendilerini bağlı hissedenlerin, "ben de onların ardılıyım, onlara bağlıyım" diyenlerin bu dürüstlüğü göstermeleri; kendilerini şehitlerin uğruna varlıklarını adadıkları amaca bağlı tutmaları, burada tutarlı ve dürüst olmalarıdır. Gerisi gelir, gerisi zafere kadar kesin adım adım kazanılır.

Biz böyle kalmaya söz verdik. Tabii bu büyük bir duyarlılık ve tutarlılıkla mümkündür. Bu her şeyden önce kendine verilen şeref sözünü ve düşünce gücünü eylem gücüne kavuşturmakla mümkündür. Gözyaşı dökerek, bazen sahte anma havalarına girerek, şehitlerin anısına karşılık verilemez. Örgüt gücü olarak, eylem gücü olarak bütün saldırıları biraz boşa çıkarıyor musun? O zaman bağlısın. Bunun dışında bu bağlılık demagojidir veya ihanet kadar tahripkardır.

Biz geçen kış boyu bu son günlere kadar çok kapsamlı bir partileşme dersiyle ve doğru örgütlenme anlayışıyla aynı zamanda anıya bağlı olmanın doğru yolunu da gösterdik. "PKK'lileşelim ve savaşı kazanalım" dedik yaptığımız bu değerlendirmelerde. Anıya başka türlü karşılık veremezsin. Bu, parti gücü haline gelmekle mümkündür. Onu bütün yönleriyle gösterdik. Ve ardından "Doğru bir halk cepheleşmesine yaklaşalım" dedik. Kitleselleşme zafer için çok gereklidir. Bunun da kitleye doğru yaklaşımla, doğru kitle politikamızla, onun mutlaka yeterli örgütlenmesiyle bağlantıları vardır. Ona yüklendik. Başka çaresi yoktu. Şehitlerin mesajlarını ve kahramanlık şehitlerini başka türlü kar-

İbrahim KAYPAKKAYA

şılayamazsın. Biz de bu yıla böyle bir karşılık vermek istedik. "Ordu gerçekliğini ve savaşımını doğru kavrayalım ve yeterli karşılık verelim" dedik; yüklendik. Bu kadar şehidin anısına başka türlü karşılık vermek mümkün değildir. Bütün yönleriyle doğru ordulaşmayı ve savaşmasını bilecek-sin. Bunun anlayışı kadar, pratik ustalığını da kesinlikle göstereceksin.

Evet, bize çokça dayatıldığı gibi ordulaşmaya gelememeye, oldukça sudan bahanelerle adam kaybetmeye, eylemi zararla sonuçlandırmaya hiçbirimizin hakkı yoktur. Bunu yapan lafazandır, bunu yapan değerlerimizin düşmanıdır. Bunun gerekçesi de olamaz. Anılara bağlılığı böyle düşüneceksin, böyle geliştireceksin. Doğru ordulaşıyor musun? O zaman sözünün erisin. Gerisi laftır; ordu gerçeğinde ucuz lafa yer yoktur. Ordu en yoğunlaşmış siyasettir, kişiliktir; sözün eyleme en yakın biçimidir. Biz böyle değerlendirdik. Bizler bu şehitlerin anısına ve bütün şehitlerimizin yaşamdaki anlamına ısrarla bağlıyız. Onun ağır baskısı altındayız, ama ezilmemişiz. Yaptıklarımızı hala yeterli görmüyorum. Asıl yapmak istediklerimizi bundan sonra yapacağımıza da eminiz.

Buna dayanarak, hiç kimse bizden insaf beklemesin diyorum. Şehitlerin anısı söz konusu olduğunda, şehitlerin anısının gerekleri dışında, hiç kimse kendisine ucuz bir paye beklemesin. Bu böyledir. Biz her şeyde sıradan olabiliriz, her şeyde kendimize paye biçebiliriz, yalancı da olabiliriz. Ama şehitlerin anıları söz konusu olduğunda akan sular durur, damarlardan akan kan durur. Ancak layık olduğunda kendine paye biçebilirsin. Bu böyledir ve PKK'nin gerçeği de budur. Böyle olduğuna anlayış getireceksin. Tutarlı kalmaya çalışırız. O çok zor koşullarda düşünülmesi çok zor şahadetleri başka türlü karşılayamayız. **Haki**ler'den başlayan ve günde neredeyse birkaç şehide mal olan şimdiki sürecin şehitlerine mecburuz. Şehitlerin anılarına gereken ağırlığı vermek ve herkesi onlara bağlamak insanlık borcumuzdur, şeref ve onur sözümüzdür. Yaşamımızdır, başarı ve zafer yürüyüşümüzdür. Bu açıdan partileşmek bir öncünün zaferi için ne kadar gerekiyorsa o kadar partileşmek bu işin doğal gereğidir. Gereği kadar cepheleşmek, ordulaşmak ve savaşmak böyle bir şahadet anlayışının doğal sonucudur.

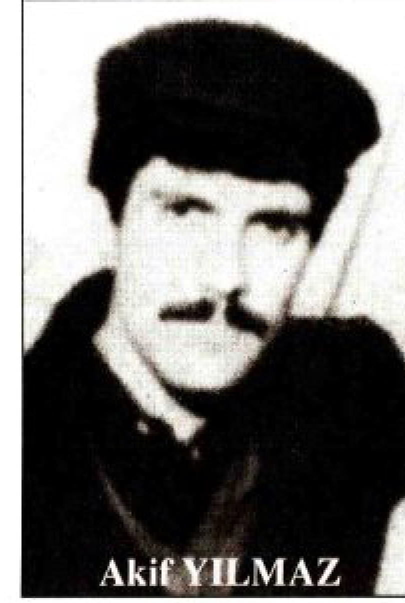
Burada kendimizi disipline edeceğiz. Burada kendimize hakim olacağız ve gerekeni yapacağız. PKK tarihi bir de böylesine bir tarihtir. PKK komutası biraz da şehitler komutasıdır. Bunu bilmeyen daha iyi bilmeli, gereğini yapmayan kesin olarak yapabilmelidir ki, bu tarihe layık olduğunu gösterebilsin. Biz buna göz-kulak olacağız. Bizim yaptığımız bir iş de şehitlerin komutasına göz-kulak olmaktır. Ve onu bütün çalışmalarımızın başında tutuyoruz. Anlamayan anlamalıdır. Şimdiye kadar gerekenler yapılmamışsa, özeleştiri olarak bundan sonra yapılmalıdır. Böyle yapılırsa, şehitlerin anılarının ezici baskısı altında kendimizi affedebiliriz; dürüst, şerefli ve onurlu bir kişi olma payesini kendimize yaklaştırabiliriz. Ben bunun dışında hiçbir yol göremiyorum. Kendim de böyle olmaya büyük özen gösteriyorum.

Kızıldere Şehitleri de hiç şüphesiz öyle sıradan geçiştirilecek şehitler değildir. Kızıldere direnişi her şeyden önce 12 Mart faşizmine, TC faşizmine karşı gelişen dönemin en soylu başkaldırısı oluyor. Bu, teslim olmayan on yiğit devrimci önder kişiliğin başkaldırısıdır. Bunun için de halkların umutlu, inançlı ve bilinçli önder kişilikleri direniyor. Daha da somut olarak söylemek gerekirse, biz şehitlerin anısına bağlı olmanın gereğini daha o

> *"Kızıldere şehitleri de hiç şüphesiz öyle sıradan geçiştirilecek şehitler değildir. Kızıldere direnişi her şeyden önce 12 Mart faşizmine, TC faşizmine karşı gelişen dönemin en soylu başkaldırısı oluyor. Bu, teslim olmayan on yiğit devrimci önder kişiliğin başkaldırısıdır. Bunun içinde halkların umutlu, inançlı ve bilinçli önder kişilikleri direniyor."*

zaman iliklerimize kadar duyduk. Bu kadar zayıf olmasına rağmen, dev gibi bir düzene başkaldırış ve isyan bayrağını çok büyük bir kahramanlıkla indirtmeme geleneğini biz o gün gördük. İdeolojik ve siyasal gerçekliği ne olursa olsun, örgüt ve eylem anlayışı ne denli kusurlar taşırsa taşısın, alçakça bir düzene, kendini halkların umutlarına ve kurtuluşuna amansızca dayatan bir faşizme karşı bir şeyler yapılması gerektiğine inanan ve ölümün üzerine bile bile böyle yaman bir biçimde giden bu büyük topluluğu anmamak olmaz.

Onların üzerine onbinler yürüdü ve katledildiler. Biz, büyük bildiğimiz bu insanlar neden böyle hunharca katledildi diye sarsıldık. Yaşayanlar olarak sessiz ve derinden bir söz verdik ve gerisini getirmeliyiz dedik. O ilk amatör devrimcilik günlerimizde onların katledilmesini protesto ettik. Bu, 12 Mart karanlığına karşı cesaretli bir adımdı. Tutuklandık, yatıp çıktık. Daha fazlasını yapmak istedik. Türk devrimciliğiyle yapmak istedik, olmadı. Kürdistan devrimciliğine yöneldik. Bilindiği gibi kesintisiz ve sürekli bir

Akif YILMAZ

örgütü devreye sokmanın büyük hesabını bu günlerde kendimiz için en önemli görev belledik ve bunu ısrarla takip ettik. Biz, daha bu şehitlerin anısının üzerinden bir yıl geçmeden, bir Kürdistan kurtuluş grubu olmaya karar verdik. Bu da şehitlerin anısına bağlı olmanın bir gereğidir; dürüst olmanın, devrimci söze bağlı olmanın bir gereğidir ve yapılan da buydu.

Hiç şüphesiz 12 Mart faşizmi bu direnişle yıkılmayacaktı. Ve faşizm üzerinden ezip geçecekti. Öyle de oldu. Ama bizimki, yani çok sıradan ve fakat dürüstlüğünden vazgeçmemiş bazılarının kendini anlamlı kılması gösterdi ki, başlangıç ne kadar zayıf olursa olsun, dönem ne kadar aleyhte olursa olsun, eğer kararlılık ve süreklilik varsa işin sonu mutlaka gelir. Ve bir gün bu cellatbaşlarına gereken cevap verilir, çok güvendikleri orduları başlarına yıkılır, çözdürülür. İşte bugün görüyorsunuz ki, bu gerçekten mümkünmüş. Nasıl mümkünmüş? Büyük bir sabırla, büyük bir intikam yeminiyle, onun adım adım büyük bilinci ve örgüt savaşçılığıyla, uzun vadeli yaşamanın savaşımıyla, PKK'nin önderlik gerçeğinin ifadesiyle mümkünmüş. Bu geçen 22 yıl aynı zamanda bizim hareketimizin fiili tarihidir. Bu direniş şehitlerine çok somut olarak bağlıdır. Onların sıcak direniş çağrılarından kaynaklanıyor.

Şüphesiz bir de halkımızın gerçekliği vardır ve esastır, yurtseverliğimiz vardır ve esastır. Ama bir de bu büyük direniş kaynağı olmasaydı, bu esaslar acaba böyle hayat bağı bulabilir miydi? Kendi kaynaklarımızı inkar edemeyiz. Onlara sonuna kadar anlamını vermek ve gerekeni yapmak da tarihe saygılı olmanın vazgeçilmez bir gereğidir. Ve ne yaptık? Bu tarihin de altında yüzyıların halk direnişçileri vardı. Bu konular kendiliğinden o duruma gelmedi. Onlar Vietnam Devrimi'ni incelediler, Küba Devrimi'ni incelediler, Latin Amerika'yı incelediler, bütün Asya'yı incelediler, Ekim Devrimi'ni incelediler. Bunların mirasını Türkiye'ye, Kürdistan topraklarına taşırmaya çalıştılar. Onlar bu kadar büyük insanlık değerlerinin özümsenmiş ifadesiydiler. Onları böyle bir kapsamda değerlendiriyoruz. Nitekim bu aynı zamanda bizim de enternasyonalist anlayışımız oluyor. Biz bu mirasın bizim de mirasımız olduğunu çok iyi biliyoruz. Biz kendimizi insanlığa böyle bağladık. Bunlar Anadolu toprağında ilk defa böylesine büyük bir direnişle yankılanıyor. Biz onu alıyoruz, şimdi dalga dalga bütün ülkemize ve giderek Ortadoğu'ya yaymaya çalışıyoruz. Şehitlerin anısına bir de böyle karşılık vermek vardır.

Hiç şüphesiz Türkiye solu dediğimiz, devrimci dediğimiz kesimler, bu şehitlerin anısına karşılık vermeliydi; ama veremediler. Bunlar bazı sesler çıkarmak istedilerse de, bu sesler bu şehitleri karşılamak ve anmaktan uzaktı. *Bizim* asıl eleştirimiz burada oldu. Layık olamıyor, gerekeni yapamıyorsunuz dedik ve bu eleştiri bizim eylemimiz oldu aynı zamanda. Türkiye devrimciliği kendi şehitlerine doğru sahip çıkmayı bilemediği için bu durumdadır; bir de ucuz vazgeçtiği ve unuttuğu için bu durumdadır. Bu devrimcilik aşırı sağ karşısında bir hiçtir. Kendi hayat kaynaklarına karşı bu kadar ilgisiz kalan ve gerekeni zamanında yapamayan daha da ezilip biter. Gerçekleşen bu oluyor. Bunlar tüm kardeşlik ve yardım çağrılarımıza rağmen, ses verecek durumda değiller. Neden? Çünkü şehitlerini böyle karşılıyorlar. Hüzün ondan.

Ama yine de bu direniş şehitlerinin anısının boşa gitmediği kesindir. Buna **Deniz Gezmiş**lerin darağaçlarındaki büyük başkaldırısı ve teslim olmayan gür sesi de dahildir. Yine **İbrahim**lerin işkencelerde ser verip sır vermeyen ve sonuna kadar direnen sesi de dahildir. Hepsine gereken karşılık verilmiştir. Devrimci savaşımımız onların anısını mükemmel temsil ediyor. Biz bu savaşımı bu tarzda daha da derinleştirdikçe ve eksikliklerini kapattıkça, bu hiç şüphesiz zaferi de kesinleştirecektir.

30 Mart 1994

da ötesinde kendisini adeta böyle boğuntuyla ve bir sayıklamayla karşı karşıya buluyor. İster eyalet konferansında isterse alt yönetim düzeyindeki yoldaşlarla konuşmalarında, "parti artık bizi affetmez, ordulaşma gerçeğine çok ters işler yaptık, partinin bu kadar tahribatı bağışlaması düşünülemez" diyor. Bu tür konuşmalar belgelere ve konferans kapanış konuşmasına da geçiyor. İkili birçok konuşmalarda, hal ve hareketlerinde artık bittiğini söylüyor.

Daha da bakıyorsunuz, pratik gelişme pek yok, son altı aylık-bir yıllık süreçte muazzam bir sivilleşme görülüyor. Tecrübeli bir arkadaş olmasına, on yılı aşkın bir süre gerillanın teorisi ve pratiğini yaşamasına rağmen, bunlar oluyor. Günde seksen-yüz civarında siville görüşüyor. Ama tek bir gerilla takımıyla birkaç konuşma yapma gereğini duymuyor. Üslenmenin en çarpıcı alanları var, yapı orada üslenmeye çekilmiyor. Yapının büyüme imkanları vardır. Adeta çok ısrarlı dayatmalar olmasa, büyüme sorunlarına ilgi gösterilmiyor. Evet, PKK "faşistlere hak ettikleri dilden cevap verilmeli" diyor. Ama bildiğimiz o köylerde ölçülerimizi aşan eylemler oldu. Rahatlıkla bu tür eylemler için emir verebiliyor, üzerine daha hassas gidilmesi gereken kişiliklerin üzerine çok sert gidebiliyor. Savaş dışındaki alanlarda çok çarpık ve savaş dışı tutumu ısrarla sergileyebiliyor. Bu geriliğine ve saflığına veriliyor. Hep aşar diye bekleniliyor, olağanüstü destek sunuluyor, ama böyle bir tutumdan asla vazgeçmiyor. Saflığı ve geriliği bir politik tutum olarak geliştiriyor. Gerçekten ulusal kurtuluş hamlesi böylesine çığır açıcı ve zafere doğru yol almakla ka'rşı karşıya bir aşamaya girerken, bu olumsuz özellikler kendisini daha da ele veriyor. Özellikle sivilleşme neredeyse diğer çalışmaları boğuyor. O dağlık alana da jiplerle giden ne idüğü belirsiz kişilerle tek başına saatlerce konuşabiliyor.

Ciddi bir komutanın böyle hareket edemeyeceği açıktır. Bunun yanında parti kaşısında son derece ezilip büzülüyor. Önderlikten büyük sevgi görüyor ve destek alıyor. Fakat pratiği buna cevap teşkil etmiyor. Parti denetlemelerine hiç bozuşmuyor, fakat gereklerini hiç yerine getirmiyor. Bu tutumun bilinçlilik veya gerilikle ne kadar bağlantılı olduğu da fazla kestirilemiyor. Ama gittikçe somutlaşan bir şey var: Onca olanağa rağmen, savaşta sadece sağ yaklaşımda değil, belki de güneydekinden ilerde bir tasfiye alameti mevcut. Süreç içinde öyle ciddi ve planlı bir eylem yok. Düşmanla zımni anlaşma düzeyi açık. Onca gerillanın gücünün doğru dürüst bir eylem yaptığı yok. Bir karakol baskını eylemi vardı. Orada da en değerli sekiz komutan yitirildi. Ki Dersim, eylemliliğin en rahat geliştirileceği bir alandır. Kapasite birçok eylem için yeterli, fakat geliştirilmiyor. Eğitimde de benzer durumlar yaşanıyor. Yaşam son derece geri bir sosyal içerikte; gerek kendi kabile ve klan ilişkilerinde, gerek halkla ilişkilerde alabildiğine bir sağa kayma, devrimci yükseliş ve ulusal kurtuluşçuluktan uzaklaşma yaşanıyor. Büyük ihtimalle daha fazla kestiremediğimiz durumlar gelişiyor: Gruplar içinde laçkalaşma ve sivilleşme, özellikle kadın-erkek ilişkilerinde geri ve devrimci olmayan biçimlerin çok gelişmiş olması söz konusu oluyor.

İşte bütün bunlar "neden eylemler fazla gelişmiyor, alan neden biraz Botanlaşmaya doğru gidemiyor" sorusunun cevabı oluyor. Tabii çok iyi fark eder; "Parti kesin cevap ister, bu cevabı nasıl vereceğiz" diyor. Bunun büyük telaşı var. Öte yandan bazı dikkat çekici gelişmeler daha var. Alanın özel savaş sorumlusu bir albay öldürüldü. Buna intihar diyorlardı. Ama basın kendi iç çelişkilerinden ötürü öldürüldüğünü yazdı. İşte bunun bazı TDKP veya TİKKO militanlarının öldürülmesiyle ilişkisi var. İlişkisi şu olabilir: "Sen bana fazla saldırma, ben de sana saldırmayayım" biçiminde zımni anlaşma dediğimiz bir durum çok ileri düzeyde yaşanıyor. Aslında bizimkinin yaşadığı da buna benzer zımni bir anlaşmadır. Bu, ılımlı kanadın yaklaşımıdır. Bu Amed'de de, Botan'da da, Mardin'de de bolca yaşanan bir durumdur.

Yine özellikle Güneybatı'da kendini oldukça dışa vuran, oradaki sorumlunun tek bir düşman hedefine yönelmemesi, ama bütün yapıyı tasfiyeye götürebilme hünerini göstermesi söz konusu. Artık bu zımni bir anlaşma da değil, içteki kontracılığın en geliştirilmiş bir biçimi oluyordu sanırım. Bu da yeterince değerlendirilmiştir. Dersim'deki olay böyle bir zımni uzlaşmadır veya ılımlı diye tabir ettikleri ve Özal'ın önünü açmaya çalıştığı, "Gerilladan uzaklaşın, sivilleşin, siyasallaşın, gelin sizinle her türlü tartışmayı da yaparız" biçimindeki bize kadar da yansıtılan bir eğilimdir. Biz bu eğilime nasıl cevap verdiğimizi ortaya koyduk.

Bir uzlaşmaya gitmenin koşulları neler olabilir? Bunu kapsamlı bir tartışmaya da kavuşturduk. Bildiğiniz üzere uzlaşmalar her koşul altında reddedilmiş. Ama devrimi güçlendiren uzlaşmalara yönelme bir sanattır. Nitekim DEP uzlaşması, Özal eğilimleri bizde oldukça çarpıcı karşılık buldu ve devrim kazandı. Biz Özal eğiliminin daha da geliştirilmesini isterdik. Kaldı ki fırsat da verdik. Fakat özel savaş mantığının Türkiye gerçeğindeki 70 yıllık kökleşmiş cumhuriyet politikası bu eğilimi kesti. Bildiğiniz gibi Güreş olayı vardır. Kendi subaylarının tasfiyesinde çok etkili olduğu kanısındayız. Ersever cinayeti var, yine Bahtiyar Aydın cinayeti var. Son olarak Dersim'deki albay cinayeti var. Bu cinayetler Güreş eğilimiyle bağlantılıdır. Büyük ihtimalle ılımlı kanadın tasfiyesi, Özal'ın durumu, yine Eşref Bitlis'in götürülüşünde kanıt yanı da hayli ağır basan belirtilerle buna izah getiren yaklaşımlar söz konusu.

Bir olasılık olarak da şu söylenebilir: Güreş eğilimi Dersim somutunda bahara doğru şunu söylüyor: Bu iş bitirilecek veya diğer bir deyişle "ya bitirilecek ya bitirilecek!"

Bitirilmezse kim sorumlu olacak? Oradaki özel savaş görevlisi. Bu da yıllarca oradaysa, ılımlılık adına uzlaşmalarla uğraşmışsa ve örgütler içindeki uzantıları da bunu ortaya çıkarsa, nasıl bir durum ortaya çıkacak? Özellikle albayın gidişinde bu somuttur ve basına da yansımıştır. Bir grup TİKKO militanı vuruluyor, bu olayla bağlantılıdır denildi. Yani büyük bir ihtimalle albay aslında zımni bir uzlaşma ortamında "Ne siz bize yönelin, ne de biz size yönelelim ve işi böylece götürelim" dedi. Ki alanda bunun belirtileri çok etkilidir. Güreş eğilimi bunu affetmiyor. "Ben bahara kadar zafer peşindeyim" der ve kendi albayına, generaline "Zaferden ne haber" diye sorar. Zafer yok, bir uzlaşma havası var. O zaman götürün diyor.

Bizdeki gerillanın gelişmemesinin de bu anlayışla bağlantısını en azından objektif olarak değerlendirmek zor değildir. Adam eyalet koordinatörüdür, kendisine yönelik tek bir operasyon yapılmıyor, kitleler konvoylar halinde her gün gidip kendisini görebiliyor. Fakat tek bir düşman özel savaş birimi operasyon düzenlemiyor. Bu bir uzlaşma değil de nedir? Daha radikal veya şahinler denilen kanat aslında Dersim'de de devreye girdi sanıyorum. Devreye girerken önce kendi albayını götürdü. Ardından TİKKO'dan bir grubu götürdü, TDKP'den götürdü. Bizimkini ne yapacak? Olasılıktır diyorum, kesinleşmiştir demiyorum. Sen gerillayı tasfiye ettin mi, Derism'i PKK'den arındırdın mı? Bunun hesabını soracak. İşte bunun hesabını kendi albayından soruyor ve adam gitti. Albayın gitmesi demek, bölgedeki bütün ilişkilerinin gitmesi demektir, burada yaptığı uzlaşmaların gitmesi demektir. Bizdeki olası uzantısı, doğrudan veya dolaylı uzantısı da gitmiş demektir. Bu kişi kimse, biter.

Gerillayı böyle laçkalaştıran ve sivilleştiren tutumun sahibi bir ilişkiye dayanıyor, büyük bir olasılıkla bunu geliştiriyor. Sivilleştirmeyi bu ilişkiye dayanarak geliştiriyor. Üzerine operasyon yapılmıyor. Bu gerçekten uzlaşma gibi bir durumdur. Fakat TC'nin bu özel savaş yönetimi tarafından uzlaşmanın sonu getiriliyor. Özel savaş en baştakini düşürmüş oluyor. Kendi subaylarını bile cezalandırıyor; içimizdeki uzlaşıcıya ne yapacak?

Ama bu ihtimale karşıt bile olsa, biz kendisini alabildiğine düzeltebileceği ve olumsuzluklardan sıyrılabileceği bir ortam yarattık. Yeter ki anı anına doğru bir partileşmeye, anı anına gerillalaşmaya evet desin; ona da büyük özen gösterdik. Konuşmalar ve diyaloglarda bu çok çarpıcıdır. Kendisi de iyi bağlılık yemini ediyordu. Fakat yemininin sahibi olamaması, en azından bir gaflet ve kendini aldatma örneğidir. Olmaması gerekiyordu, olmuş, buna cüret etmiş. Başka ciddi bir belirti olmasa edemez diyoruz. Bizim tezimiz böyledir.

Ona da "ya başar gel, ya da gideceksin" diyecek. Burada büyük bir çaresizlik, dramatik bir gelişme ortaya çıkıyor diyelim. Peki, biz neyi dayatıyoruz? Özellikle bizim son altı ayımızı düşünün, "Partileşelim, savaşı kazanalım" adı altında yaptığımız muazzam konuşmalar var. Ardından ordu gerçeğimize ilişkin çok kapsamlı tartışmalar yapıyoruz. Parti de "Ya kazanacağız, ya kazanacağız" sloganından başka bir slogana işlerlik şansı vermiyor. Dolayısıyla bu anlayışın PKK ile de ipi kopuyor.

Bu kış çalışmaları ordulaşmayı o denli açıklığa kavuşturdu ki, savaş sorunlarına o denli çözümler getirdi ki, sağa sola yalpalamakla ve çeşitli saptırmalarla ordu gidişatının önüne geçilmesi olanaksız hale geldi. Demek ki, özel savaş "Benden önceki her türlü biçim geçersizdir" diyor. Zaten bir darbeyle genelkurmay başkanlığına ve giderek TC başkanlığına geliniyor. Kendisinden önceki genelkurmay başkanını düşürdü, etrafını silip süpürdü, kara kuvvetlerindekini attırdı, kendi görev süresini uzattırdı. Kendini bu biçimde iktidarlaştıran bir gücün bütün özel savaş bölgelerine yansıması nasıl olacak? Öncekileri tasfiye etmek! Bu ne anlama gelir? Öncekilerin içimize yönelik çalışmalarının tasfiyesi anlamına gelir.

Biz ne yaptık? Biz de aynı ağızla karşılık verdik. "Ya ordulaşacağız, ya ordulaşacağız", "Ya savaşacağız, ya savaşacağız", "Ya kazanacağız, ya kazanacağız", "Ya dönüşeceğiz, ya dönüşeceğiz", "Ya partileşeceğiz, ya partileşeceğiz" dedik. Ortada olan bu kişilere oluyor. Şimdi ben hepsinin ajan olduğunu veya bu öğenin de ajan olabileceğini söylemiyorum. Dürüst de olabilir. Ama öyle bir darboğaza gelmiş ki, düşmanla direkt veya dolaylı ilişkisi olabilir, "Sen bu çevreye dokunma, ben de gerillayı biraz oyalarım" diyebilir. Bu bir taktiktir. Özel savaşın ılımlı kanadı çok rahatlıkla bunu oynayabilir. Bu kanadın tasfiyesi söz konusu olduğunda boşlukta kaldı. Şimdi düşmana gitse imha edilecek; düşman kendi subayını dahi vuruyor. Partinin de partileşmede muazzam bir dönüşüm ve gerillada aşama yapma dayatması var. Büyük ölçüde bununla da çelişiyor ve bir yerde partiyle de fazla bağı kalmıyor. Partiden kopuş dediğimiz olay kesinleşiyor. Böyle ortada kalan birisi ne yapar? Başka üçüncü bir güç varsa ona sığınır. O dağlarda böyle bir güç yok. Devlete sığınmak ölüm demektir. Geriye kalan kendi sonunu getirmektir. Nitekim öyle bir yola koyuluyor.

Hiç şüphesiz bunun tarihle bağlantısı daha genişçe ortaya konulabilir; sosyal çevresi ve kendi ilkel kişiliğiyle bağlantısı da ortaya konulabilir. Bir türlü PKK'ileşmeyen ve gerillalaşmayan yapıyla ilişkisi de konulabilir. Düşmanın geliştirmek istediği ve bölgede çok etkili olan uzlaşmacılık ve gizli korucululukla ilişkisi kurulabilir. Dürüst birisi de olabilir. Fakat bütün belirtiler şunu gösteriyor: Partiye bağlı olan biri kendi yaşamına son vermeyi ancak düşmana karşı direnme olanağı ortadan kalktıktan sonra düşünebilir. Bir yerde, örneğin bir sığınakta kuşatılmıştır, bu durumda yaşamına son verebilir. Bu biçimde yüzlerce PKK militanı son bombayı kahramanca üzerinde patlattı. Yine zindanda bir ölüm orucu direnişi vardır, zindanda tek direniş biçimidir ve düşmana karşıdır. Elinde direnebileceği başka bir silahı yoktur. O silahla direnir. Bu bir kahramanlık örneğidir.

Şimdi ortada gerillanın çığ gibi gelişme olanağı var. Günlük olarak partinin çığ gibi desteği söz konusu. Mali olanaklar derseniz mali olanaklar, silahlanma derseniz silahlanma ve Dersim gibi bir alanda da ilk defa ulusal kurtuluşun zafer sesleri geliyor. Eğer dürüstse büyük bir tutkuyla partileşmeye ve gerillalaşmaya katılır; bir de Dersim tarihinde en yakın dönemin intikamını alıyorum diyerek inanılmaz bir coşku, umut ve yaratıcılıkla 1994'e yüklenir. Yoldaşları son derece bağlıdır, savaşmaya son derece yatkın bir yapı var. Kendisi de yılların tecrübesine sahiptir, işte fırsat deyip yüklenmeliydi. Neden sonunu getirmeyi düşünsün? Çok değişik bir kişilik söz konusu değilse, çok farklı bir pratiğin sahibi söz konusu değilse, kendi yaşamına kesinlikle son vermemesi gerekir.

Bizim başlangıçtan beri yapmaya çalıştığımız tahlil herhalde en doğrusu oluyor. Yani insanoğludur, karmaşıktır. Belki belli olmaz diyebilirsiniz. Ancak bilimsel veriler başka türlüsünün çok istisnai olabileceğini, ama kural olarak söylenemeyeceğini gösteriyor. Sonuç olarak devrim başarı istiyor, özel savaş da başarı istediği için, bu pratiğin sahibi anlamsız ve işlevsiz kalıyor. Parti başarı ve gerilla kesin ordulaşma istediği için, bu pratiğin sahibi kişilik tümüyle buna ters düşüyor, nefes alamayacak duruma geliyor. Zaten bizzat yaşamı da ölüsünden farksız bir durum arzediyor. Bunu herkes görüyor ve kendisi de söylüyor. Bunlar belgelidir. Sonuçta böyle bir olay meydana geliyor. Olayın da ötesinde, böylece süreç özel savaşla devrimci savaşımın bir kişinin şahsında sonuca gitmesi oluyor.

Biz bunu birçok değerlendirmemizde ortaya koyduk. Şunu söyledik: Partileşip gerillalaşmasan, seni ya özel savaş ya da partileşme götürür. İşte çok çarpıcı bir örnek. Her gün iyi bir gerilla takımı olamazsan, zaten imha var. Ama gerillada biraz tırmanış oluyor. Bir bakıyorsunuz, örneğin düşman Gabar dağının eteğinden bir adım ileri gidemiyor. Bu da biraz kurala bağlı savaş biçimi oluyor. O da yaşıyor, yaşatıyor.

Burada kaybeden hiç şüphesiz en başta işbirlikçi zemin ve onun etkilediği kişiliktir, onun bağlantı içinde olduğu devlettir, devlet eğilimidir. Kaybeden, işbirlikçi kişilikten kurtulma gücünü gösteremeyen, ilkel klan, kabile, hemşehrilik ve akrabalık bağlarından kurtulamayan kişiliktir. Kaybeden bütün, ısrarlı çabalara ve oldukça geniş olanaklara rağmen, partilileşemeyen ve ordulaşamayan kişiliktir. Kaybeden, partiyi ve gerillayı öncü ve gerilla olmaktan çıkarıp ahbap-çavuş çevresine, hemşehri topluluğuna veya ciddi bir ordulaşmaktan başka her anlama gelebilecek gruplaşmaya açık tutumdur, zihniyettir, kişiliktir. Kazanan hiç şüphesiz yürütülen devrimci savaştır. Özel savaşın bütün biçimlerine karşı derileştirilmiş bir devrimci savaşımdır. Aile, kabile, mezhep ve hemşehrilik bağlarına karşı ulusal bağlardır, ulusal kurtuluştur. Bu geri toplumsal biçimlenişlere karşı onların üstüne çıkabilen ileri ulusal kurtuluş bağlarıdır. Örgütlenmeye ve ordulaşmaya gelemeyen bağlar yerine, partileşen ve ordulaşan güçlü ve yüce siyasal bağlardır, askeri bağlardır. Kazanan bir bütün olarak Kürdistan çapında gelişen ulusal kurtuluşçuluk ve onun devrimci gerilla savaşımıdır. Yine PKK tarihinde ilk defa yaşanan güçlü partileşmedir. Eğer durum böyle olmasa bir kişilik bir bölgeyi götürebilir.

Dersim'e ilişkin Kasım, Aralık ve Şubat telsiz konuşmalarının içeriğini bir kez daha gözden geçirin. Bu kişiliklere ne kadar büyük bir hassasiyetle yaklaşıyoruz, saygı ve sevgiyle yaklaşıyoruz, çok çarpıcı bir biçimde yaklaşıyoruz, görün. Bu arada bir ek olarak belirteyim: Önderlik konusunda da en ufacık bir söz söylenmiyor. Bu bir taktik icabı mıdır, bir gerçeğin itirafı mıdır, o kadar önemli değildir. "Bize her türlü destek sunuldu, her türlü kıymet verildi, ama asla layık olamadık" diyor ve kendi sonunu buna da bağlıyor. Tabii biz burada yanılamayız. Yani çevre için de söyleyebilir, doğru da söyleyebilir. Çok zayıf bir olasılık bile olsa, dürüst bir kişi de olsa, böyle bir talihsizliğe kurban gitmemesi için gerçekten büyük çaba harcadık. Örneğin çok geri, saf bir zavallı diyelim. Böyle birisini de çok güçlendirmek ve onore etmek için, kendisini o ileri mevkide tutmayı ve ona karşı bu temelde saygılı davranmayı bildik. Eğer kendisinde dürüstlük kesinse, biraz saygılı olması halinde böyle bir karşılık vereceğini sanmıyorum. Oradaki arkadaşların deyişiyle partiye karşı en büyük intikam eylemini gerçekleştiriyor. Birçok belirti de bunun bir intikam eylemi olduğunu gösteriyor. Böyle bir tutumdan daha ağır bir tutumla partiye zarar verilemez deniliyor. Partiye karşı en son eylem oluyor. Olabilir. Bu daha ağır basan bir ihtimal olarak düşünülebilir.

Dürüst, birazcık sevgisi ve saygısı olan birisinin böyle bir duruma yol açacağını sanmıyorum. Eğer çok ciddi bir biçimde düşürülmüş ve çok ciddi olarak oyuna getirilmiş bir durumu yoksa, böyle bir duruma yol açmaz; varsa da kendi kendisini affetmez. Nitekim onu yapmıştır. Bu bir yücelik midir? Sanmıyorum bu bir yücelik olsun. Bu sadece kendi acizliğine kendi eliyle ceza vermektir. Onda böyle saygı duyulacak herhangi bir

Devamı 27. sayfada

PKK'Lİ OLMAK HER SORUNA ÇÖZÜM GÜCÜ OLABİLMEK DEMEKTİR

Kürdistan'da bir devrim sorunu vardır, sömürge olan Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının kurtuluş, özgürleşme, bağımsızlık ihtiyacı vardır. Bu anlamda özgülde Kürdistan'da Kürdüm, insanım diyen herkesin ve genelde tüm dünyada, halkların kurtuluşundan, insanlıktan yanayım diyen herkesin bu ihtiyaca cevap teşkil etme, kendini bu doğrultuya sokma yine bir insanlık görevidir.

PKK bu temelde ortaya çıkan, sömürgeciliğin insanlıktan uzaklaştırdığı Kürdü yeniden özüne dönderip insanlıkla bütünleştirmeyi, bu temelde vatansızlığı vatan sahibi olmaya, köleleşmeyi özgürleşmeye, sömürge olmayı bağımsızlaşmaya, ölümü dirilmeye, esareti kurtuluşa dönüştürme hedefinde bugüne kadar kararlıca yol alan, bunun hem ideolojik-siyasi, yani teorik; hem örgütsel, savaşımsal yani pratik adımlarını peş peşe atan ve bunda gerilemeye fırsat tanımayan bir harekettir. Dolayısıyla böylesi muazzam bir hareketin militanlarının da bu çok kısa ve özlü değindiğimiz PKK özelliklerini temsil etmesi zorunludur. Bunu temsil edememe, PKK'lilikten uzaklaşma da geçmişi yaşatma anlamında olur.

Burda PKK'nin bir bütü. gelişim tarihini incelemenin yeri olmadığı gibi pek gereği de yoktur, zira en sıradan yurtseverim diyenlerin bile PKK'nin ne koşullarda, nasıl amansız çabalarla geliştiğini, yine ne emeklerle bugüne getirildiğini, ne kadar şehit kanı pahasına, Parti Önderliği'nin nasıl nefes nefese çabaları sonucu bu aşamaya vardırıldığını az-çok iyi bilirler. Öyleyse Kürdün tarihinde ve talihinde yeni bir sayfa açılmıştır. Bu sayfa PKK ile, PKK önderliği ile açılmış ve Kürdü yücelten, insanlaştıran bir sayfadır. Bu sayfaya katılmak, adını yazdırmak bir Kürt için en gurur duyulacak bir davranıştır, bunun ötesi ise kabul görmez ve fazla onur-şeref de bahşetmez.

PKK'nin Kürt insanını dirilten tarihinde, yine savaşım tarihinde soylu, görkemli direnişler, şahadetler sergilendiği gibi ihanetler, yenilgiler, kaçkınlıklar, düşkünlükler ve düşüşler de diz boyu yaşandı ve her iki yan birbiriyle kıyasıya bir mücadele içinde bugüne gelindi. Şüphesiz insanlaşma açısından ele alınacak ve bağlı kalınacak yan direniş ve mücadele yanıdır, lanetlenmesi gereken ise ihanet ve bitiş yanıdır. Bu gerçeği de bilmeyen, görmeyen ve hakkını vermeyen yoktur, olamaz da.

Ancak şu da vardır: Politikanın yoğunlaşmış ifadesi olan savaş aynı zamanda kişilikleri eleme-sınama aracıdır da. Sağlam kişilikle çürük kişiliği velhasıl olumlu ile olumsuz arasında bir uçtan diğer uca tüm kişilikleri birbirinden ayırır, en ince eleğe vurarak yaşaması gerekenle yaşamaya hakkı olmayanı ayrı ayrı kenarlara koyar. Savaş ortamında bir insanda eğer yaşam azmi gelişkinse yapacağı şey yaşamı savaşta kazanmaktır. Bunun da yolu savaşa yüklenme, savaşı geliştirme, günün, hatta anın koşullarına göre savaşın ihtiyaçlarına cevap verme ve bu çerçevede bir kişiliğe ulaşmak için gerekli dönüşümü, disiplini, kararlılığı kendinde yaratabilmedir. Bunu başardığı ve düşmanına da böyle yöneldiği oranda yaşama hakkı vardır ve yaşamda kalması da mümkündür, aksi taktirde de deyim yerindeyse ne düşman affeder, ne dost, nede kendisi...

1994 yılıyla birlikte bütün eyaletlerimiz kendi konferanslarını gerçekleştirerek, geçmiş pratiğini değerlendirdi. 1993 yılı boyunca partileşme ve ordulaşmaya karşı olan bütün anlayış ve pratikler mahküm edildi. Parti Önderliği'nin yaptığı çözümlemeler üzerinde yoğunlaşan savaşçı yapısı kendi durumunu daha iyi gördü. Sonuçta kapsamlı eleştiriler ve özeleştiriler gelişerek partileşme ve ordulaşma önündeki engeller kaldırılmaya çalışıldı. Mevcut gücü savaştırmayan, atıl bırakan, savaşa sağ yaklaşan anlayışlar bir çok eyalet şahsında ortaya çıkarılarak mahkum edildi.

Bu süreç içerisinde diğer eyaletlerde olduğu gibi Dersim eyaletimizde Parti Önderliği'nin çözümlemeleri temelinde kendi eyalet konferansını gerçekleştirdi. Konferans'ta Dersim pratiği sağcı, düşmanla zımni uzlaşma içinde olan, mevcut gücü savaştırmayıp atıl bırakan, siyasi öngörüden uzak, partileşemeyen ve partileştirmeyen, ordulaşmayan ve ordulaştırmayan bir pratik olarak Konferans bileşimi tarafından ortaya kondu ve yoğun eleştiriler geliştirildi. Bu eleştiriler daha çok Dersim eyalet koordinatörü Dr. Baran'a yönelikti. Dr. Baran Konferans'tan aldığı eleştiriler ve yetmez devrimciliğin yol açtığı pratiğini göz önüne alarak el bombasıyla yaşamına son verdi.

Elbette konferans sonrası süreçte Dr. Baran'ın yaşadığı, bir bunalım ve çözümsüzlüğün son noktasıdır. Bunun öncesinde Dersim pratiği oldukça dönemin gerisindeydi ve Kürdistan'ın diğer alanlarındaki gelişmelerin gölgesinde kendisini yaşatıyordu. Dr. Baran partiden aldığı yetkiyi kötüye kullanarak savaşın gelişmesinin önünü tıkıyordu.

Burada düşmanla zımni uzlaşma vardı. Gerilla güçlerimiz savaştırılmıyordu. Askerleşmekten uzaklaşma vardı. Köylere dayalı yaşam ile sivilleşme, savaş ve ordu kişiliğinde uzaklaşma görülüyordu. Özel savaş güçlerine yönelme zayıftı. Sonuç alıcı, koparıcı ve düşmanı imha edici tarz uygulanmıyordu. Adeta düşmanla yanyana ve birbirine fazla dokunmadan "barışık" yaşanıyordu.

Düşman 1993-94 kışında diğer eyaletlere yoğun operasyonlar gerçekleştirirken, Dersim'deki güçlerimize ciddi bir yönelme yoktu. Bu duruma, Dr. Baran ve sergilenen pratik yolaçmıştı. Gerilla dönemin taktiğine uygun olarak, devletin ordu gücüne yönelmeyince özel savaş güçleri de geçici olarak Dersim'e ciddi yönelmeyerek, daha çok diğer eyaletler üzerinde yoğunlaştı. Dr. Baran'da pratiği ile düşmanın politikasını görmedi ve ona zemin sundu.

Savaş ve ordu gerçekliğinde herşey net ve kesindir. 1. derecede sorumlu olanın sergileyeceği tutum zincirleme olarak aşağıya kadar yansır. Dersim'de gerilla ciddi kayıplar vermemişse dönemin tarzı ve temposuna göre iyi savaşıldığından değil, arazi ve coğrafyanın sağladığı büyük olanaklardan dolayıdır. Yine halkın savaş içine çekilmeyip, sadece destekçi ve maddi yardımcı durumunda tutulması, Dr. Baran'ın komutanlık yetki ve günlük görevlerini unutarak sık sık sivil halkla görüşmesi, devlet güçlerine darbe vurmayıp partinin tasvip etmediği bazı eylemlerle gündemi saptırması savaştan uzaklaşmanın bir göstergesidir. Milis gücünün hiç örgütlenmemesi ve yok denecek kadar az olması da buna isaret ediyor.

Dr. Baran, güçleri atıl bırakarak, savaşacak gücü savaştırmayarak gerilla yaşamının bozulmasına, savaşı ve orduyu geliştirmeyen tali sorunlarla uğraşmasına neden olmuştur.

İşte konferansta ve hemen sonrasında Dr. Baran'ın gösterdiği tavır, bir komutanın tavrı değildir. Bocalamıştır; tercih yapmakla yüzyüze gelmiştir. Sömürgecilikte kaynağını bulan eski yaşam ile parti arasında gidip gelmiştir. Tercihini hiç birinden yana yapmamıştır. Bu da açık bir uzlaşmadır ve onu bilinen sona getiren de budur.

Dr. Baran bilindiği gibi ne partinin ne başkasının tasvip etmediği ve ancak düşmanın işine yarayabilecek bir yöntemle yaşamına son verdi, bu şekilde yaşama son verişi ne parti kabullenir, ne de mücadele hoş görür, tam aksine birçok soru işaretini ve tartışmaları gündeme getirmeye açıktır. Ama yapılması gereken hiç şüphesiz soyut tartışmalar veya daha da muğlaklaştırıcı sorularla mücadele önüne bir bend koymak değil -çünkü bu düşmana daha da çok yarar- aksine bu durumun doğmasının neden ve sonuçları üzerinde durarak bir daha başkalarının bu duruma düşmemesi için gerekli tedbirlerin alınması, yine bu pratikten sonuçlar çıkararak düşmanı kahredici bir pratiğe ulaşılmasının yollarını aramaktır. Dr. Baran'ın ölümü ardından bugün özel savaş Dersim'e daha çok yükleniyorsa elbetteki bu tür bir ölüm kabullenemez, çünkü düşmana fırsat sunan bir tutumdur. Peki Dr. Baran niye böylesi bir yola başvurdu? Kendi yaşamına kastederken bir bunalımı yaşadığı kesin. Yine savaşta bir darlığı yaşadığı, düşmana tam vuramadığı, alanın sorunlarına tam egemen olamadığı, belli bir gelişmeyi yaşadıktan sonra yeni boyutlanmaya yeni çözüm yolları yaratarak karşılık veremediği ve bunun sonucu bir çözümsüzlüğü yaşadığı yine açık. O halde bundan, yaşamına son verirken sağlıklı düşünemediği, ani bir karar sonucu olduğu, sonuçlarını iyi hesaplayamadan pratikte adım attığı da anlaşılmaktadır. Zira iyi düşünüp taşınsa, sağlıklı bir karar verebilecek iradede olsa, yapacağı en doğru tutumun suçu ne olursa olsun, hatta düşmanla fiili işbirliği içinde bile olsa yine de partiye bir raporla, bir özeleştiriyle durumunu izah edip partiden, halktan af dilemesinin daha onurlu ve partili davranış olacağını bilirdi. Bu bilinçte olduğu onun geçmiş pratiğinde vardır. Gerek ülke pratiğinde olsun, gerek Akademi eğitim süreçlerinde olsun, partiyle uyumlu, tüm eksiliklerine rağmen partileşmek isteyen, parti önderliğine bağlı, savaşmaktan yana tutum sahibi birisi olarak tanınır ve bunu raporlarında da dile getirirdi. Örnek teşkil etmesi açısından durumunu kendi kaleminden izah eden bir-iki raporundan bazı alıntılar da yapabiliriz. 12. 04. 1991 tarihinde Akademi yönetimine yazdığı raporunda pratikte içine girdiği yetmezliklerin nedenini şöyle izah etmeye çalışmaktadır: "*Dersler üzerine derinlemesine tartışmalar sürdürülerek belli bir yoğunlaşmayı görebilmekteyim. Yalnız bendeki en büyük yetmezlik halen düşünce sistematiğine ulaşamadığımdır. Bu nedenle buna ulaşmak için ihtiyaç duyduğum bazı konularda (politikleşme, örgütsel, halk savaşı ve gerilla) inceleme ve araştırma temelinde bir çalışma olanağının verilmesi.*"

Yine diğer bir raporunda şu gerçekleri dile getirmektedir: "...*Bunun için mücadele ve savaş sorunlarını bilince çıkarırken buna uygun ve denk gelebilecek, bu dönemi karşılayabilecek kişilikte kendisini yani militan devrimci bir kişiliği zorunlu kılmaktadır. Eğitim devremizin ana doğrultusu da burası idi.*

Bu temel doğrultuyu esas alarak bu süreçte kendimin geçmiş, yanılgılı, yanlış pratiğimi incelerken ve hangi noktalarda başaşağıya gidişimin bilincine ulaşmışımdır. Ve bunun doğrularına da kendimi bir bütün olarak yatırma yönlü çabalarımın olmasına rağmen, başta Parti Önderliği'nin çok değerli emek ve desteği ile yapının olgun tutumu ve yardımları belirleyicidir.

Her ne kadar IV. Ulusal Kongre'de dile gelen vahim pratiğin derin bir ürkeklik ve tedirginliğini yaşadım. Adeta kendimi bir şaşkın ve suçluluk içerisinde gördüm. Bu ise başlangıçta böyle idiyse de gerek verilen dersler ve gerekse Parti Önderliği'nin destek ve yardımları bunu aşmamda belirleyicidir.

Bu süreçte gerçekten daha çok mücadele ve savaş sorunlarımız üzerine yoğunlaşmam vardır. Geçmişte bilince çıkarmadığım, yetersiz kaldığım taktik önderliğin, çizginin doğru temsili nasıl yapılır gerçeğinin belli yönleriyle bilincine ulaşmaktayım. Dönemin emredici görevlerinin yerine getirilmesinde ve buna uygun bir militan kişiliğe ulaşma yönünde kararlılığımı belirtiyorum..."

Dr. Baran IV. Kongre sürecinde partiye verdiği bir diğer özeleştiri raporunda şunları yazıyor: "...*Komple devrimciliğe ulaşmayan ve onu kendisinde yaşatmayan kişilik, niyet ne olursa olsun partiyi ve savaş çizgisini tehlikelerle yüz yüze bırakır ki, kabul görmeyen de burasıdır.*

Her şeyden önce, partimizin bana verdiği emek büyüktür. Uzun bir zamandır pratik faaliyetler içerisinde yer almama karşılık, bana verilen emeğin değerini veremedim. Niyet ve duygular ne olursa olsun, bunun ezikliğini duymaktayım. Çünkü, verilen emeğe karşılık verememenin nedeni benim yetmez devrimci kişiliğimdir. Benden istenen devrimci kişiliğe ulaşamadım.

Partiye karşıt olan yanlış anlayışların suç ortağı oldum. Onlara ne kadar tepki duydumsa da boyun eğdim. Temel değerlere sekter davrandım kendimi eğitmedim. Bu konuda sorumluluk duymadım. Bununla partiye ne kadar zarar verdiğimi bugün çok daha iyi bilince çıkarmış bulunuyorum."

Gerçekten de komple devrimciliğe ulaşmayan kişilik, niyet ne olursa olsun partiyi tehlikelerle yüz yüze bırakır. Ve bir devrimci kolektif emeğin ifadesi olan partiyi, yanlış tavırlarıyla tehlikelerle yüz yüze getirdiğinde de bu yanlış tavır onaylanamaz. Çünkü kolektif olarak üretilen değerlere zarar veriyor.

İntihar olayı her şeyden önce bir çözümsüzlüktür. Bu açıdan yetmezliklerin sonucu olarak gündeme gelir. Bu somut olayda da kişi açısından bir çözümsüzlük ve tıkanma durumu söz konusudur. Kendi raporunda bu durumunu şu şekilde ifade ediyor: "....*pratik sahada tasfiyeci uygulamaların yaşanmasıyla birlikte inancı bile zayıflatacak bir boyutta bunalıma girecek hale geldim. Yaşanan süreç bununla da sınırlı kalmayarak, kendime karşı güvensizliğe, sorunlar karşısında çözümsüz kalmaya götürmüştür.*"

Dr. Baran'ı böyle bir olaya götüren nedenin partileşmeye ve ordulaşmaya gelmeyen kişilik olduğu açık. Doğru tarzda ordulaşamayan bir komutan, savaş büyüdükçe ve geliştikçe çözüm gücü olamamaya ve sorunlar karşısında tıkanmaya başlar. Bu noktada ya doğru temelde ordulaşır, yada düşmana teslim olur. Dr. Baran ikisini de yapmayarak kendine göre bir yol seçti. Bu yola baş vurmasının nedeni kendisini ordulaşmanın ve partileşmenin önünde engel olmaktan çıkarma düşüncesi de olabilir, ancak böyle bir düşünce devrimciler açısından doğru değildir. PKK militanı ve komutanında intihara yer yoktur. Savaşan gerillamızın hiçbir koşulda düşmana teslim olması sözkonusu değildir. Düşman tarafından kuşatılan yoldaşlar ya çatışarak şahadeti seçmişler, yada düşmanın eline geçmemek için son kurşununu kendine sıkarak şerefli ve taktir edilen bir şekilde şahadete ulaşmışlardır.

Dr. Baran kendisini bomba yapıp düşmanın üzerinde patlatacağına, ARGK karargahında bombayı kendi üstünde patlatarak, ölümüyle gerilla güçlerimizi töhmet altında bırakmıştır. Adeta "herşeyi kendimle gömüyorum" demiştir. Ayrıca bir komutanın hangi biçimde olursa olsun intiharı, başlıbaşına savaş ve ordu gerçekliğine ve bir halkın kurtuluş umuduna karşı sergilenen bir tavırdır. Hiç bir biçimde onaylanamaz. ve savunulamaz. Bu topraklarımız böyle bir ölümü kabul edemez. Dr. Baran, ordulaşmaya gelmemeyi raporunda şu cümleleriyle açıklıyor: "*Devimcilik komple bir olaydır. Parti öncülüğünü temsil edemeyenin silahlı mücadelede partiyi gerektiği gibi temsil edemeyeceği çok açıktır. Bu durum eylemlerden tutalım hareket ve vuruş tarzına kadar her şeye yansımaktadır. Bu konuda bende kendisini gösteren anlayış sağ savunmacılıktır. Gerekli karar keskinliğini kendisinde somutlaştırmayan, gözünü büyük hedeflere dikmeyen bir yapı benim pratiğimde görülmektedir. Dolayısıyla düşmanın üzerine yürümede, düşmanın taktiklerini boşa çıkarmada oldukça zayıflıklarım çıkmıştır. Bunun sonucudur ki pratiğimde partinin savaş çizgisini temsil edemedim.*

Gerillanın yaşam tarzını, hareket tarzını, vuruş tarzını uygulamaktan çok, pratiğim de bunun tersi yaşandı. Kazanmadaki iddia zayıflığı beni günübirlikçiliğe, az olanla yetinmeye kadar götürmüştür. Tabii ki, bu anlayış düşmanı gerçek anlamda geriletmez, elindeki gücü işletemez, fırsatları en olumlu tarzda değerlendirmez. Bu anlayış sonucu gerillayı uygulamadığım için, köylü tarzı savaşçılığı uyguladım.

Oysa PKK'nin vuruş tarzı alan açar, güç büyütür, düşmana geri adım attırır, sürekli mevzi kazanır. Bende ağır basan yan ise, eldekini yitirmemeye çalışmadır. Savaşı büyütmediği, geliştirmediği için, süreçte erime tehlikesini içinde barındırır."

Dr. Baran partiye bağlılığını şu cümlelerle ifade ediyor: "*Attığım her adımda parti yaşamını temel almamla birlikte, sorunların çözümünde yanılgılı ve yetersizlikler içinde olduğum bir gerçektir. Çaba, girişim ve uğraş vardır, ama yeterli değildir, kişinin ölçüleriyle sınırlıdır.*"

İşte ele alınması gereken, yine kabul görülebilecek tutum bu raporda dile getirilen tutumdur. Dolayısıyla temel alınacak, değer verilebilecek anlayış, budur. Diğeri, yani bir tıkanma, daralma, çözümsüzlük sonucu yaşamına kasteden kişilik ise kabul görülemez.

Duygu düzeyinde sürekli partiye ve Parti Önderliği'ne bağlı kalmaya çalıştı. Bunu her fırsatta ve her yazdığı raporunda dile getirdi. Parti Önderliği'yle yaptığı telsiz konuşmalarında bağlılık sözü verdi. Yaşamına son vermeden bir kaç gün önceye kadar bu bağlılık sözlerini tekrarladı. Ancak son olarak içine girilen tutum, bağlılık olayının yeterince anlaşılamadığını ve siyasal bir öngörüsüzlüğün olduğunu açığa çıkarttı.

Partimizin böyle bir tutumu onaylaması ve ona değer biçmesi düşünülemez. Bir devrimci ilkeli olmak zorundadır. Bir devrimci düşman tarafından kuşatılmadıkça ve bütün kurtuluş imkanları tüketilmedikçe yaşamına son veremez. Eğer kendisini öldürmesi düşmana karşı verilen mücadelede düşmana darbe vuracak kadar siyasal bir içeriğe sahip değilse bu tutum parti aleyhine gelişen bir tutum niteliğinde olur. Nitekim Dr. Baran yaşamına son vermekle partiyi zorlayan bir tutum içerisine girmiştir.

Bahara girişle birlikte Dersim eyaletinde sonuç almak için herşey mevcuttu. Doğru bir partileşme ve ordulaşma temelinde savaşın yükseltilmesi, düşmana çok önemli darbeler vurulması ve baharla birlikte gerillanın denetimindeki alanı genişletmek mümkünken bu geliştirilmiyor. Eyalet koordinatörünün görevi bunları yıla sığdırmak olmalıyken, güçlerimizin olumsuz etkilenmesine neden olabilecek tavırlar geliştirdi.

Bağımsızlığı ve özgürlüğü binlerin kanlarıyla kazanmaya çalışan ve milyonların emeğiyle devrimi geliştiren partimizden bu tür yanlış tavırları onaylamasını istemek, devrimden ve özgürlükten vazgeçmesini istemekten farksızdır. Her şeyden önce böyle bir tavır Dr. Baran'ın oğlu şehit Taylan'a karşı saygısızlıktır. Devrime emek veren, kan veren yakınlarına, Dersim halkına ve bütün Kürdistan halkına karşı saygısızlıktır.

Kendi raporlarında da görüldüğü gibi Dr. Baran partiye bağlılığı duygu düzeyinde sürekli yaşayan ancak partilileşemeyen bir durumdadır. Partileşme konusunda çabaları da var. Ancak bu konuda yaşadığı kişisel yetmezlikler bunun önüne engel oldu. Ve sonunda içine girdiği zayıflık anında böylesi bir olay yaşandı.

Dolayısıyla Dr. Baran'ı sevenlerin ve çevresinin sahiplenmesi gereken şey onun partiye bağlılığı ve partileşmeyi sağlama çabasıdır. Onun kendi pratiğinde mahkum ettiği yanlışlara değil doğru yönlerini esas almaları gerekir. Uzun yıllar bağımsızlık ve özgürlük ideali için savaştı, dolayısıyla bu yöne bağlı kalarak bağımsızlık ve özgürlük savaşını daha da yükseltmek gerekir.

Ancak bu son içine girilen tutum doğru değildir. Bir devrimci için intihar çare değildir. İntiharları onaylamak çok çeşitli sapmalara kapıyı aralamak demektir ki, bu da tehlikelidir. Dolayısıyla Dr. Baran'ın aile çevresi de, bu tavrı onaylamamalıdır. Bu tavır onaylanırsa şehitlerimize karşı saygısızlık içine girmiş olacağız.

Sonuç olarak tüm yaşam pratiklerinde olduğu gibi bu pratikten de mutlaka çıkarılacak dersler vardır, pratikteki olumluluklar daha şimdiden halka devrime mal olmuş, olumsuzluklar ise bilince çıkarılarak gelecek için birer ders kılınmıştır. Yapılması gereken sürece, ana, geçmişe takılmak değil, geleceğe sürekli yürüyüşü esas almaktır. Bu, anısına bağlı olduğunu söyleyenler için daha fazla geçerlidir. Son dönemlerde TC devleti ile işbirliği içinde hareket eden bazı kesimlerin yaratmaya çalıştıkları ortamı bulanıklaştırma tutumuna destek sunmak kabul edilemez. Düşmanın bu tür çabalarına alet olanlar bu yanlışı görmelidirler. Aksi halde bilinçli bir ajan gibi hareket ederek, mücadeleye de saygısızlık etmiş olacaklardır.

O halde kendi kendini düşmana malzeme etmenin anlamı ve gereği yoktur. Bu, tüm savaşanlar, mücadele edenler için de ders çıkarılacak bir örnektir. Hatta, eksiklik, yetmezlik ne olursa olsun doğru yol partiye açılmak, partiye özeleştirisel kendini sunmak, bu temelde kendini yenilemek ve yenilendikçe düşmana yüklenmektir, yanlış yol ise bir insanın bir halkın iradesine kendi bireysel kararını dayatmasıdır ve bununla düşmana prim vermesidir.

Kısaca bu olayda da netlik kazanılmış, dersler çıkarılmıştır. Hiçbir zaman unutulmamalıdır ki anılara bağlılık, olumlu yanları esas alıp olumsuz yanları reddederek gereklerini yerine getirmekle mümkündür. ve Dr. Baran'ı tanıyanlardan da beklenen budur, daha çok partileşmek, partiye, Önderliğe daha çok bağlanmak, mücadele ve ülke gerçeğiyle daha çok kaynaşmak ve özgür-bağımsız Kürdistan idealine ulaşmada daha çok çaba sahibi olmak, düşmanı kahretmede daha azimli olmaktır.

"PKK'nin Kürt insanını dirilten savaşım tarihinde soylu, görkemli direnişler, şahadetler yaşandığı gibi ihanetler, yenilgiler, kaçkınlıklar, düşkünlükler ve düşüşler de diz boyu yaşandı ve her iki yan birbiriyle kıyasıya bir mücadele içinde bugüne gelindi. Şüphesiz insanlaşma açısından ele alınacak ve bağlı kalınacak yan direniş ve mücadele yanıdır, lanetlenmesi gereken ise ihanet ve bitiş yanıdır."

KÜRDİSTAN EMEKÇİLERİ 1 MAYIS'A SAHİP ÇIKIYOR

Anlamı evrenselleşen 1 Mayıs'ta dünya emekçileri bulundukları coğrafya parçasında, siyasal, ulusal ve coğrafik etmenlerin ve bunlara bağlı olarak sınıfsal koşulların belirlediği değişik amaçlar için 1 Mayıs'ı kutluyorlar. Ancak tümünde emekçi insanlığın ortak değerleri için ortak etmenleri görmek mümkün. Eğer 1 Mayıs'ın anlamını birkaç sözcükle ifadelendirirsek sömürüye, baskıya ve örgütlenme hakkının kısıtlanmasına karşı insanların renk, din, dil ve coğrafik etmen farklılığı tanımadan emeğin özgürlüğü, demokrasi ve insanın insanı ezmediği, sömürmediği bir dünya için ortak mücadele etmesidir.

Öncelikler değişmiş diyoruz. Zengin ülkelerin emekçileri geçmişte uğruna savaştıkları birçok hakkı almışlardır. Bu sömürülmedikleri, ezilmedikleri ve uğruna savaşmaları gereken hedefleri olmadığı anlamına gelmemektedir. Yine de eğer bugün, insanlığın ortak değerleri için savaş günüyse, baskı ve sömürüye karşı olan tüm insanların dünyanın neresinde olursa olsun mevcut baskılar ve emekçilerin örgütlenme hakları önündeki engellere karşı seslerini yükseltmeleri ve dayanışmalarını ifade etmeleri gerekmektedir.

Açık ki, bu dayanışma en çok ulusal hakları gasp edilmiş ve diktatörlük baskısı altındaki halklar ve emekçilerince gösterilmelidir. Dünya proleter hareketinin evrensel bir örgütsel bütünlüğünün olmadığı bugün, yine de bilinç ve örgütlenmede oldukça ileri gidilmiş, farklı halkların demokratik güç ve emekçi konumundaki muhalefetleri ve bundan doğan güçlerin çok büyük dayanışması görülmüştür. Vietnam vd. birçok ülke örneğinde de görülmüştür ki uluslararası alanda bu dayanışma gücü oldukça etkilidir.

Ulusun boyunduruk altında olduğu bir ülkede bağımsız işçi çıkarından bahsetmek inandırıcı olamaz. Böyle bir ülkede proletaryanın görevi özellikle ulusal boyunduruğu kırmaktır. Bunu yapabildiği ölçüde kendi sınıf görevini yerine getirmiş olur, aynı zamanda evrensel baskı ve sömürüye en iyi cevabı vermiş olur.

KÜRDİSTAN EMEKÇİLERİ VE ÖRGÜTLENME SÜRECİ ÜZERİNE

Kürdistan'da işçi sınıfının durumu, Kürdistan üzerindeki ulusal baskı ve özel savaşın niteliğiyle doğrudan ilişkilidir. Çünkü sömürgecilik sistemi bir avuç Kürt işbirlikçisi dışında Kürt toplumunun tüm kesimlerini hedeflemiş, antidemokratik, şoven, baskıcı ve sömürgeci egemenlik sistemi içine almıştır. Başta söylemek durumunda kalsak da, Türk devleti Kürt halkını proleterleştirmiştir.

Türk burjuvazisi Kürdistan'a egemenliğini tesis ettiğinde Kürdistan, aşiretçi feodal bir toplumdu. Türk burjuvazisi hep Kürdistan üzerindeki siyasal politikasını temel alarak ekonomik politikasını biçimlendirdi. Tek bir bağımsız gelişmeye izin vermedi. Kürdistan'da kapitalist ilişkiler, Türk sömürgeciliğinin talan amacıyla işlettiği ekonomik kurumlar da gelişti. Petrol, maden yatakları, barajlar, büyük tarım çiftlikleri proletaryanın biçimlendiği yerler oldu. Siyasi ve mali engeller nedeniyle Kürdistan'da yatırımcı burjuvazi gelişmedi. Burjuvalaşma, sömürgecilik ile siyasi uşaklık ilişkileri içinde daha çok ticaretle palazlanma şeklinde oldu. Biriken sermaye sürekli metropole aktı. Şehirler ise üretim merkezleri olarak değil, TC'nin siyasi, askeri ve kültürel kurumlaşma merkezleri olarak geliştirildi.

Bu politika ve sürecin ürünü olarak işçi sınıfı ancak sömürgeciliğin talan kurumlarında biçimlendi. TC'nin Kürdistan üzerindeki siyasal iddialarına bağlı olarak, Kürt işçileri Türk işçisi olarak değerlendirildiler, örgütlenmeleri Türk işçilerinin bir uzantısı şeklinde oldu. Haliyle sendikal hareket ve mücadelede de ulusal gerçeğe bağlı sınıfsal amaçlar temelinde değil, Türkiye merkezli olarak hep ekonomik talepli mücadelenin içinde oldular. CIA denetimindeki Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu ile yakın ilişkisi olan ve 1950-'lerin başında kurulan Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş) Kürdistan'da sendikalı işçileri bünyesinde topladı. Mücadelenin ürünü olmayan ve üstten dayatılan bu sendikalar, Kürdistan'da işçi haklarını korumaktan çok, ulusal asimilasyon ve talanı kolaylaştırmanın araçları olarak işlev gördüler.

Kürdistan'da işçi sınıfı Batman (petrol sektörü), Mardin (devlet üretme çiftlikleri) Elazığ (maden) ve Antep (küçük girişimci sanayi)'te yoğunlaştı. Yine de tümü toplandığında 1970'lerde Kürdistan'da sendikalı işçi ancak 50 bin civarındaydı. TC bu sendikalı işçileri ekonomik olarak besliyordu. Bu, mücadelelerini önlemek ve sömürgecilik için çok önemli olan ekonomik alanlarda üretimi sürdürmeyi sağlamak içindi.

Halbuki kırda çözülen köylülük şehirlere, oradan da Türkiye metropollerine akıyordu. Türkiye'nin sanayi şehirlerinde hiçbir güvencesi olmayan olan bu kesimin örgütlenmesi en zor olanıydı. Aynı zamanda hiçbir güvenceleri de yoktu. Aslında Türkiye proleteryasından arta kalan tortu işler Kürt emekçilerine kalmıştı. Bu husus önemliydi, çünkü devlet-Kürt çelişkisi derinleştikçe, TC somut farktan yararlanacak, Türk emekçisini şovenizmle zehirlemeye çalışacak, eyleme dönüşmesi gereken sınıf dayanışmasını önemli ölçüde engelleyecektir. Halbuki, Türkiye proleteryasının örgütlü mücadelesinde yer alan Kürtler ise, işçi sınıfı hareketine dinamizm getiriyor, değirmen, küçük sanayi, taşımacılık, tarım vb. alanlarda yüzbinlerce gündelikçi ve mevsimlik iş peşinde olan Kürt emekçi kitlesi vardı. Böylece sendikalı işçi sayısı hep yüzbinin altında kalırken, sendikasız, dağınık ve hiçbir güvenceleri olmayan emekçilerin sayısı birkaç milyonu aşıyordu ve bu sayı gittikçe kabarıyordu.

SİYASALLAŞMA

Türkiye'de işçi sınıfının kitlesel siyasallaşması özellikle leye politik bilinçle girmesi yine 1970'lerde Kürdistan ulusal kurtuluş örgütlenmesi ve mücadelesinin gelişmesiyle oldu. TC Kürt ve Kürdistan işçi sınıfı diye bir şey tanımıyordu. Kürt işçileri birikim olarak ulusal taleplere gebe olsalar da, bu talepleri bağımsız bir mücadele örgütlenmesini geliştirme durumunda değildi. Daha net izahıyla işçi sınıfı, Kürdistan'da subjektif olarak ulusun sorumluluğunu üstlenecek durumda değildi. Kürdistan'da işçi sınıfının sorunları sadece kendi objektif olumsuz durumundan ve devlet politikasından kaynaklanmıyordu, sosyalizm ve işçi sınıfı adına hareket ettiklerini söyleyen Türkiye sol güçleri de, enternasyonalizm, işçi sınıfının birliği vb. sloganlar ardına gizlenerek, Kürdistan emekçilerinin somut durum ve görevlerini kavramaya yanaşmıyor, ulusal sorumluluğuna sahip çıkmasını ve Kürdistan'ın diğer emekçi kesimleriyle birleşmesini önlüyor, bağımsız örgütlenmesinin önüne geçiyorlardı.

Kürdistan'da aydınlanmanın siyasal alana yansıması da 1970'lerde oldu. Başta PKK (Kürdistan işçi Partisi-1978) olmak üzere Kürt politik örgütleri bu süreçte biçimlendiler. Bunlar arasında gerek ulusal kurtuluş, gerekse işçi sınıfının demokrasi ve kurtuluş mücadelesini en iyi ifade eden ve pratiğe döken PKK idi. PKK'nin kısa sürede Antep, Batman, Diyarbakır, Urfa ve Mardin'de kitleselleşmesinin nedeni buydu. PKK'nin kadrosal bileşimi aydın ve işçilerdi. Bu gelişmenin ürünü olarak Kürdistan'da işçi sınıfı çok kısa sürede hızlı bir bilinçlenme yaşadı ve ulusal sorumluluklarına sahip çıktı.

Bu gelişmeyi örneklersek, Kürdistan işçileri ilk defa Batman'da sınıfsal ve ulusal taleplerle 1979 yılında 1 Mayıs'ı kutladılar. Diyarbakır, Antep, Bitlis vd. birçok şehirde bu kutlamalar birbirini izledi. Şehirlerde dağınık küçük sanayi işçileri örgütlendi ve sendikalaşma süreci başladı. Emek gücünü günlük olarak satanlar için asgari ücret belirlendi. Bu gelişmenin Türkiye'ye de yansıması oldu. Çukurova'daki büyük tarım plantasyonlarında çalışan bin-

milyonlarca Kürt birikmişti. Türkiye'nin kapitalist tarım işletmelerinin tüm emekçi gücü sendikasız Kürt emekçileriydi. Türkiye'de inşaat sektöründe vb. alanlarda gündelikçi binlerce Kürt çalışıyordu. Dağınık ve küçük birimler halinde iki emekçi sınıf arasında önyargıdan ve şovenizmden uzak dayanışma ve eylemin zeminini yaratıyor, köprüsü oluyordu.

Türkiye cephesinde Kürt emekçilerinin durumu bu iken, Kürdistan'da da çimento, 1970'lerde oldu. Bunun Kürdistan'a yansıması kaçınılmazdı. Ancak bu yansıma çarpık, ekonomik mücadele ile sınırlı ve ulusal talepleri gözardı eden bir yansıma idi. Bu nedenle Kürdistan'da işçi sınıfının gerçek anlamda mücade-

lerce Kürt tarım işçisi örgütlenmeye başlayarak, sömürüye karşı tepkilerini ifade etmeye başladılar. Metropol şehirlerine dağılmış ve emek güçleri hoyratça sömürülen çoğu genç, dağınık Kürt emek güçleri, ulusal kurtuluş örgütlenmesinde en fazla etkilenen kesimlerin başında geldiler.

Uyanış ve bilinçlenmenin bir diğer cephesi de yoksul köylülüktü. Türk burjuvazisinin siyasal ajanları durumuna gelmiş toprak ağalarının insafına, terk edilmiş topraksız yoksul köylüler, özellikle bu çelişkinin derin olduğu Urfa, Mardin ve Batman'da ağalara karşı çıkmaya başladılar. Ordu destekli ağaların silahlı çeteleri köylülere saldırtması, köylülerin örgütlü silahlı direnişine yol açtı. Birkaç yıl içinde onlarca kişinin hayatını kaybettiği büyük çatışmalar yaşandı. Galip gelenler köylülerdi.

Türk burjuvazisi Türkiye'de örgütsel bütünlükten yoksun da olsa, kitlesel nitelik kazanan demokratik-devrimci işçi hareketinin üzerine çok sert gidiyordu. 1 Mayıs 1977 mitingine Türk kontrgerillası saldırmış, 40 civarında işçi ve öğrenci katledilmişti. Siyasi polis ve kontrgerillanın paramiliter örgütü MHP militanları da başta DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı Kemal Türkler olmak üzere yüzlerce işçi, sendikacı, öğrenci ve aydını katlediyordu. Kürdistan'da ise doğrudan ordu güçleri, polis ve toprak ağalarına bağlı silahlı çeteler, ulusal bilinçlenme ve mücadelenin önünü kesmek için saldırıyor, cinayetler işliyorlardı.

ÖZEL SAVAŞ VE KÜRDİSTAN EMEKÇİLERİ

Türkiye'de 1980 askeri darbesi tüm demokratik hakları askıya aldığı gibi, anayasa, sendikalar yasası, polis selahiyet yasası, dernekler yasası ve basın yasasında yapılan değişiklikler, örgütlenme, propaganda, gösteri hakkına ve sendikal harekete darbeler vuruyordu. Ordu ve denetiminde kurduğu siyasal şiddet rejimi, özellikle Türkiye'de örgütlü demokrasi ve işçi sınıfı hareketini dağıttı. Bu sonuçta, Türkiye demokrasi ve işçi sınıfı hareketi içindeki dağınıklık ve politik yanılgıların ciddi rolü olduğunu özellikle vurgulamak gerekir.

Sömürgeciliğin şiddet politikasının Kürdistan cephesi daha korkunç oldu. Çünkü ordu darbesinin ardından oluşturulan rejimin asıl hedefi Kürdistan'dı.

Kürdistan'da 1984 yılında gelişen silahlı mücadele, buna bağlı ulusal-sınıfsal bilinç ile direniş ve bunu bastırmak için devletin geliştirdiği politika ve uygulamalar, Kürdistan'da sınıf konum ve ilişkilerini allak bullak etti. Bu sürecin ekonomik, askeri, sosyal, kültürel ve yasalar açısından özellik ve sonuçları kavranmadan, Kürdistan'da ne işçi sınıfının, ne de geniş emekçi katmanlarının herhangi bir sorununa ilişkin isabetli bir tespit yapılamaz.

Türk devleti her şeyden önce Kürdistan için çıkardığı yasalarla örgütlenme ve her türlü demokratik mücadelenin koşullarını ortadan kaldırdı. 1982'de faşist nitelikli anayasa oluşturuldu. Yasalar, patronlara sömürü olanağını genişletirken, işçi ve sendikal haklara darbe vurdu. Taşaron işçilikle işçilerin sendikasızlaştırılması süreci başlatıldı. Temmuz 1987 tarihinde çıkarılan Olağanüstü Hal Yasası ile toplantı, grev ve gösteri hakkı ortadan kaldırıldı. Olağanüstü Hal Bölgesi Valisi'ne işten atma, sürgün etme ve işyeri kapatma yetkisi tanındı. 1990'da çıkarılan ve Sansür-Sürgün Yasası (S S) olarak bilinen "430 nolu" kanun hükmünde kararname ile yasal baskının dozajı daha da arttırıldı. 1991'de çıkarılan "Anti-terör Yasası" ile Kürdistan'da her türlü kitlesel eylem -devletin ve köy korucularının hariç- yasaklanıyor, "bölücülük ve terör" suçu kapsamına alınıyor, ağır cezalar öngörülüyordu. 1993 yılında henüz yasallaşmamasına rağmen pratikte uygulanan, Çiller yasası olarak bilinen "Anti-terör Yasası'ndaki değişiklik tasarısı" ile Kürdistan'da toplumun her kesimi üzerinde katliamları dahi yasallaştıran bir yasal terör rejimi kuruldu.

Bu rejimde Kürdistan işçilerinin payına düşen neydi? Buna doğrudan işçiler adına cevap vermek çok zor. Çünkü "işçi", "emekçi" kavramı Kürdistan'da çok değişti, toplumun çok değişik sınıf ve katmanları aynı baskılar, yasaklarla yüz yüze kaldılar. Ekonomik yoksulluk tümünü tehdit ettiğinden dolayı, baskıdan kurtulma, demokrasi ve ulusal özgürlük, milyonların ortak talebi haline geldi.

Ama yine de işçi ve sendikaların durumunu birkaç noktada sıralarsak: Kürdistan'da sözde sendika vardır, ama grev ve en küçük demokratik hakları yoktur. Batman'da kontrgerilla cinayetlerine tepki olarak, Batman Petrol İş Sendikası öncülüğünde, toplumda etkili kişi ve kurum yöneticileriyle toplantı yapıldı. Salt bu toplantı nedeniyle sendika yöneticileri hakkında "Anti-Terör Yasası"na muhalefetten dava açıldı. Cinayetlere karşı olmak Kürdistan'da suçtu. 1993 yılı Eylül ayında Batman ve Diyarbakır'da "Barış Festivalleri" yapılmak istendi. Düzenleyenler Kürt aydınları, sendikalar ve Türk demokratik kurumlarıydı. Barış isteyen bu festivaller yasaklandı ve barış isteyen bir bildiriyi imzaladıkları için aralarında Diyarbakır Petrol-İş Sendikası yöneticisinin de olduğu 24 demokratik örgüt yöneticisi hakkında dava açıldı ve halen çoğu tutukludur. Batman, Ceylanpınar, Maden vd. bütün büyük işletmelerde işçi alımları merkezi sistemle yapılmış, sendikaların rolü hiçleştirilmiştir. Bu işyerlerinin tümünde işletme korucuları adı altında silahlı devlet milisleri vardır. Tüm işyerlerinde resmi bir ihbar sistemi oluşturulmuştur. İşçiler ve sendikacılar, kontrgerillanın baş hedefi durumundadırlar. Sadece Batman'da son üç yıl içinde kontrgerilla saldırılarında en az yirmi sendikalı işçi öldürüldü. 1994 yılının Ocak ayı içinde Batman'da öldürülen sendika üyesi işçi sayısı üçtü. Diğer Kürdistan şehirlerinde öldürülen işçiler de eklendiğinde işçi sınıfının hangi terörle yüz yüze olduğu çok iyi anlaşılır. Türkiye'nin tanınmış sendikacılarından Petrol-İş Federasyonu Başkanı Münir Ceylan, bir gazeteye yazdığı bir makalede Kürt sorununda demokratik çözümü talep ettiği ve sendikaları demokratik mücadeleye çağırdığı için 20 ay hapis cezası aldı ve sendikal görevinden atıldı. Münir Ceylan Kürttü. Devlet demokratik görüşlü Kürt sendikacılara tahammül edemiyordu. Uygulama sıradan bir olay değildi, çünkü bir tek Münir Ceylan olayına bağlanmasa da, Türk hükümeti artık daha rahat sendikaları politikasına tabi kılabilirdi. Nisan zam balyozuna ve büyük işletmelerin tek tek kapanarak binlerce işçiye yol gözükmesine rağmen durumu halen içi boş kahramanlık demeçleriyle geçiştiren, Türk-İş yöneticilerinin pasifliği başka neyle izah edilebilir.

1993 Ekim ayında Türkiye hükümeti aldığı bir kararla, Kürdistan'da tüm yatırımları ve işçi alımlarını durdurdu. Bu karar zaten ekonomik kıtlık içinde olan, halkın sefalet durumunu daha da arttıran etkili bir etmen oldu. Genelkurmay Başkanlığı istihbarat birimlerinin hazırladıkları raporlarda "bölücü" ve "PKK yanlısı" olarak nitelendirilen binin üstünde işçi ve memur işten atıldı. Gerçek sayı ise bu rakamın çok üstünde. Yasalara göre kovuşturmaya tabi tutulan işçi ya da memur eski işine dönemiyor.

On yılı aşan savaşta çoğu sivil olmak üzere en az 2 bin insan hayatını kaybetti. Bine yakın köy yıkıldı. İç sürgün durumuna getirilen köylü sayısı 2 milyonun üstünde. 30 civarında şehir ve kasaba bombalandı. Köy boşaltmaları ve yıkım nedeniyle ekonomisi tarım ve hayvancılığa dayalı Kürdistan'da tarım, hayvancılık, bahçecilik, ticaret ölmüş durumda. Sadece Batman'da 5 bin petrol tankeri devre dışı. Kürdistan'da işyerlerinin %60'ı çalışmıyor. Siirt gibi şehirlerde bu oran %90'a kadar çıkıyor. Bankacılık sistemi ölmüş durumda. Yol ağı felç olmuş, müteahhitlik yatırımları tamamen durmuş durumda. Latin Amerika'ya benzer şekilde birkaç yılda nüfusu katlanan Diyarbakır, Batman ve Van gibi şehirlerde sağlık, eğitim, ekonomik geçim sistemi felç olmuş durumda. Halk barınak, yakıt ve yiyecek bulamıyor. İşsizlik resmen %50 civarında. Halkta yatırım istemi kalmamış, kalsa bile her şeyi yıkan TC, halka bir şey bırakmıyor. Ev ve köy baskınları ile şehir bombalamalarında polis, asker, korucu ve özel tim, halkın malını yağmalıyor, tahrip ediyor, çalıyor, araçlarını çalışamaz ve yararlanılamaz duruma getiriyor.

Bu politika ve süreç milyonlarca Kürt insanını üretim dışı bırakmış, aşırı yoksullaştırmış, geleneksel ve becerilerinin yoğunlaştığı iş alanlarından yoksun bırakmış, gündelik karın doyurma peşinde koşan emekçiler durumuna getirmiştir. Bu tanım sadece milyonlarca köylü için geçerli değil, işini kaybeden ve kontrgerillanın hedefi öğretmen, doktor, din adamı, küçük yatırımcı vd. kesimleri için de geçerlidir.

Kürdistan'da bu durumda kim emekçi sorusunu sormak pek isabetli olmamaktadır. Aslında toplumda şimdi ekonomik anlamda en ayrıcalıklı olan yine sendikalı işçiler. Onların hiç olmazsa düzenli bir gelirleri var. Ama daha birkaç yıl öncesinin zenginleri, orta sınıfları ve geleneksel çevreleri içinde iyi geçinebilen milyonlar, yoksulluğa sürüklenmiş durumda kontrgerilla ve ordu şiddeti tümünü tehdit ediyor.

Kürdistan'da barınamayan milyonlar, devletin tahrip ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırma stratejisinin etkin bir uygulaması olarak Türkiye metropollerine taşınılıyorlar. Kürtler işe alınmıyor, devlet kurumlarında memurluk verilmiyor. Bu uygulama sadece emekçiler için değil, daha varlıklı kesimler için de geçerli. Sömürge politikasına tabi olmayan Kürt sendikacı, doktor, müteahhit vb. konumda olanlar bile ard arda kontrgerilla cinayetlerine kurban gidiyorlar.

Türkiye'nin büyük şehirlerine yığılmış milyonlarca Kürt, TC'nin her türlü saldırı ve sömürü politikasının hedefi durumunda. Kürt emekçilerinin yoğunlaştığı mahallelerde polis terörü serbest. Adana gibi şehirlerde Kürt mahallerinin elektrik ve kanalizasyonu bile yok. İkide bir Türk şoven kitleleri Kürt halkına saldırtılıyor. Türk ekonomisinin ve günlük ticaretinin tüm kirli işleri Kürtlere kalmış. Kürtler Türk ekonomisinin ucuz işgücü deposu ve hamalı durumundalar. Bu durum Türkiye'de "proletarya" kavramında da değişiklik yapmıştır. Devletin şovenist ve baskı politikası, sendikaların devlet politikasını izlemeleri işçi yığınlarını da etkilemiş, kendileri de sömürülüyor ve baskı altında olmuş olmalarına rağmen, hiçbir güvenceleri olmayan Kürt emekçilerine göre ekonomik ve sendikal ayrıcalık, Türk işçilerine ekonomik bir statü olarak değilse bile davranış olarak "aristokratik" bir özellik kazandırmıştır. Örgütsel zayıflık, öncü yokluğu ve baskıcı düzen politikasının yanısıra Türkiye emekçilerinin Kürt halkı ve emekçilerine uygulanan vahşete karşı etkin sınıf dayanışmalarını gösterememelerinin ve ciddi tepkilere baş vurmamalarının nedeni, tarifini yaptığımız somut durumda aranmalı.

Gerçekte, Türkiye'de bile sınıf ilişkilerinde Kürt sorununa bağlı olarak köklü değişiklikler olmuştur. Kürt ulusu emekçi duruma gelmiştir. Eğer Türkiye'de emekçiler aranacaksa gerçek durum budur. Ancak bu Türkiye'de milyonlarca emekçinin ezilmediği, sömürülmediği ve demokratik taleplerinin olmadığı anlamına gelmiyor. Örneğin 27 Mart yerel seçimlerinden sonra "Ekonomik İstikrar Paketi" adı altında hükümetin Türk lirasının değerini düşürmesi ve yaptığı zamlar, toplumu ayaklandırır niteliktedir. Türk toplumunu çöküşe geötüren bu kararların tek gerekçesi Kürdistan'da yürütülen kirli savaştır. Savaş Türk hazinesini boşaltmış, yılda 400 trilyon TL'ya mal olmaktadır. Bu rakam neredeyse Türk bütçesi kadardır. Sadece 1993 yılında köy korucuları ve silaha 200 trilyon lira harcanmıştır. On yılda silaha yatırılan para ise 12 milyar doları aşmaktadır. 80 milyar dolara yaklaşan dış borç savaş borcudur. Kapanan fabrikaları işletmek için gerekli istihdam, savaşa yatırılan para nedeniyle bulunamamaktadır. Kürdistan'da süren savaş nedeniyle Türkiye'de demokrasi yoktur. Demokrasi ile yürütülen bir ülke, hemen yanındaki bir ülkede bu kadar kirli bir savaş yürütemez. Bunlar hep işçi sınıfının sorunlarıdır. Halk açlıkla pençeleşirken zenginlik içinde yüzen burjuvalar bunları düşünmez, onlar ancak milliyetçilik zehiri ile emekçilerin dikkatini başka yöne çekmeye çalışırlar, Bosna Hersek'i öne çıkarırlar. Savaşı gösterirler ama nedenlerini açıklamazlar. Operasyonları gösterirler ama kaça mal olduğunu söylemezler. Savaş aracının propagandasını yapar ama kaça alındığını açıklamazlar. Terörist öldürdüklerini ileri sürerler ama kaç masum Kürt köylüsünü öldürüklerini açıklamazlar, kaç köyü yerle bir ettiklerini, bunu neden yaptıklarını hiç söylemezler. Basını zehirlerler nedenini açıklamazlar. Bunlar hep Türkiye emekçilerinin sorunlarıdır. Onlar bu soruların cevabını özellikle 1 Mayıs gi-

Devamı 27. sayfada

"Gerek ulusal kurtuluş, gerekse işçi sınıfının demokrasi ve kurtuluş mücadelesini en iyi ifade eden ve pratiğe döken PKK idi. PKK'nin kısa sürede Antep, Batman, Diyarbakır, Urfa ve Mardin'de kitleselleşmesinin nedeni buydu. PKK'nin kadrosal bileşimi aydın ve işçilerdi. Bu gelişmenin ürünü olarak Kürdistan'da işçi sınıfı çok kısa sürede hızlı bir bilinçlenme yaşadı ve ulusal sorumluluklarına sahip çıktı."

Kafkaslar'da durum ve Azerbaycan'da Kürt gerçeği

PKK önderliğinde gelişip boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelesi, ülke içinde olduğu gibi ülke dışında yaşayan Kürtlerin de yeniden öze dönüşünün ve ulusal birliğinin yaratılmasının birincil derecedeki faktörü olmuştur. Kürt toplumu dünyanın dört bir tarafına savrulmuş, birlik ve bütünlüğü egemen güçler tarafından parçalanmış bir halktır. 1970'li yıllardan itibaren PKK önderliğinde gelişen Kürdistan devrimi etrafında Kürt halkının birliği yaratılmış, ülkeden kaçışın önü alındığı gibi, ülkeye dönüş, öze dönüş hareketi yeniden başlatılmıştır.

> "Azerbaycan'da Kürtlere yönelik politika tıpkı, TC'nin politikası gibi inkar ve yok etme temelinde olmuştur. Zor ve baskı kullanılarak Kürtlere kimliklerinde Azeri yazdırılmış ve birer Azeri gibi olmaları istenmiştir. "

Kürt halkının ülkeden koparılıp, gerçekliğinden uzak bir biçimde yaşamaya mahkum edildiği alanlardan birisi de eski Sovyetler Birliği'dir.

1. Dünya Savaşı yıllarında Rus ordularının Koçgiri'ye kadar uzanan Kürdistan topraklarını işgal etmesi Kürt halkının o dönemlerde sürgün, göç ve birçok katliama uğramasının tarihi bir bütün olarak bilinmemekle birlikte yine de önemli bir kısmı bilinmektedir. 17 Ekim Devrimi ardından Rus ordularının geri çekilmesi ve 1919'lardan itibaren M. Kemal önderliğinde başlatılan kurtuluş savaşı ile, Osmanlı İmparatorluğu'nun mirası üzerinde TC temelleri atmıştır. Ekim Devrimi burjuva niteliğindeki M. Kemal hareketini desteklemesi TC'nin yaratılmasında, hatta günümüze kadar yaşamasında önemli bir rol oynamıştır. Daha sonraları M. Kemal hareketi başlangıçtan itibaren emperyalizmle işbirliğine girmiş, içte de Osmanlı feodal ve paşalarla bütünleşmiş, işçi sınıfına ve halklara karşı baskıcı ve katliamcı politikalara yönelmiştir. Daha savaş yıllarında Ermeni ve Rum halklarını katliamlardan geçirerek işini bitirmiştir. 1919 Koçgiri ayaklanmasıyla birlikte başlayan Kürt halkının isyanları hep kanla bastırılmıştır. İşte bu yıllarda başkaldırıları bastırılan Kürt halkının bir kısmı (Van, Muş, Kars, Ağrı alanları) Sovyetler'e göç etmek zorunda kalmıştır. Göç eden Kürtler büyük topluluklar halinde Gürcistan, Ermenistan, Azerbaycan vb. alanlara yerleşmişlerdir.

Sovyetler Birliği dış politikasının bir gereği olarak TC'yi genellikle desteklemiştir. TC aldığı bu destekle konumunu sağlamlaştırmış ve süreçle emperyalizmle bütünleşmiştir. TC kuruluşundan itibaren Kürdis-tan'daki ayaklanmaları bastırarak Kürdistan üzerindeki askeri işgalini tamamlamıştı. 1940'-lara geldiğimizde askeri olarak Kürdistan tamamen işgal edilmişti. O dönemki Kürt ayaklanmalarının bastırılmasında Sovyet dış politikasının küçümsenemez bir rolü olduğunu belirtmek mümkündür. Örneğin Ağrı İsyanı'nın bastırılmasında Sovyet uçaklarının kullanılması hala hatırlardadır. Aynı şekilde 1930'lardan itibaren Sovyetler'de yaşayan Kürtler üzerinde uygulanan baskılar ve sınır kesimindeki Kürtlerin Orta Asya çöllerine sürgün edilmeleri bilinen bir gerçektir. En önemlisi Kürtlerin yaşadıkları alanlarda dış dünya ile bağlantılarının kesilmesi, birbirlerinden koparılması, yaşadıkları ülkelerdeki hakim ulus kültürü içinde eritilmek ve yine politik çıkarların aleti haline getirilmek istenmesi vb. uygulamalar Kürtlerin kendi aralarındaki birliği sağlamalarını da engellemiştir.

Bugün Azerbaycan hudutları dahilinde yaşayan Kürtlerin tarihi uzun bir geçmişe dayanmaktadır. Buradaki Kürtler göçler sonucu gidip yerleşen Kürtler olmayıp yüzyıllardan beri o topraklar üzerinde yaşayıp, medeniyetin gelişiminde rol oynayan ve devlet kuran yerel halklardan birisidir. Yunan tarihçileri Kürtlerin M.Ö. 2000 yıllarından beri o topraklarda yaşadıklarını iddia etmektedirler. Kürtler bağımsız bir şekilde varlıklarını son dönemlere kadar sürdürmüşlerdir. Azeri, Talış, Lezgi vb. halklar gibi Kürtler de bir halk olarak varlık göstermiştir.

1917 Ekim Devrimi'nden sonra Kızıl Kürdistan olarak anılan bölgede Laçin, Kelbecer, Zengılan, Kubatle, Cebrail bölgeleri 1923'te otonom bölge olarak tanınmıştır. Azerbaycan devlet kayıtlarında –resmi istatistiklere göre– 1926 yılında yapılan nüfus sayımlarında Kürdistan'da 37.182 kişinin yaşadığı tespit edilmiştir. Nitekim bu bölgelerde yaşayan nüfusun %72'si Kürt'tür. Yine 1964 yılına kadar Kızıl Kürdistan'da aynı adla çıkan bir gazete yayını sürdürmüştür. Bölgede Kürtçe eğitimler ve radyo yayınları da uzun süre yapılmıştır. Ancak Kızıl Kürdistan'ın statüsü uzun sürmemiştir. 1930'da Kızıl Kürdistan lağvedilmiştir. Bununla birlikte Kürtçe yayınlar, Kürtçe eğitim ve öğretim faaliyetlerine de son verilmiştir. Kızıl Kürdistan'ın lağvedilmesinden sonra Kürtler üzerindeki baskılar artmış ve asimilasyona bu süreçle birlikte ağırlık verilmiştir. 1937 yılında Kürtlerin göçe tabi tutulmasıyla birlikte Azerbay-can'daki Kürtler de nasibini almış, ağırlıklı olarak Nahçı-van'daki Kürtlerin büyük bir kısmı göç ettirilmiştir. Azer-baycan'da Kürtlere yönelik politika tıpkı, TC'nin politikası gibi inkar ve yok etme temelinde olmuştur. Zor ve baskı kullanılarak Kürtlere kimliklerinde Azeri yazdırılmış ve birer Azeri gibi olmaları istenmiştir. 1979 yapılan nüfus sayımında tek bir Kürt olduğu bile yazılmamıştır. Fakat 1926'da Kızıl Kürdistan'da yapılan nüfus sayımında 37 binin aşkın Kürt bulunmaktaydı. Azerbaycan'da yürütülen asimilasyon politikasıyla ve baskılarla Kürt halkı sindirilmiş, özünden uzaklaştırılmaya çalışılmıştır.

1988'lerden itibaren başlayan ve günümüze kadar devam eden Ermeni-Azeri çatışmasıyla birlikte Azerbaycan'da Kürt Medeniyet Merkezi adıyla bir derneğin açılmasına izin verildi. Dernek bünyesinde aylık bir gazete de çıkarılmaktadır. Ayrıca haftada 15 dakikalık Kürtçe radyo yayını yapılmaktadır. Kürtlere tanınan bu haklar Sovyetler Birliği dağılmadan önce tüm halkların kütür merkezlerinin açılması konusunda Halk Temsilcileri Meclisi'nde bu yönlü bir karar zaten alınmıştır. Diğer bir gelişme de 1986 yılından bu yana Sovyet Kürtleri arasında Yekbun öncülüğünde otonominin elde edilmesi için bir mücadelenin başlamış olmasıdır. Bu durumdan en çok rahatsız olan yine Azerbaycan devlet yetkilileri olmuştur. Ayrıca Ermenilerin Karabağ'ı işgaliyle birlikte Kızıl Kürdistan adıyla anılan bölge Ermeniler tarafından Kızıl Kürdistan olarak ilan edildi. Bu ilan ise propaganda düzeyini aşmadı.

Azerbaycan'ın Kürt Medeniyet Merkezi'ni açması 1991'de gerçekleşiyor. Ayrıca Azerbaycan'daki Kürtlerin sesi durumunda olan Dengê Kurd gazetesi Azerbaycan hükümeti tarafından politik çıkarlarına alet edilmek istenmesinde, buradaki Kürtleri kendi yanına çekmek amacı da yatıyordu. Kürtlere sağlanan bu haklar TC'nin sözde Kürtlere sağlamak istediği "reform"larla aynı düzeydedir. Azerbaycan devleti tarafından tüm gerçekliğe rağmen Kürt halkının varlığı kabullenmek istenmemektedir. İnkar politikasında halen ısrar edilmektedir.

Reel sosyalizmin çözülmesiyle bu alanlarda eski yapılanma aşılmış, birçok cumhuriyet ve halk yeni yönelimlere ve farklı politik yapılanmalara girmiştir. Aynı zamanda savaşlara varan çelişkilerin yaşanması, durumu daha da karmaşıklaştırarak bir kaos ortamı yaratmıştır. TC sömürgeciliği bu durumu fırsat bilerek bu alanlara yönelmek istemişse de Rusya , Ermenistan vb. güçlerin şiddetinden çekinerek farklı bir cepheleşmeyi yaratan Türki Cumhuriyetlerden de yüz bulamamıştır. SSCB'nin çözülmesinin ardından buradaki Kürt kitlesinin de mücadelemize karşı ilgisi gelişmiş, ulusal kurtuluş özlemleri artmış, şimdiden maddi ve manevi değerlerini mücadelemizin hizmetine sunmaya başlamıştır. Çok ağır koşullar altında da olsa desteğini sunması ulusal düzeyde büyük anlam ifade etmektedir.

Sovyetlerin dağılmasından sonra bastırılan azınlıklar ve uluslar yeniden kendi halklarının çıkarlarını savunmak için çok yoğun çatışmalar ve yeni yeni topluluklar, çeşitli cumhuriyetler adı altında boy verdi. Ve halen de milliyetler arasındaki çatışmalar devam etmektedir. Belli başlı ulusların kendi bağımsız devletlerini ilan etmeleri ve kendi kimlikleriyle ortaya çıkmaları, yaşanması gereken gerçekliğin ortaya çıkmasından başka bir şey değildi. Çeşitli cumhuriyetlere dağılmış bulunan Kürt halkı bu dağılma sürecinde en fazla yıpranan ve dağılan halk olmuştur. Milliyetçiliğin öne çıkması, çeşitli cumhuriyetlerde Kürtlerin orta yerde kalmalarını beraberinde getirmiştir. Cumhuriyet ve otonomileri olmayan Kürt halkı adeta bir futbol topu gibi sağa-sola savrulmaktan kendisini kurtaramadı. Sovyet rejimi altında birbirinden tecrit edilmiş vaziyete yaşayan Kürt halkı arasında bir birlik de oluşturamadı. Önderliksizliğin ve örgütsüzlüğün de hakim olduğu bir ortamda Kürtler nerede yaşam olanağı bulmuşsa oraya yerleşmiştir. Ermeni-Azeri çatışmasıyla birlikte 1988'den 1990'ların sonlarına kadar Ermenistan'daki Kürtlerin tümü (Müslüman olanlar) göç ettirilmiştir. Ermenilerin Karabağ savaşıyla Kalbecer, Laçin vb. yerleri işgal etmesinden sonra buradaki Kürtler de Azarbaycan içlerine ve diğer alanlara göç etmiştir. Gürcistan'daki iç savaş ve karşıklıklar da burada yaşayan Kürtlerin diğer cumhuriyetlere dağılmasını beraberinde getirmiştir.

Bir bütün olarak Sovyet Kürtleri kendi varlıklarını devam ettirmesine rağmen yurtseverlik duygularından oldukça uzaklaşmış, egemenliği altında yaşadıkları cumhuriyetlerin ve hakim ulusların bir kopyesi biçimine bürünmüştür. Kürtler; Ermeni, Azeri, Rus, Gürcü ve Kazaklaşmamışsa da tüm bunların bir bileşimi veya onlar gibi düşünenler olmuştur. Bu şekillenme ve ruh ülkeden uzak olmakla da birleşince, ülkeye, halka ve toprağa bağlılık hayli zayıflamıştır.

PKK ideolojisi ve politikasının etkisi 1990'lardan itibaren Sovyet Kürtleri arasında yayılmaya başladı. Kürtlerdeki bu şekillenmenin yarattığı zorluklar, halkın ekonomik, sosyal ve yaşamsal sorunlarının ağırlığıyla da birleşince kısa bir sürede PKK'nin yer edinmesi hayli zor oldu. Buna rağmen PKK ve önderliği tüm Sovyetlerde yaşayan Kürtlerin tek umut kaynağı haline gelmiştir. Genişliğine PKK'ye büyük bir sempati artmaktadır. Hatta buradaki Kürtlerden savaşa katılıp şehit düşen gerillalar da bulunmaktadır. Ancak Sovyet Kürtleri arasında gelişen bu sempati tam olarak örgütlülüğe dönüştürülememiştir. Yine Kürtlerin çok dağınık olmalarına ve birbirinden uzak yerlerde yaşamalarına Kafkaslar'daki savaşlar da eklenince belli zorluklar yaşanmaktadır.

Özellikle Ermeni-Azeri çatışmasında PKK bir taraf olarak gösterilmek istenmiştir. TC'nin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürüttüğü propaganda savaşının bir parçası olarak PKK'yi Ermeni işbirlikçisi olarak sürekli karalamıştır. "PKK militanları Ermenistan'da eğitiliyor, Karabağ savaşında Azerilere karşı savaşıyor, Ermenistan'da 20 PKK kampı vardır" vb. propagandalar sürekli Türk basını tarafından işlenmiştir. Aslında bu asılsız karalamalar Türkiye için tehlike teşkil etmeyen Ermenileri hedef göstererek, halkımıza karşı katliamları amaçlamıştır. 1800-1900'larda Ermeniler, Osmanlı İmparatorluğu için ciddi bir tehlike oluşturuyordu. Feodal da olsa Kürt hareketi tehlike oluşturmuyordu. Buna rağmen Osmanlı İmparatorluğu Kürt hareketini hedef göstererek Ermeni hareketini ezdi ve Ermenileri katliamdan geçirdi. Günümüzde de TC bu politikayı tersinden uyguluyor. Ermenilerin Türkiye için bir tehlike oluşturmadığı herkes tarafından biliniyor. Ermeniler hedef gösterilerek şovenizm körüklenmektedir. Kaldı ki Kürt halkı ve Ermeni halkı arasında dostluk ilişkilerinin olması ve gelişmesi çok doğaldır. PKK Kürt halkının temsilcisi olarak tüm dünya halkları ile ilişkiler geliştirmektedir. Ağırlıklı olarak da Ortadoğu halkları ile çok yakın ilişkiler içerisinde bulunmaktadır. PKK, Ortadoğu halkları arasında federasyonlaşmanın oluşmasından hep yana olmuş bir güçtür. En başta da Türkiye halkıyla omuz omuza mücadele etmenin en bariz örneğini, yürüttüğü mücadelede ispatlamıştır. Dolayısıyla "PKK-Ermeni işbirliği" propagandası bir karalama ve demagojiden başka bir şey değildir. Türk sömürgeciliği ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik bu saldırılarla Azerbaycan devletinin ve Azeri halkının Kürt halkına karşı kışkırtılmasının bir planıdır. Özellikle Elçibey döneminde Azerbaycan adeta TC'nin bir vilayeti haline getirilmişti. Potansiyel anlamda Ermenilere karşı duyulan tepkilerle Azeri halkının, Kürdistan halkının mücadelesine karşı antipatisinin doğmasının zemini de yaratılmak istendi. Türk basınının bir yansıması olarak Azerbaycan basını da Kürt halkı ve PKK aleyhinde karalama, yalan ve demagojiye dayalı bir propaganda zemini olarak hareket etmektedir. Halbuki PKK'nin Azeri-Ermeni savaşına bakışı doğruluk ve gerçeklik temelindedir. Ermeni ve Azeri halklarının sorunlarını karşılıklı anlayış ve yıkıcı olmayan yöntemler temelinde çözmelerinden yana olmuştur. Bu savaşta PKK'nin karıştırılmasına şiddetle karşı çıkmış ve savaşta herhangi bir biçimde taraf olmamıştır. Azerbaycan devlet yetkililerinin bir kesimi TC'nin dış politikasının adeta bir uzantısı olarak ve Azerbaycan'daki Kürtleri sindirmek için PKK aleyhindeki propagandaları sürekli yapmış ve basını da araç olarak kullanmıştır.

> "PKK ve önderliği tüm Sovyetlerde yaşayan Kürtlerin tek umut kaynağı olmuştur. Genişliğine PKK'ye büyük bir sempati artmaktadır. Hatta buradaki Kürtlerden savaşa katılıp şehit düşen gerillalar da bulunmaktadır. "

Kürdistan halkı diğer halklar gibi en doğal hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini verirken halkların eşit, özgür ve bağımsız birliklerinden yanadır. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinde Türk, Azeri, Arap, Ermeni vb. halklardan insanların yer alması ve hatta bu uğurda şehit olmaları Kürdistan halkının bu mücadelenin enternasyonalist özelliğini, insanlığın gelişimine katkı sunan karakterini gösteriyor. Azerbaycan devleti ve Azeri halkının da bu gerçekleri görmeleri gerekir.

YCK bölge konferanslarıyla

GENÇLİK YENİDEN ŞEKİLLENİYOR

Kürdistan devrimini gençler yapacaktır ve gençler bu devrimi yaşatacaktır. Şimdiden var olan sınırlı örgütlenmelerle nice direnişler, nice kahramanlıklar sergilenmiş olmaları bunun böyle olacağını göstermektedir. Gençlik ancak Kürdistan devrimiyle kendini yaratabilir. Bu anlamda devrim ve gençlik ayrılmaz parçalardır.

Yeni yaşamı elbete ki, en çok gençler arayacaktır. Arayış gençliğin doğasında var olan bir özelliktir. Hep yeni ve güzeli aramak. Kürdistan toplumunda devrim sürecinden önce en çok emeğine el konulan, en çok zulm edilen, en çok kullanılan ve horlanan kesimdir. Başka toplumlarda gençlik en dinamik, en aktif, en militan ruha, yeniye ve devrimci düşüncelere sahipken ülkemiz Küdistan'da gençlik adeta hiçleştirilmişti. Halkımız gibi gençliğimiz de bugüne kadar kendisi için düşünemez, karar veremez bir durumu yaşamaktaydı. Türk sömürgeciliği kendi felsefesini, yaşam tarzını topluma hakim kılarak toplumun temel dinamiklerini yok etmeye çalışarak otorite olmaya çalışmıştır. Yani gençliğin köleleşmesinin asıl nedeni Kürdistan toplumunun köleleştirilmiş olmasındandır. Dolayısıyla Kürdistan halkı özgürleşmeden Kürdistan gençliği de özgürleşemez. Özgürleştiğini sananlar ancak kendilerini aldatarak, gerçekliğinden korkunç derecede uzaklaşarak, bunu başarmaya çalışmışlardır. Aslında bu özgürleşmeyi değil, bitişi ve köleliği ifade etmektedir. Aslında durumları daha iyi incelenirse bu gençlik kesimlerimizin sömürgeciler ve emperyalistler tarafından kullanılmaktan, kandırılmaktan başka bir durumda olmadıkları rahatlıkla anlaşılacaktır.

Gelişen devrim süreciyle birlikte halk kesimlerinin devrim saflarına akınları da bir o denli hızlı olmaktadır. Mücadeleye katılımı sağlayan en yüksek kesim gençlik olmaktadır. Bugün gerilla saflarının % 100'e yakını gençlerden oluşmaktadır. Büyük bir katılımı sağlamasıyla birlikte kendisiyle birlikte birçok sorunu da bağrında taşımaktadır. Devrimci-yurtsever gençlik hareketi gençliğimizin örgütlendirilmesinde Kürdistan gençliğinin özgün konumunu da göz önüne alarak bir örgütlenme faaliyeti içerisinde bulunmaktadır. Dayandığı miras Kürdistan gençliğinin önderleri olan Mazlumlar, Hayriler, Kemaller ve Ali Çiçeklerin direnişleri ve kahramanlıklarıdır. Kürdistan'da tüm halk kesimleri dünyanın birçok bölgesine savrulduğu gibi gençlik de büyük savruluş ve ülkeden kaçışı yaşamaktadır. Ülkeden kaçış direkt sömürgecilerin politikaları sonucu olmaktadır. Özellikle son yıllarda Avrupa'ya ve Türkiye metropollerine kaçan Kürt gençliği bulundukları alanlarda büyük sorunlar yaşamaktadır. Gençliğin bu savruluşuyla mücadele tabansız ve gençlik mücadeleden alıkonulmak istenmektedir. Gerek metropollerdeki gençliğimizin içinde bulunduğu durum, gerekse Avrupa'da Kürt gençliğinin içinde bulunduğu durum esef vericidir. Sömürgeci metropollerde köleler gibi çalıştırılmakta, sömürgeci kültür politikasıyla asimilasyona uğratılmaktadır. Yine Avrupa'da bulunan Kürt gençliğinin sorunları daha farklı ve daha büyük olmaktadır. Her şeyden önce Avrupa'da çok değişik kültürler arasında kalmanın getirmiş olduğu bir yabancılık, ailenin gerici, zor uygulamaları, yine Avrupa yaşamının etkileri gençliği büyük ölçüde etkilemekte ve gençliğimiz Avrupa metropollerinde büyük bir yabancılaşmayı ve ülkeden kopuşu yaşamaktadır. Buradaki gençliğimiz bir Alman, Fransız, Hollandalı gibi olma istemi, onlar gibi konuşma, onlar gibi giyim-kuşam hevesleri içerisinde bulunmaktadır. Ne tam bir Avrupalı, ne de bir Kürt olabiliyorlar. Ayrıca Almanya'da toplum dışı birçok suçtan içeriye giren 1000'i aşkın gencimiz cezaevlerinde bulunmaktadır. Avrupa gibi bir alanda neden toplum dışı suçlara girilmektedir. Kendine güvenini yitirmiş, arayışlar içerisinde olan, hiçbir söz hakkı olmayan bu gençler "ben de varım" gibi kendisini çevresine, ailesine kanıtlama olayından başka bir şeyle izah edilemez.

Bundan dolayıdır ki, Yurtsever-Devrimci Gençlik Hareketi'ne büyük görevler ve roller düşmektedir. Her şeyden önce Avrupa'nın yoz yaşamı içerisine giren Kürt gençliğini kurtarma ve onları örgütleme sorunu bulunmaktadır. Bu sağlanılmadığı ölçüde ciddi bir başarı sağlanamaz. YCK çalışmalarında yer alan yurtsever gençlik, her şeyden önce Kürdistan gençliğinin durumunu, içinde bulunduğu koşulları, sorunlarını, duygu ve düşüncelerini tespit ederek bir faaliyetlilik geliştirmek durumundadır. Neden aileden kaçış, neden toplumla uyuşmama gibi gerçeklikler üzerinde yoğunlaşması gereken Yurtsever-devrimci gençlik olmaktadır. Aksi halde klasik, tekdüze bir çalışmayla gençlik örgütlenemez. Nitekim geçmiş süreçte gençlik çalışmalarında görülen en temel sorun özgün faaliyetliliğin geliştirilmemesiydi. Özgün bir çalışma, özgün bir örgütlenmeye gidilmediği müddetçe gençliği kazanmak oldukça zordur. Gençliğin yaş itibariyle canlı ve dinamik bir yapısı bulunmaktadır. Devrimci mücadeleye kazanıldığında güçlü birer eylemci, örgütleyici olabilme özellikleri mevcuttur. Bunlar elbette ki dikkate alınacak hususlardır. "Bundan adam olmaz" anlayışı kesinlikle mahkum edilmelidir. Nihayetinde tepki duyulacak gençlik değildir. Onların bu duruma düşmesinde en belirleyici rolü oynayan sömürgeci ve emperyalist düzende aramak gerekir. Bu temelde en önemli görevler bölge gençlik yönetimleri ve YCK üyelerine düşmektedir. Çekici çalışmalar içerisine girilerek (dernekleşme vb.) coşkusu, morali yüksek bir tempoyla gençlik içinde bulunduğu emperyalist ortamdan rahatlıkla kurtarılabilir. En önemlisi de bu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında kendisini sorumlu gören her gencin çabasına bağlıdır. Gençliği ancak ve ancak yine gençlik kurtaracaktır. Kadınlar ve işçiler bu çalışmayı yürütecek değil. Bu çalışmalara girerek gençliğe yaraşır bir temelde gençliğimizi kurtarmak gibi bir hedefimiz omalıdır. İçinde bulunduğumuz süreç olağanüstü ve oldukça hızlı bir süreçtir. Olağanüstü süreçlerde görevlere her zamankinden daha fazla sarılmak, yaratıcı, militanca bir çalışma sürdürmek ister istemez kendisini dayatmaktadır. Edilgen ve pasif bir çalışmanın dönemi çoktan sona ermiştir. Dönem militan bir gençliği istemektedir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin çıkışı bir gençlik çıkışıdır. Mazlumlar, Hayriler, Hakiler günümüzde Hogirler, Fıratlar, Hüseyin Çelebiler bizlere güçlü miraslar ve kahramanlıklar bıraktılar. Biz gençler bunlara sahip çıkmak zorundayız. Özellikle Avrupa'da bulunan Kürdistan gençliğinin önderleri olan Zeynel Akyar ve Hüseyin Çelebi yoldaşlar sömürgeciliğin dayatmış olduğu ülkeden kaçışlara dur demenin, Avrupa'nın Kürdistan gençliğine dayatmış olduğu yoz yaşama hayır demenin adıdırlar. Bunları yaşatmak bizlere bağlıdır.

1994 yılı tüm Kürdistan halkı açısından olduğu gibi Kürdistan gençliği için de hayli önemli bir yıldır. 1994 özgürleşmeye, zafere doğru gidiş adımlarının atıldığı yılların başlangıcıdır. 1994 yeni bir süreci ifade etmektedir. Geçmiş süreçlerin çalışma tarzlarının eksiklikleri değerlendirilerek yeni çalışma tarzlarının ortaya çıkarıldığı, çalışmalara yüklenmenin her dönemden daha fazla bu süreçte olması gerektiği yalın bir gerçekliktir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bu yıl YCK'ye oldukça büyük bir rol atfetmiş durumdadır. Yıla girişle birlikte YCK çalışmaları tekrar gözden geçirilerek, geçmiş faaliyetlilik süreci kapsamlı olarak değerlendirildi. Eleştirisel bir yaklaşım sonucu yeni sürece yüklenim daha da keskinleştirilerek YCK çalışmalarında yeniden bir düzenlemeye gidildi. YCK yeni dönem çalışmalarına bölge konferansları düzenleyerek başladı. Yoğun bir eğitim sürecinden sonra konferanslarla geçmiş faaliyet süreci değerlendirildi. Geçmişin özeleştirisi verilerek, neden güçlü bir çalışmanın sergilenmediği, gençliğin neden halen kazanılmadığı, gençliğin devrimler ve toplumlardaki rolleri, Kürdistan gençliği ve Avrupa'da bulunan Kürdistan gençliğinin sorunlarının tartışıldığı konferanslar bu süreçte YCK Avrupa kolunun en temel çalışması biçimindeydi.

Başta konferanslara klasik bir yaklaşım sergilendi. Bölge gençlik temsilcileri ve yönetimleri istenilen düzeyde bir çalışmayı, konferanslara hazırlığı yapamadılar. Sürecin önemini ve hassasiyeti göz önüne alınmadan, ki bazı bölgeler derneklere birer ilan asmakla konferans çalışmalarına katılım sağlayabildi. Bu da konferanslara nicel ve nitel katılımı oldukça etkiledi. Fakat konferanslarda gençliğin yoğun tartışmalarıyla sürecin önemi ve gençliğin mücadeledeki konumu güçlü bir şekilde tartışılıp kavrandı. Konferanslara katılan delegelerin oldukça coşkulu, moralli ve istekli oldukları yürüttükleri tartışmalardan çok rahat bir biçimde anlaşılmaktaydı.

Konferansta da çalışmaların derlenip toparlandığı, yoğun tartışma ve kararların alındığı platformlar oldu. YCK konferanslarıyla birlikte gençlik çalışmaları da bir doğrultuya sokuldu. Yepyeni bir çalışma tarzıyla daha özgün, militanca kararlar alındı. Oluşturulan bölge yönetimleri çalışmalara ve topyekün mücadeleye gençliği çekmek için tüm güçlerini ve çabalarını harcayacaklarına dair söz verdiler.

Sonuç itibariyle YCK çalışmalarının önümüzdeki dönem hedeflerine ulaşacağı şimdiden görülmektedir. Şimdiden oluşturulan gençlik dernekleri yoğun bir çekim merkezi haline gelmiş durumdadır. YCK temsilcilikleri, bölge yönetimleri ve YCK üyeleri çalışmalarını Kürdistan'daki savaşın içinde bulunan devrimci gençliğe yaraşır bir şekilde sürdürecektir.

Konferanslardan görüşler

Kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Tolhildan eyaletinden geliyorum. İsmim Sozdar. YCK'nin konferansını memnunlukla karşılıyoruz. Bu bizim açımızdan çok iyi bir şeydir. Ve gençlerin var olan sorunlarını gidermek için en iyi bir yoldur.

Avrupa'daki Kürdistanlı gençliğin ülkeye yönelik ne tür çalışmaları olabilir, bu konuda düşüncelerinizi öğrenebilirmiyiz?

-Bu konuda partimizin öngördüğü ve üzerimize düşen görevleri yerine getirmeye hazırız. Buradaki bütün yurtsever Kürdistan gençlerin üzerine düşen görevleri gönüllü bir şekilde yapacaklarına inanıyorum. Çünkü biz şuna inanıyoruz ki, partimizin öncülüğünde verilen ulusal kurtuluş mücadelemizi zaferle taçlandıracağız.

Kendinizi tanıtır mısınız?

-Adım Derya, Hamm alanında kalıyorum ve orada YCK çalışmalarında yer alıyorum.

Dortmund 1. YCK inşa konferansından neler bekliyorsunuz?

-Benim beklentim tüm gençliğin daha da duyarlı olması, mücadeleyi daha da kavraması, onun üzerinde yoğunlaşması ve bu yolda tüm desteğiyle katılması. En çok beklediğim şey de bu konferansta bazı sonuçlar çıkarıp belli bir hedef önlerine alıp o hedefe göre çaba sarfetmemizdir.

Avrupa'daki gençliğin ülkeye yönelik ne gibi görevleri olabilir. Bu konuda Avrupa'daki Kürdistanlı gençlere ne gibi çağrınız olabilir?

-Tabi bu her yönlü olabilir, maddi ve manevi yardımlar olabilir. Aynı zamanda kendileri gençleri örgütleyip kültür yönünde olsun, toplantılar olsun, eğitimler olsun yani her yönde çalışmalar yapılabilir. Bu yönlü zaten mücadelemiz bize olanaklar sunmuş. Bu olanakları kullanarak birçok şeyler yapabiliriz. Yani gençler çok yönlü çalışmalar yapabilir. Kültür, aynı zamanda dış ilişki çalışmaları olsun, çok yönlü çalışmalar vardır artık herkes kendi tecrübesine göre faaliyet yürütebilir. Her çalışma da mücadeleyi güçlendirebilir. Fakat en büyük destek tabi kendini mücadeleye adamaktır.

Avrupa'daki gençlik ülkeye yönelik ne gibi faaliyetler yürütebilir?

-En önemlisi de ülkeye gidip savaşabilir. Zaten burada yapacağımız ya da yaptığımız faaliyetler ülkeye yöneliktir. Bunu gerçekleştirmek için daha hızlı çalışmamız gerekiyor. Ülkeden Avrupa'ya çıkan gençlere şu öneriyi yapıyorum. Burada kurtuluş yoktur, tam tersine daha da emperyalizmin koltuğu altına geliyorlar. Gelecek olan Kürtlere önerim, gelmemeleri burada bulunanlara da ülkeye dönüşü en hızlı bir şekilde sağlamalarıdır.

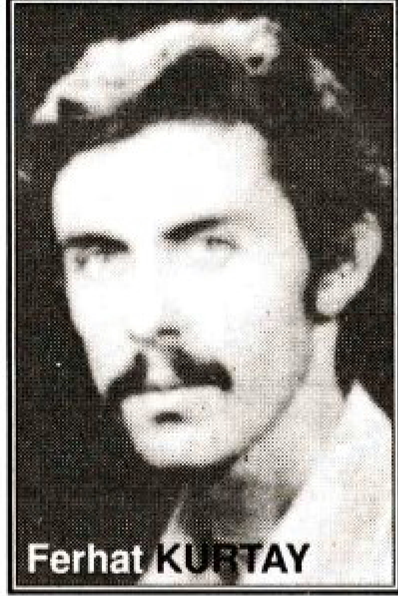
Dörtlerin dünyayı saran çağrısı

"ATEŞİ SÖNDÜRMEYİN"

Insanlar anılarıyla yaşarlar. Yaşamı süsleyen, güzelleştiren, anlamlılaştıran anılardır. Kimi anılar var ki insan yaşamında derin izler bırakır. Unutulması olası değil. Bir burgu gibi işler yüreğine insanın. 17 Mayıs'ı hiçbir zaman unutamayacağım, yaşadığım sürece sürekli anacağım, bana yol gösteren bir öğreti olarak yüreğimin derinliklerinde saklayacağım, inancımı bileyen, cesaretimi kamçılayan, sorumluluğumu anımsatan bir anı, sonsuza dek benimle yeşerecek, ama diri, ama canlı yaşayacak bir anı!..

Her Mayıs ayında, geride bıraktığımız o vicdanı çalınmış yılları yeniden yaşarım. Elbette onurlandığım, gururlandığım anlar da vardı o yıllarda. Görkemli direnişlerin kıvancını duymak, teslimiyetin ağır ezikliğini duymama engel olmuyor. Nasıl ki direnişler olumlu hanemize yazılıyorsa, teslimiyette olumsuzluk hanesine damgasını vurmak zorundadır. Yalnız teslimiyeti lanetlemek yetmiyor, önemli olan yaşanılanlardan ders çıkarıp, olumsuzlukları mahkum etmek olumluları ise hayatın her alanında kılavuz yapmaktır. İşte 17 Mayıs, aynı zamanda kendimle hesaplaşma günümdür de.

Dörtlerin eylemi ülke ve halk tarihimizde çok özel bir konumu teşkil ettiği için, detaylı olarak bilinmesinde sayısız yararları vardır. Halk kahramanlarımız Ferhat, Necmi, Eşref ve Mahmut'u yakından tanırım. Geçer akçenin puştluk

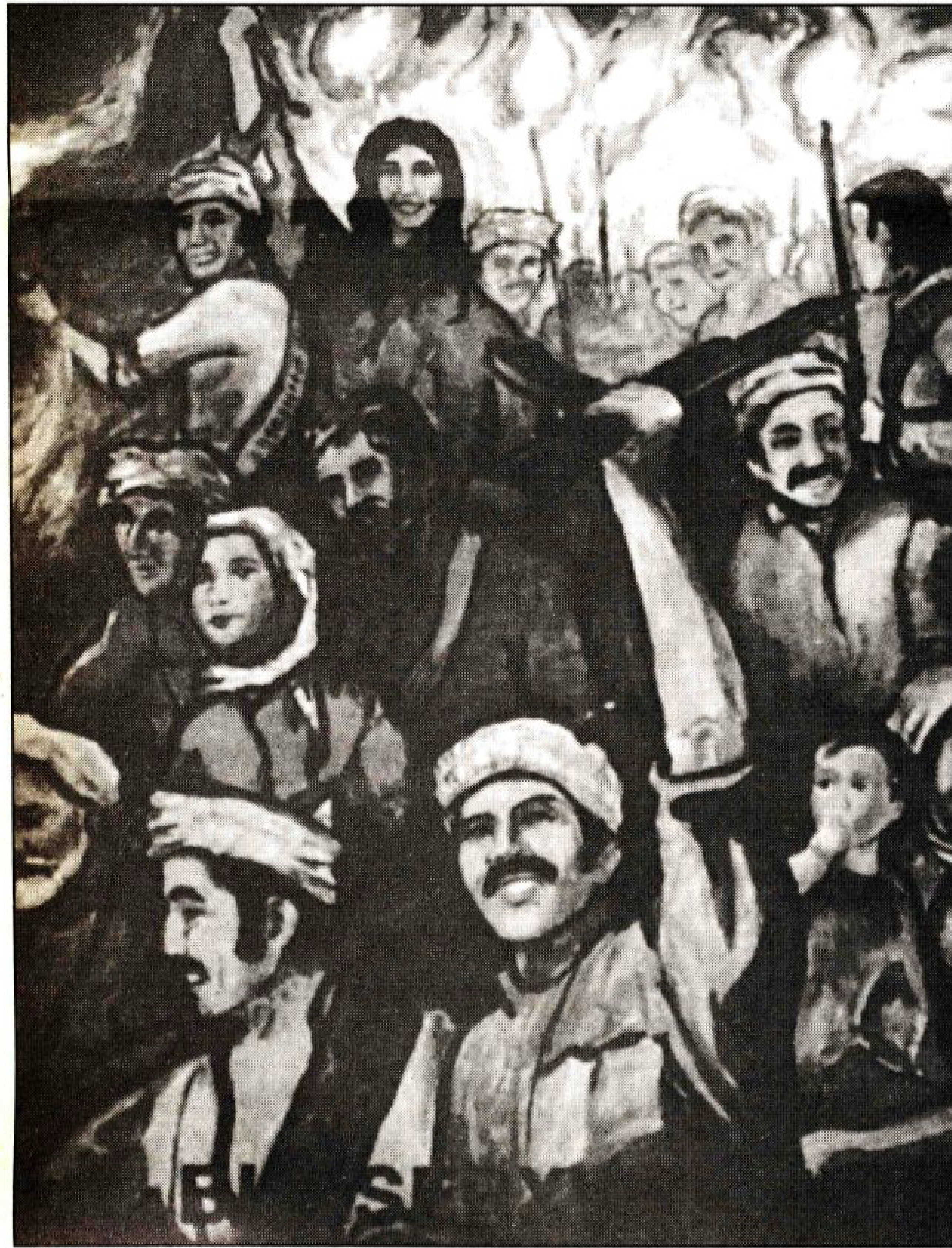

Ferhat KURTAY

olduğu, teslimiyetin adım adım ihanete yaklaştığı, devrimci değerlerin erezyona uğradığı, işkence ve vahşetin şaha kalktığı, insanlarımızda umutsuzluk çaresizlik had safhaya ulaştığı dönemde bu dört yoldaşımızın koyduğu soylu eylemi bilince çıkarmak gayesiyle yaşamlarından kesitler vermek, hem bu dönemi daha iyi anlamamızı sağlar, hem de bu dört yoldaşımızın koyduğu soylu eylemlerini anlamamızı sağlar.

Ferhat ve Necmi'nin hücreye getirilişlerini hiç unutmam. Ara koridor yine çığlık kesilmişti. Tutsaklara atılan dayak seslerini hücrelerden duyabiliyorduk. Aynı akibetten geçtiğimiz için neler olduğunu tahmin edebiliyorduk. Az sonra bağırışlar hücre duvarlarında yankılandı. Uzun süre jop ve kalas darbelerini bedenimde hissettim. Sonra derin bir sessizlik bastı, sadece kilit sesleri duyuluyordu. Getirilen tutsaklar hücreye konulduğunda bayılmışlardı.

"Evet, evet direnen tüm tutsakları hücrelere dolduruyorlar. Bak Ferhat hoca da getirildi. Demek ki sırayla tüm koğuşları buraya toplayacaklar. İşte, bir Mazlum kaldı koğuşta, onu da getirseler tamam olur."

Yeni bir dönem başlıyordu. Tutsakların her günü işkenceydi artık. Esat Oktay'ın "Benim öyle işkence yöntemlerim var ki en fazla 15 gün, bilemedin bir ay dayanabilirsiniz. Öyle bir uygulama yapacağım ki anlattığınızda hiç kimse inanmayacak size..." Sözleriyle işkence daha da tırmandırıldı. Kısa bir zamanda altı yüzün üzerinde tutsak hücreye tıka basa dolduruldu. Birkaç kişinin dışında (direnişin sonunda dışımızdakiler sadece iki kişi kalmıştı) hepsi de PKK'nin kadro, sempatizan ve taraftarlarıydı.

Yaşam geniş anlamda bir direniş. Direniş ise onurlu yaşamın maratonudur. Sonuçta yalpalanıp yarı yolda soluksuz kalmakta var, onurlu bir şekilde ipi göğüslemek de var. Kimin nerede düşeceği maratondan kopacağı hiç belli olmazdı. Son tahlilde her direniş insanın iç dünyasında yüreğinin ateşiyle yanar. Şayet insanın yürek ateşi sönerse, kişi büzülür, küçülür, silikleşir ve neticede safları terk eder, yani direniş maratonundan kopar.

1981 Mart başlarında birçok insanın bireysel direniş gemisi yara aldı. Bu yarayı tedavi edenlerde vardı elbette. İşte gemisi yara alanlardan biri de Ferhat'tı. Yanındakilere *"arkadaşlar ben teslim oluyorum"* demeseydi, onun teslim olacağına kimse inanmazdı. Ferhat bunu buruk bir şekilde söyleyip 4. kata çıkmıştı. Bu çok sevilen insanın beklenmedik tavrı şok etkisi yaptı. Ferhat'la birlikte gelip direnişe katılan Necmi yine Ferhatla birlikte teslim oldu. Ferhat ve Necmi direniş maratonunu terk ettiği sırada, Mazlum ve bir grup tutsak direniş odağı hücreye geliyordu.

Bende Ferhat ve Necmi gibi iki gün sonra yani 7 Mart 1981'de teslim oldum. Necmiyi daha önce tanıyordum, ancak Ferhat, Mahmut ve Eşref'i bu koşullarda tanıdım.

9 Mart sabahına gelindiğinde düşmanın uyguladığı baskı, işkence ve terörden düşen insanların sayısı hiçte az değildi. 9 Mart sabahı bir gardiyanın "dördüncü kat havalandırmaya hazırlanın" sesiyle aylardır güneşi ve temiz hava yüzünü görmeyen insanlar belki sevindiler. Bizleri havalandırmaya hemen çıkardılar. İçinde bulunduğumuz durumun vermiş olduğu eziklikle başımız önümüzde birbirimizin yüzüne bakamıyorduk. Bu ruh haliyle kendimi sorguluyordum. O an Ferhat yanıma yaklaştı "*Direnmek her insanın iradesiyle vereceği kararla olur. İkircikli davranmayalım. Hele karamsar hiç olmayalım. Direnişçiler daima kararlı ve iyi şeyler düşünmelidir. Partimizin bizden direnmeyi beklediğini biliyorsun. Yoldaşların çağrısına uyarım diyen varsa, hemen saflara katılsın*" dedi. Kendisi bizimle teslim olmamış gibi yine bizleri direnişe davet ediyordu. *"İçine girdiğimiz durum her şeyin sonu değil, teslim oldum, bir daha direnemem"* diye düşünmemelisiniz. Biz tökezledik ama daha düşmedik toparlanıp tekrar koşabiliriz" diyordu Ferhat.

Evet, bu cesaret verici konuşmalara rağmen hiçbirimiz direniş maratonuna dönemedik. 33. koğuşa gidiyoruz. Ana koridora çıkarıldığımızda, kimimiz dönüp 37'ye, kimimiz de 35'e bakıyorduk. Nokta koğuşa vardığımızda herkes bir köşeye çekilip öylece sessiz oturduk. Bu insanlar ne düşünüyordu? Hücrelerden kurtulmuşlardı. Ama kendi içindeki hücrelere hapsolmuşlardı sanki. Teslimiyetin verdiği utanç yüzlere sinmişti. Herkes bitkin, herkes şaşkındı. Saatlerce böyle sessiz, böyle suskun oturdular. PKK bu insanlara yeni Kürdistan'lı insan tipinin portresini çizmiş ve onlara yepyeni bir kişilik vermişti. Ama onlar buna sahip çıkamamıştı. Bu da bir PKK'li olma iddiasında olan biri için büyük bir yıkımdı.

Bu sessizliği yine ilk bozan Ferhat oldu. "Böyle kara kara düşünmeyelim, Mademki buraya geldik yerleşelim artık." Bu sözlerden sonra bir hareketlilik görüldü ama, teslimiyetin ağır atmosferi sürdü. Herkes kendini sorguluyor, eleştiriyor. *"Teslim olduk, bittik, dahası biz ihanet ettik, artık hiçbir şeye yaramayız."* Tutsakların genel görüşü bu olmuştu. Sadece Ferhat hoca bu atmosfere kendini kaptırmamıştı. Eziklik duyuyor ama mantıklı düşünmeyi elden bırakmıyordu. İlk etapta, tekrar direnebilmek için yıllarca yaşadığımız, PKK'nin bize öğrettiği devrimci komün yaşantısını yaratmakla işe başladı. Hemen güvenilir, ancak teslimiyetten utanç duyan insanlarla konuştu. Zaten bu konuda hazır olan başta Necmi, Mahmut, Eşref ve birkaç kişi ile biraraya geldi. Teslimiyet ortamı değerlendirildi, kitleyi direnişe tekrar hazırlama kararı alındı. Bu konuşmada direnişi ilk öneren Mahmut ve Necmi oldu. Şöyle diyorlardı: *"Durumumuz, savaş alanında yenilgi alıp dağılan ordunun bir bölümüne benziyor. Bozguna uğrayan ordunun bu bölümünü tekrar savaş alanına sürmek lazım. Görevimiz savaşa devam eden ordumuza tekrar katılmak olmalı, şu anda içinde bulunduğumuz psikolojik durumumuz ve moral gücümüz buna olanak vermez gibi görünüyor. Bu zorda olsa, imkansız gibi görünse de biz zorun ve imkansızlığın üstesinden gelmeliyiz. Başka bir seçeneğimiz yok, yani şunu diyoruz. İlk fırsatta terk ettiğimiz direniş maratonuna dönmeliyiz."* Bu düşünceyi Eşref'le birlikte bir grup tutsak daha benimsedi. Ferhat, *"Necmi ve Mahmut'un dediklerini yapabilmemiz için zamana ihtiyaç var. Kafalardaki sorulara cevap bulmamız lazım. Her şeyden önce komün yaşantısını yaratalım. En önemlisi de bence ihanet ettik piskozundan kurtulmamız şart. Her şeyden önce ihanet ettiğimizi kabullenirsek, burada oturup birbirimizi eleştirmemiz, komün çalışmalarına başlamamız, hepsinden önemlisi de terk ettiğimiz direniş saflarına yeniden dönmemiz düşünülemez. İhanetin tartışması bildiğimiz gibi olmaz. En sert cezayı gerektirir. Bana göre içine girdiğimiz somut durum ihanet değil, teslimiyettir. Eğer teslimiyet bir yaşam biçimi halini alırsa, o zaman ihanete dönüşür."*

Ferhat'ın çabasıyla devrimci komün hayata geçirildi. Teslimiyetin şoku atlatıldı. Koğuşta yeniden direnelim tartışmaları başlatıldı. Özünü yitirmemiş insanlar biraraya toplanmıştı.

Tam bu olumlu koşulların oluştuğu (koğuşumuz açısından) sırada korku bir çığ gibi omuzlarımıza çöktü. Bu işkence korkusu değildi. Yeniden direnmeme korkusu. Tüm direnme odakları düşmüş, savaşçılarımız yenilmişti. Hiçbirimiz bu habere inanmadık. Ama gerçekti. Halk olarak, parti olarak bu günü 27 Mayıs 1981'i hiç unutmayacağız.

Ferhat, koğuşun nabzını elinde tuttuğu için, müdahale etmekte gecikmedi. *"Partimiz teslimiyet ortamında yaşamayı kesinlikle kabul etmez. Biliyorsunuz savaş sadece öncülerle kazanılmaz, öncülerle birlikte topyekün her alanda savaşarak kazanabiliriz ancak... Öncüler bu savaşı genelleştirmek için bu yola girdiler. Şunu demeye hakkımız yok, onlar niye teslim oldular. Bu aynen şuna benziyor, asıl savaşması gerekenler alanı terk ediyor, komutansız savaşın demektedir. Yenilgide hepimizin payı büyüktür. Öncüleri suçlamaya hakkımız yok. Teslim alındığımız bir gerçek. Şunu kavramak gerekiyor. Teslim alınmayla, teslim olma farklı şeylerdir? Biz yenildik. Teslim alınmamız bu yenilginin doğal sonucudur. Bizde ideolojik olarak teslimiyet söz konusu değil. Sadece cezaevi içinde düşmanın bazı dediklerine ve uygulamalarına uyuyoruz. Buna fiziki teslimiyet denir. Kaldı ki şartların bu tarif edilemez vahşetine rağmen düşmanın düşüncelerimize yönelik dayatmalarını kabul etmiyoruz. Bu*

Necmi ÖNER

durum herhalde sadece bize özgü olmalı. Çünkü içeride fiziki de olsa bir teslimiyet var. Ama mahkemelerde düşüncelerimizi ideolojimizi, Kürt ve Kürdistan'ı haykırıyoruz. İdeolojik olarak teslim alınsaydık bunu yapmazdık. Eğer bugün teslimiyetten kurtulmanın yollarını arıyorsak ideolojimizi dipdiri içimizde yaşattığımızdandır..."

Direniş sürdüğü müddettçe düşman teslim olanların üzerine gelmiyordu. Tüm gücüyle direnişi kırmakla uğraşıyordu. Ancak direniş kırıldıktan sonra teslim olanlar kendilerini cehennemin ortasında buldular. İşkence daha da boyutlandırıldı.

Hiç unutmam, Esat Oktay hoparlörde şunu diyordu: *"Bu cezaevinde tek bir sinek dahi benim karşımda direnemiyor. Direniş-mireniş diye bir şey kalmadı. Herkes benim kurallarıma uymak zorundadır."* Bir anlamda doğruydu. Tutsakları teslim alarak azımsanmayacak bir başarı sağlamış-

lardı.

Asıl politikalarını bundan sonra hayata geçireceklerdi. Tek hedef Kürdistan devrimini zindanda boğmaktı. Bu teslim aldıklarını bitirmek, ihanet ettirmekle başaracaklarını biliyorlardı. Önce insanların düşünme yeteneklerini ellerinden almakla işe başladılar. İşkence mekanizmasını kurumlaştırmakla sonuca varmak istiyorlardı.

Engin bir ufuka, kıvrak bir zekaya sahip olan Ferhat, düşmanın bu politikasını boşa çıkarmak için çalışmalara koyuldu. Çeşitli önlemler aldı. Eğitime ağırlık verdi. Seminerler düzenledi. İçinde bulunduğumuz koşulları esas alan tartışmaları yoğunlaştırdı. Sık sık savunma yapmanın gerekliliği ve önemini vurguluyordu.

1981 ortalarına gelindiğinde, düşman bütün kaleleri sarmış, hatta bazı kalelerin içine dahi girmişti. Bizim kapılarımıza da dayanmıştı. Bir devrimci önderin şu sözleri o günkü durumu çok iyi yansıtır. *"Düşman etrafınızı sarabilir hücreniz kurtarılmış alanınız olmalı, hatta hücrenizi de zaptedebilir işte o zaman yüreğiniz kurtarılmış bölgeniz olmalıdır."* Evet, düşman bazı hücrelere ve koğuş kapılarına dayanmıştı, gerçekten kurtarılmış bölge bir yüreğimiz kalmıştı.

Kasım ayından sonra baskı ve işkenceler öyle bir hal almıştı ki, artık zindanın her günü, her saati, her anı işkence olmuştu. Mahkemeler durdurulmuş tüm korkunçluğuyla bir itiraf furyası estiriliyordu. Teslimiyeti ihanetle bütünleştirmek istiyorlardı.

1981'in sonu 1982'nin başları gerek koğuşumuz açısından, gerekse partimiz açısından sıkıntılı dönemdir. Bizim içinde, düşman içinde bir dönem geçti. Düşman işkencelerinin meyvalarını almaya çalışıyordu. Var olan işkence ortamına ek bir işkence seansı gören bazı zayıf iradeli unsurlar itiraf politikasına alet oldular, ihanetle tanıştılar.

Bu dönemde bir gün aniden Ferhat'ı mahkemeye çağırdılar. Dönüşünde *"Helef Çarpar ihanet etmiş. Onun itiraflarına karşı çağrılmıştım. İtiraflara karşı bizlerin hazırlıklı olması gerekiyor. Benim Mardin, Siirt, Diyarbakır eyalet sorumlusu olduğumu söyledi. Partiye sahip çıkmak lazım. İtirafçıları bize karşı konuşturacaklar. Tavrımız açık ve net olmalıdır. Bir veya iki kişi her itiraf yapan kişiye karşı siyasi tavır koymalıdır. Düşmanın bu tehlikeli oyununu boşa çıkarmalıyız. Bugün partiye ve halka bağlılığın günüdür..."* diyerek içinde bulunduğumuz durumu gözler önüne serdi.

Tam bu esnada gelen haber cezaevinde şok etkisi yarattı. *"Mazlum Doğan 21 Mart Newroz gecesinde yıllardır dağlarımızda yanan özgürlük ateşini üç kibrit çöpüyle cezaevi içine taşırarak bu üç kibrit çöpüyle bedenini tutuşturarak ölümsüzleşti"* deniliyordu.

Bir ölüm aranıyordu, bir ölüm. Bir ölüm aranıyordu bu zindanda. Öyle bir ölüm ki, düşman bu ölümün altından kalkmamalı ezilip dökülmeli. Ölümler vardır tüy kadar hafif, ölümler vardır dağ kadar ağır. Ama bir de ölümler var ki, düşmanın şahdamarına bir ustura gibi iner. En gaddar düşmanın yüz yıllardır mayaladığı karanlıkları kökünden söküp atan. Bu ölümün bir ucu Demirci Kawa'dan Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'a uzanan, zindanın en kuytu köşesine kadar hükmeden, düşmanı titreten, dostu sarsan kendine getiren ölümler...

Mazlum yoldaşın ölümü tutsakları derinden sarsmıştı. Sanki damarlarındaki kanı çekilmişti herkesin. Bir durgunluk, bir suskunluk kapladı koğuşu. Yine Ferhat'ın her zor dönemde olduğu gibi sesi bu suskunluğu da dağıttı. *"Necmi ağlamakla bir yere varamayız. Kendini toparla Mazlum'u anmamız gerekiyor"* demesiyle Necmi, *"arkadaşlar yemekhanede toplanalım Mazlum için saygı duruşu yapacağız"* dedi. Necmi'nin sesi yeniden duyuldu, *"Bugün burada toplanıp Mazlum'u anmamız gerekirdi. Ama biz onu koruyamadık. Benden Mazlum'u anlatmamı beklemeyin"* deyip ağlamaya başladı. Kolunu havaya kaldırırken herkes bunun saygı duruşuna davet olduğunu anladı. Kollar hemen havaya kalktı. Saygı durşu iki dakika sürdü. Ama Necmi sanki heykelleşmişti. Sanki bu saygı duruşu hiç bitmesin, bu ölümsüz önderimizin huzurunda hep böyle kalalım istiyordu. Ferhat, Kürtçe saygı duruşunun bittiğini ilan ettiği anda, *"söz veriyorum Mazlum yoldaşın takipçisi olacağım"* diyen Necmi rahatlamıştı.

Günler hızla akıp gidiyordu. Mazlum'un eylemi de baskıları ve itiraf politikasını durduramamıştı. Düşman cani, düşman kudurmuş sağa sola saldırıyordu. Düşman kan isiyor, can istiyor.

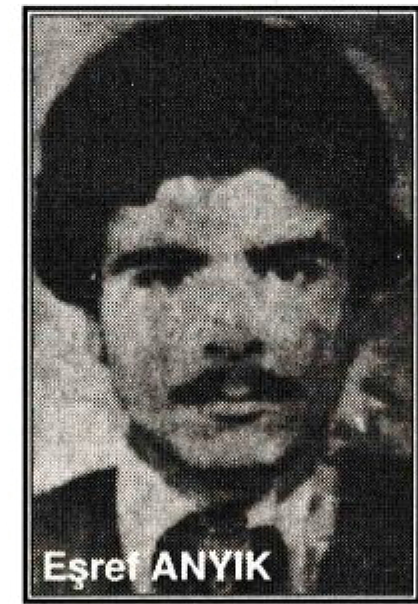
Mazlum yoldaş direniş tohumlarını zindanın en kuytu yerine ekmişti. Artık korku yerini cesarete bırakıyordu. Yüreklerde direniş rüzgarları dolu dolu esiyordu. Tutsaklar bir çare arıyorlardı. Nasıl kırılacaktı bu zulüm? Bu arayışın tartışmaları en canlı bir şekilde 33. koğuşta yapıldı. Düşünceler artık koğuş duvarlarıyla sınırlı değildi. Cezaevinin kalın beton duvarlarını aşmış ülke sathına taşmıştı. Bir yerde insanlar kendinden başka bir kimseyi düşünmez olmuşsa, yanı düşüncesi kendisiyle sınırlıysa orada durum çok vahim demektir. İşte, Mazlum bunu kırdı. İnsanlara geniş bir düşünce alanı verdi.

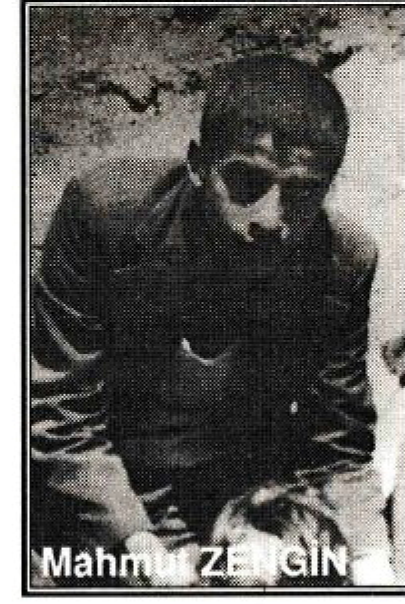
Mazlum'un verdiği mesajı tartışıyordu koğuşumuz. Dostlar "Mazlum'un takipçisi olacağız" diyorlardı. Teslimiyetin daha güçlü eylemlerle kırılacağı ortak düşünceleriydi. "Mazlum gibi can vermeden teslimiyeti kıramayız, ihanet politikasını boşa çıkaramayız..."

Yine dörtler kendi aralarında toplanmış konuşuyorlardı. Bir ara sesleri çok yükseldi. Daha sonra anladım ki eylemi ne zaman yapacaklarını tartışıyorlarmış. Necmi, 18 Mayıs'ın parti ve halk tarihimizdeki önemini vurguluyor. Komünist önder Haki KARER'in devrimci kişiliğini anlatıyordu. Birkaç kez üst üste "18 Mayıs" diyordu. Neden 18 Mayıs? Çünkü Türk proletaryasının yiğit evladı Haki KARER Ankara'da okuduğu Fen fakültesinde, bir yandan araştırma yaparken, bir yandan da 1971 darbesiyle dağılan Türkiye devrimci gençliğini toparlamaya, katkıda bulunmaya çalışıyordu. O dönemde Başkan'la tanıştı. Başkan'la aynı düşünceyi taşıdığını gördüğünde, ilişkiler daha da sıklaşarak devam eder. Vietnam Devrimi'nden etkilenen Haki Karer, Kürt ve Kürdistan olayına sempatiyle yaklaşır. Gerekli ideolojik araştırmayı tamamladıktan sonra, sayıları iki elin parmaklarını geçmeyen Kürdistanlı aydın gençlerle Kürt halkının içine girmek, mücadeleyi zeminine taşırmak için Kürdistan'a gelir. Antep'i mücadele alanı olarak seçer ve yoğun bir örgütlenmeye geçer. Kısa sürede bir birikim sağlar. İkna etme kabiliyeti, ideolojik birikimi ve bitmez tükenmez enerjisiyle hatırı sayılır bir kazanım sağlar.

Haki yoldaş, sömürgecilerin "yok" dediği "bitirdik" diye düşündüğü bir halkın silahı olmuş, özgürlük ateşiyle yanan halkın tercümanı olmakla kalmamış, onu zaferle taçlandıracak yepyeni, çağa uygun bir örgütlenmenin çekirdeğini yaratmakla işe başlamıştır.

Sömürgeci Türk burjuvazisi bu noktada boş durmazdı. Onlar Kürt diye bir halk, Kürdistan diye bir ülke istemiyorlardı. Onun için bu halkın önderlerini ortadan kaldırmalıydılar. 18 Mayıs günü, baharın doğurganlığına, iletkenliğine inat canımız yiğidimizi aldılar elimizden. Haki yoldaş, sömürgecilerin tasmalı ajan-provokatörleri, "Sterka sor" (Beş Parçacılar) tarafından katledildi. Sömürgeciler büyük bir komplo peşindeydiler. Amaç sadece Haki'yi katlemek değildi. Bir yandan Haki'yi öldürerek kitleler içinde bunalım yaratacak öte yandan Haki'nin cenazesine gelecek hareketimizin önder ve ileri kadrolarını katledecek, dahası bu komployu yapmayla Kürt halkının boynuna geçirilen kölelik zincirlerini ebediyete kadar sürdüreceklerdi. İşte bu noktada yanıldılar. Çünkü Haki, Türk ve Kürt halkının enternasyonal ruhu demekti. Çünkü Haki bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bilinci demekti. Onun bilinci tohum olmuş, Kürdistan'ın bereketli topraklarına serpilmişti.

Eşref ANYIK

Mahmut ZENGİN

Haki sadece bir PKK şehidi değil, mücadelemizin ilham kaynağı Türk halkıyla kardeş bağlarımızın köprüsü, enternasyonalizmin simgesidir. O, bugün Kürdistan dağlarında elde silah savaşarak toprağa düşen, Kürdistan'ın her karış toprağını kanıyla sulayan kahramanların silahında mermi, yüreklerinde isyan ateşidir. O, işkencehanelerde "ser verip sır vermeyen" esirlerin direnme ruhu, dillerinde slogan, zindanlarda sevdayı kepaze etmeyen tutsakların kanıdır.

Haki, bugün devrimcilerin idealindeki mükemmel kişiliktir. Özveri onda, yiğitlik onda, sebat ondaydı. Bugün PKK kişiliğinin mayası ondan alınmıştır. O, kişiliklerin ölçüldüğü denek taşıdır. O enternasyonalizmi CHE'den alıp sürdüren kişiliktir. Haki, bugün Hakkari'de, Sason'da Cudi'de, Herekol'da ve Kürdistan'ın her köşesinde isyan ve kavga demektir. O mücadelemizin görkemli bir abidesidir.

İşte bunun için 18 Mayıs diyorlardı. Dörtlerin heyacanlı ve coşkulu bu tartışmalarından 18 Mayıs'ta birtakım şeylerin olacağını sezmiştik. Ancak kendilerini diri diri yakacaklarını hiç mi hiç düşünemedik.

16 Mayıs'ı 17 Mayıs'a bağlayan geceydi. Ferhat bir moral gecesi düzenlenmesini istedi. Sık sık yapardı bu işi. Bir ara Necmi'nin Ferhat'a yaklaşarak "Ferhat hoca bu gece nöbet işlerini devr aldık" dediğinde Ferhat'ın omuzlarında ağır bir yük kalkmış gibi "çok iyi" dedi.

Herkes Ferhat'ın yatağının yanında toplandı. Her zamanki gibi neşeyle başladık geceye. Ferhat içinde bulunduğumuz durumu anlattı. Düşmanın politikasına karşı uyanık olmamızı istedi. Herkesin olası gelişmeleri mahkemelerde anlatmasını söyledi en önemlisi de birlik ve beraberliğin önemi üzerinde durdu.

Ardından Mahmut grubun tüm yiyeceğini ortaya koyup "gelin yiyelim arkadaşlar" dedi. Yemeğe bizi davet edince birkaç kişi karşı çıktı. "Yarın ne yiyeceğiz?" diye tepki gösterdiler. Ferhat, yine müdahale etti. *"Arkadaşlar bu zindanda hiç bir şeyin güvencesi yok. Yarın potinler altında ezileceğine yiyelim"* dedi.

Bu arada bir arkadaşına çok sevdiği bir gömleğini getirip uzattı Mahmut. *"Bu gömleği yakalanmadan önce Cuma TAK vermişti, giymeye kıyamıyorum. Sen giy"* deyince, Eşref'te cebinden çıkardığı ve her aramada saklamayı başardığı çok değerli tükenmez kalemini bir arkadaşına uzattı. *"Bunu da ben sana vermek istiyorum. Yalnız korumalısın. Biliyorsun bu kalemi 3. koğuşta iken Kemal PİR bana hediye etmişti"* deyince çevredeki arkadaşlar "Bu neyin nesi, kimisi kalemini, kimisi gömleğini hediye ediyor" şeklindeki tavırları ve Ferhat'ın konuşması, kesinlikle bu gecenin olağan bir gece olmadığı kanısını uyandırmıştı.

Ferhat, *"artık saat bire geliyor, yatalım arkadaşlar.Yarın bizleri nelerin beklediği bilinmez"* deyip yatağına uzandı.

17 Mayıs 1982 saat 4,30'da bir patlama sesiyle koğuştakiler yataklarından uyandı. Herkes şaşkın, ne olduğunu bilmiyoruz. Bir telaş vardı herkeste. Bu ses neydi, bu duman, bu alev neyin nesi? "Hawar, Hawar... yanıyoruz" "camları kırın" "boğulduk" "kapıya koşun, bir gardiyan çağırın" sesleri birbirine karıştı. "Durmayın böyle, su bidonlarını getirin, ateşin içinde biri var, gördünüz mü?" Bu arada bir ses "Ateşi yakın ateşi" "Kahrolsun sömürgecilik" diye slogan atmaya başladı. Evet evet gördüm bir değil, ateşin içinde dört kişi var, kimdir bunlar tanıyor musunuz? Tanıyabildiniz mi? biri Ferhat'tır diğeri Necmi, biri Mahmut diğeri Eşref'tir. Ateşin içinde yine Mahmut'un sesi yükseldi. *"Su dökmeyin ateşi yakın. Biz bilerek kendimizi yaktık. Bu bir siyasi eylemdir. Su dökmeyin. Su dökmeyin. Su döken eylemi kırmış olacak."*

Artık ateş sönmeye yüz tutmuştu. Koğuş yanık insan etinin kokusu ve dumanından durulmaz haldeydi. Tüm koğuş camları kırılmıştı. Eylemcileri yanık ateşin içinden çıkarıp bataniyelere uzattık. Öyle bir görünümleri vardı ki, kafalarının derisi tamamiyle yanmış, bembeyaz kemikler ortaya çıkmıştı. Avuçlarının içindeki eller ilk ateşi yaktıklarında tuttukları demirlerle kaynaşmış avuçlarının kemikleri sedef gibi ortaya çıkmıştı.

Bu ara eylemcilerden bir ses geldi. Herkes pürdikkat kesilip ne dediklerini can kulağıyla dinledi. Evet oydu, Ferhatımızdı konuşan "Adnan Adnan" diye çağırıyordu. Adnan Ferhat'ın yanına yaklaştı "söyle hoca buradayım" Ferhat, "Adnan birbirinize sahip çıkın, birlik olun, arkadaşları yalnız bırakmayın" deyip sustu.

Ferhat, Necmi, Mahmut, Eşref can vermeden ihanet çemberinin kırılamayacağını, onurlu ve şerefli bir yaşamın ölümlü direnişlerden geçtiği gerçeğini haykırıyorlardı o gece.

AMED

PKK 3.Ulusal Konferansı'nda Cephe'ye ilişkin alınan kararlar

Cephe, her halkın varlık koşuludur. Ulusal kurtuluş savaşı veren halklarda cephe, gerilla dışındaki her şey demektir. Ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlük yolunda ayağa kalkan halkın ilk adımlarından tutalım en yoğun eylemliliklerine, yani onun örgütlü çalışmalarına cephe denir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi gelinen aşamada başta emekçi kesimler olmak üzere, toplumun tüm kesimlerini etkilemiş, örgütlemeye açık bir konuma getirmiştir. Hiçbir dönemle kıyaslanamayacak kadar halkın siyasal ordulaşması dönemine girilmiştir. Halkın eylemlilik dönemine, savaşımı sürecine girilmiştir. Uzun yıllara dayanan cephe politikamız doğru bir yaklaşımla ele alınmadığından, mücadeleye hazır milyonlarca kitle gücü örgütlendirilerek savaşımın içine çekilememiştir. Gerçekleştirilen örgütlülük de ihtiyaca cevap verememiştir. Bunun en önemli nedenlerinden birisi de cephenin siyasal eylemlilik boyutunun daraltılarak, iktidarı hedefleyen bir savaş örgütü yerine, savaşa destek ve lojistik sağlayan bir örgütlenme olarak görülmesidir. Diğer bir neden de cepheyi sadece propaganda ve diplomasi alanı olarak görmeyle sınırlandırılan anlayıştır. Yine, ordu ve cephenin ayrıştırılamaması, cephe politikamızın kadrolar tarafından doğru uygulanmaması, cephe örgütlenmemizin silahlı mücadelemizin gerisinde kalmasına yol açmıştır. Tüm bunların yansısıra bu sahanın öneminin bilince çıkarılmamasından dolayı, bu alan çalışmalarına gerillada yapamayanların gönderilmesi, bir rahatlama alanı olarak değerlendirilmesi, faaliyetlere gönderilen kadroların eğitimsizliği ve tecrübesizliği bu olumsuzlukları daha da derinleştirmiştir. Bu da bir yandan cephenin gerçek sınıfsal tabanından uzaklaşmasına, halka yanlış ve ölçüsüz yaklaşımlara (kontravari, ağavari, liberal, uzlaşmacı vb.) yol açmıştır.

Belki herkes gerillada yapabilir, ama cephede yapamaz. Çünkü cephe faaliyetleri henüz oturmamıştır. Yine cephe faaliyetleri oldukça karmaşık, hassasiyet gerektiren, düşmanın yoğun denetimi altında yürütülen faaliyetler olduğu için; özellikle öncüsünün, bir bütün olarak çalışmalarının her yönlü yetkin, çözüm gücü olabilecek nitelikte olması gerekmektedir. Parti kadrosu nerede olursa olsun parti yaşamını, ilişki tarzını, anlayış ve bunun pratik uygulama tarzı olan tüzüğü esas almak ve buna göre hareket etmek zorundadır. Parti kadrolarının cephe içindeki görevleri pratik ve tali işlerle uğraşıp ayrıntılar içinde boğulmak değil, hazır bulunan milyonlarca insana görev vermek ve onları görevleri üzerine eğitmek, örgütlemek ve yürütmektir.

Gelinen aşamada ordu ve cephe ayrışması, ikisinin birbirini dıştalamasını getirmez. Tersine cephe orduyu, ordu cepheyi güçlendirir. Arkasında güçlü bir cephe desteği olan ordu yenilmezdir. Cepheyi koruyan güçlü bir ordunun varlığı ise cepheyi iktidarlaştırır. Silahlı savaşımızın denge aşamasına gelmesi ve hatta yer yer saldırı konumunu yaşaması, düşmanın ülkemizdeki siyasi otoritesinin büyük oranda ortadan kalkmasına dolayısıyla bir iktidar boşluğunun doğmasına yol açmıştır. Bu boşluğu halkın iktidar organlarıyla doldurmak, bunun için parti öncülüğünü kurumlaştırmak gerekli bir hal almıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, uluslararası alanda da tanıtım ve temsilini gerçekleştirebilecek, bağımsızlıkçı çizgiden uzaklaştırmayan, savaş diplomasisini geliştirmek zorundadır.

Ulusal kurtuluş mücadelesininin diğer parçalarda da gelişmesi, bu parçalardaki faaliyetimizi de cephe espirisi temelinde ele almamızı zorunlu kılmıştır. Ayrıca ulusal cephemizin başta Türk halkı olmak üzere, bölgedeki tüm ilerici güçlerle ilişkiye önem vermesi, stratejik ve taktik düzeyde ittifaklara gitmesi doğru bir yaklaşımdır.

İşçiler birliği

Sömürgeci kapitalizmin, çarpık da olsa Kürdistan'a girmesiyle birlikte her türlü güvenceden yoksun bir işçi potansiyeli ortaya çıkmıştır. Bu potansiyelin ağırlıklı kesimi düzen çerçevesinde var olan birlikler ve sendikalar da örgütlenmiş ve dolayısıyla yoğun sömürüye tabi tutulmuşlardır.

Devrimimizin öncü gücü, işçi sınıfı ve müttefiği yoksul köylülüktür. İşçi kesimi ekonomik olduğu kadar, askeri bir güç olarak da mücadele de yerini alması gereken bir kesimdir. Ancak gelinen aşamada cephe kadrolarımızın dayanmaları gereken bu güç iken yerine orta kesime dayanmaları, bu kesime yeterince ulusal ve sınıfsal bilincin taşırılmamasına ve bu potansiyelin aktif bir güç olarak mücadeleye kanalize edilmemesine yol açmıştır. Özellikle bu potansiyelin yoğun olduğu ülkemizin sınır boylarında, yine ülkenin iç kesimlerinde bulunan düşmana ait işletmelerde ve genelde tarım alanlarında, yeraltı kaynaklarıyla ilgili ekonomik faaliyet sahalarında çalışan işçilerin ulusal kurtuluş mücadelesi doğrultusunda örgütlendirilip, ayağa kaldırılması, bunların öz örgütlerinin kurumlaştırılması oldukça önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Mücadelemizin doğal gelişim süreciyle birlikte bu kesimin de mücadeleye aktif bir güç olarak katılmasının koşulları olgunlaşmıştır.

Buna göre:

1- Mevcut sendikaları mücadelenin hizmetine çekme, bu konumlarını kaybettiklerinde ise işçilerin buralarda örgütlenmelerine engel olmak.

2- Örgütlendirilen işçileri eylemliliğe çekmek.

3- Uluslararası devrimci-işçi çevreleriyle ilişki geliştirmek, enternasyonalist ölçüler dahilinde yardımlaşma ve dayanışmalara gitmek.

Mesleki birliklere ilişkin

Son yıllarda ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği aşamanın da bir sonucu olarak, birçok mesleki kolda önemli br yurtsever potansiyel açığa çıkmıştır. Bu potansiyelin ulusal kurtuluş mücadelesine sunacağı hizmetlerin önemi göz önüne alındığında buralarda da örgütlenmeye gitmek kaçınılmazdır. Özellikle avukatlar, doktorlar, mühendisler, hemşireler, öğretmenler ve devlet memurları vb. arasında legal-illegal birliklere gitmek, var olan birlikleri döneme denk bir tarzda yeniden örgütlemek önemli bir görevdir. Bunların örgütlendirilmesi doğabilecek ihtiyaçlara cevap verirken gelecek için de bir ön hazırlık olacaktır. Aynı zamanda bunları meşru zeminler üzerinde eylemliliğe çekme ülke ve dünya kamuoyu açısından önemli bir rol oynayacaktır.

Kadınlar birliği

Önemli bir kitle gücümüzü, kadın kesimi oluşturmaktadır. Kadının tarihsel konumu göz önüne getirildiğinde, devrimde en aktif rol oynayacak bir kesimdir. Sorun, kadının köle konumundan kurtulup, örgütlü bir güç haline gelmesidir. Ülkemizdeki ekonomik zorluklar ve savaş koşullarının etkisiyle, kadın kesimi daha fazladır. Bu muazzam kitlenin üretimdeki rolü de oldukça önemlidir. Ailede belirleyici rolü kendisi oynadığından, aile içi eğitimle (çocuk eğitimi), ev ekonomisinde de rolü olduğu gibi, aynı zamanda ulusal değerleri, kendi şahsında en fazla yaşatan kesimdir.

Kadın Kürdistan'da namus olgusunun cisimleşmiş ifadesi olduğundan ve yine en geri bırakılmış kesim olduğundan, kadının harekete geçirilmesi tüm toplumun harekete geçirilmesini sağlar.

Bizde, bugüne kadar özgür kadın hareketinin yeterince ele alınmadığı, özellikle Parti Önderliği'nin bu kesime ilişkin oldukça özgün ve yetkin politikasının, hayata geçirmede yetersiz kalındığı bilinmektedir.

Kadın, oldukça özgünlüğü olan bir kesimi oluşturmakta, bu durum da özgün bir yaklaşımı şart kılmaktadır. Geleneksel, toplumsal çevrenin de kadın konusunda çarpık yaklaşımı günümüzde de vardır. Kürt kördüğümü olan ve sömürgeci egemenliğe dayanan her türlü geleneksel ve kemalist anlayışı parçalamak, siyasi ve askeri ordulaşmada özgür kadın hareketi oluşturmak esastır. Bunun örgütlenmesi ve her düzeyde savaşa çekilmesi temel görevdir.

Kürt kadını, ulusal kurtuluş mücadelesinde, gerek gerillada, gerek serihildanlarda yerini alarak devrimin önemli bir gücün olduğunu göstermiştir. Günümüzde, özgür kadın ordulaşmasına giden kadın, cephe içersinde de kendi siyasal ordulaşmasını oluşturmak zorundadır. Dolayısıyla kadın, kendi cephe birliklerini oluşturmalıdır.

Bunun için:

1- Savaş saha komutanlığına bağlı, üstten alta doğru bir örgütlülüğe gitmeli ve üst komitede (eşit ve özgür) temsilini yapmalıdır.

2- Cephe kadın birlikleri ile kadın ordu birlikleri koordineli bir faaliyetlilik içinde olmalı ve iletişim için, sağlam kanallar oluşturulmalı.

3- Kadınlar ve çocukların ittifak halinde serihildanların en önemli, hatta öncü gücü biçiminde örgütlenmesi.

4- Başta çocukları olmak üzere, yaşlıları oluşturalucak eğitim kolları eğitmeli.

5- Cephe kadın birlikleri, kadın özsavunma birliklerini oluşturmada sorumludur.

6- Potansiyel kadın gücünü harekete geçirmek amacıyla ulusal bilinç, sosyal, siyasal, ekonomik, askeri, kültürel alanlarda eğitmeyle görevlidir.

Çocuklar birliği

Kürdistan'da çocukların ayrı bir güç olarak örgütlendirilmesi çok önemlidir. Çok çocuklu aile yapısı, çocukların genelde evde kalmaları, eğitimsiz olmaları, işsiz olmaları, yine köle koşullarda çalışmaya zorlanmaları göz önüne alındığında, düşmana karşı eylemliliğe geçirmede önemli, aktif bir güçtür. Ve bu, Kürdistan'da kanıtlanmıştır.

Kadınlara benzer özelliklere sahip olan çocuklar, savaştan en çok zarar gören kesimdir. Kendine yaşamı zehir eden düşmanı tanımada zorlanmayan çocuklar, serihildan gücü durumundadır. Sıcak savaş tarihimiz göstermiştir ki, çocuklar da bu savaşta rol oynayabilir, önemli görevler üstlenebilirler.

Bunun için:

1- Çocukları ilk etapta milislik, kuryelik gibi görevler için eğitmek ve süreç içerisinde onu en aktif mücadele sahalarına hazırlamak

2- Kürdistan'da sömürgeci eğitim kurumlarının tasfiye edilmesiyle, çocukların eğitim sorunlarının yakıcı bir şekilde kendini döneme dayatacağı açıktır. Bunun için gerekli eğitim olanaklarının yaratılması bir zorunluluktur.

3- Gerillayla dayanışma

amaçlı **"General çocuk"** fonu oluşturulmalı.

Gençlik birliği

Ülke nüfusunun çok kabarık ve en dinamik kesimidir. Gerek öğrenci gençlik, gerekse de eğitimsiz, işsiz ve işçi gençlik olsun, sömürgeci düzenden hiçbir geleceği olmayan kesimlerin başında gelmektedir. Bunun böyle olduğunu gençlik akın akın saflara katılmakla ve savaşmakla göstermiştir.

Düşman, eğitim ve öğretim kurumlarıyla, özendirdiği yoz yaşamla ve özellikle özel savaşın çok boyutlu politikalarıyla, 12 Eylül sonrası gençliği, insanlıktan uzaklaştırmaya çalışarak, yüzeysel, sorumsuz, gerçekliğinden uzak, yabancılaşma durumuna getirmiştir. Bu yönlü çalışmalarını gün geçtikçe yoğunlaştırmaktadır. Çünkü düşmanda çok iyi biliyor ki, toplumun en dinamik, savaşkan, kavrama gücü yüksek olan, en enerjik kesimi gençliktir. Tüm bu durumları göz önünde bulundurarak, özellikle hem düşmanın gençlik üzerindeki bu politikalarını boşa çıkarmak ve hem de sıcakkanlı, dinamik, savaşkan ve toplumun motor gücü olan bu kesimi, mücadele saflarına çekmek bir zorunluluktur. Sorun, bu kesimin doğru tarzda ele alınıp örgütlendirilmesi, eğitilmesi ve mücadele saflarına aktarılmasıdır.

Savaşımızın en fazla ihtiyaç duyduğu kesim olan gençlik, aynı zamanda kendi özgünlüğünü kullanarak, okuduğu sömürgeci eğitim kurumlarını, ulusal kurtuluşumuzun kadro ve kitle eğitim okulu haline getirebilir. Yine gençlik şehirlerde kitlesel halk eyemlerinin komutasını, öncülüğünü, koruyucu gücünü kendi içinden çıkarabilir.

Şimdiye kadar gençlik örgütlenmesi, öğrenci gençlik ile sınırlı tutulmuş, diğer gençlik kesimi ihmal edilmiştir. Hazırlanan Gençler Birliği programı, pek pratiğe geçirilememiştir.

Bunun için:

1- Gençlik Birliği'nin var olan programının tam anlamıyla hayata geçirilmesi

2- Önemli bir kadro potansiyeli olduğu dikkate alınarak, bu durumun değerlendirilmesi.

3- Gençliğin orduya aktarımının sağlanması.

Kürdistan Yurtsever Aleviler birliği

Alevilik, ulusal direniş motifi olarak özgün bir yaklaşımı gerektiren bir özelliğe sahiptir. Her şeyden önce Aleviliğin, Kürdistan halkının tarihinde, merkezi otoriteye karşı bir direniş eğilimi olarak ortaya çıktığını dikkate alarak hareket etmek gerekir. TC döneminde ise Aleviliğin, Kürtlükle bağlantısı kesilmiş, kemalizme yem olarak kullanılmıştır. 12 Eylül askeri-faşisti darbesi ve 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra TC, çeşitli dernek, kurum ve çevreleri devreye sokarak Aleviliği devletin yoğun denetimine almak ve ulusal kurtuluş politikasına karşı çıkarmak istemiştir. Bu durumu bozmak, Kürt Alevileri ulusal kurtuluş çizgisi temelinde örgütlemek, dini inançlarını Kürdistan gerçekliğine bağlı olarak yerine getirmesini sağlamak, Kürdistan Aleviler Birliği'nin görevidir. Kürt Aleviliğini örgütlemek, yurtseverlikle donatmak, ulusal kurtuluş savaşına çekmek, özgün boyutlarıyla geliştirilmelidir.

Yine kemalist anlayışın soldan temsilcileri konumunda olan sosyalist, komünist maskeli legal-illegal çeşitli partilerin, Aleviliği kullanarak, halkımızın saf, temiz duygularını çarpıtma, halkımızı dolaylı yollardan düşmanla bütünleştirme çabalarına karşı mücadele etmek gerekiyor.

Bunun için:

1- TC'nin Alevi kitlesi üzerindeki saptırıcı ve yozlaştırıcı çalışmalarını boşa çıkarmak

2- TC ve işbirlikçilerin bu alanda geliştirdiği çeşitli kurumları teşhir ve tecrit etmek

3- Alevi kesimi uyandırarak, üzerlerindeki oyunları boşa çıkarabilecek bir güce kavuşturmak ve örgütlemek.

Kürdistan İslam Hareketi

Din olgusu, Kürdistan halk gerçeğinin önemli bir parçası olup, temel etkileyici bir güç konumundadır. Tarihten beri ülkemizde sömürgeciliği dayatan güçler, halkımızın bu yönünü çok iyi görüp, kullanmasını ve sonuç almasını bilen kesimler olmuştur. Bu duruma zemin sunan, din adına çelişki dediğimiz ama özünde sömürgecilerin kendi çıkarları uğruna bilerek yarattıkları, aslında hiç de öyle olmayan sözde din, mezhep, tarikat çelişkileri dediğimiz gerçekliğimizdir. Bunlar suni çelişkilerdir.

Bu çarpıtma durumunu açığa çıkaran partimiz, bu olumsuz gerçeklikle nasıl mücadele edilir, nasıl başarılı olunur sorularına oldukça kapsamlı, uygulandığında sonuç alıcı olacak cevaplar vermiştir. Yapılması gereken, bütün bunların pratiğe geçirilip somutlaştırılmasıdır.

Başta Kürdistan Yurtsever İmamlar Birliği şeklinde örgütlenen halkımızın dindar kesimleri, giderek bu örgütlülüklerini bir harekete dönüştürmüşlerdir. Bu hareketle amaçlanması gereken İslamiyetin özünü açığa çıkarmak, bunu halka taşırmak, bununla hem düşmanın böl-yönet politikasını boşa çıkarmak, hem de bu kesimleri ulusal kurtuluş mücadelesinin hizmetine sokmaktır.

Bunun için:

1- Yurtsever İslami Hareketin gelişmesine ve örgütlenmesine destek vermek

2- İslamiyet adına hareket edip, özünde TC'ye hizmet eden, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı olan çeşitli güçlerle mücadele etmek.

3- TC'nin din maskesi altında halkımıza ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürüttüğü anti-propagandayı, bu amaçla oluşan kurumları teşhir etmek.

4- Ortadoğu alanında anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-siyonist karekterli çeşitli İslam hareketleriyle, taktik düzeyde de olsa ilişki geliştirmek.

Köylü birliği

Köylülük ulusal kurtuluş mücadelesi ve ordulaşmanın bel kemiğidir. Fiili olarak savaşta yer alan bir güçtür. İnsansızlaştırma ve göç ettirme politikaları ile düşmanın en çok hedefi durumuna gelen bir güçtür.

Köylülüğü savaşa çekmek, orduya almak, geri kalanları milis ve köy komiteleri, köy meclisleri şeklinde örgütlemek şarttır. Özellikle kadın ve çocukların da dahil olduğu köy savunma birliklerine gidilmelidir. Bütün köy insanları görevlendirilmelidir. Gerilla ile yakın teması ve gerilla ordulaşmasının kırsaldaki etkinliği, köylüleri örgütleme ve harekete geçirme kolaylılığını sağlamaktadır. Cephe karagahı mıntıka ve bölge cephe faaliyetlerini koordine etmeli ve merkezileştirmelidir. Ovalık alandaki köyler de meclis, komite ve milise kavuşturulmalı, özellikle milisin burada önemli rol oynayacağı unutulmamalıdır.

Boşaltılan köylerde gerillaya alınacaklar alınmalı, diğer köylülerin uygun alanlara yerleştirilmesi ve Kürdistan'da kalmaları sağlanmalıdır. Göç ettirilen köylü kitleleriyle ilişkiler geliştirilmeli, gittiği alanlarda örgütlendirilmesi yoluna gidilmelidir.

Esnaflar birliği

Şehir ve ilçe merkezlerinde Türk kapitalizmi ve kompradorlaşma temelinde şekillenen geniş bir küçük burjuva kesimin varlığı biliniyor. Başlarda reformizme, tutuculuğa alet olan bu kesim, ulusal kurtuluş savaşının yaygın gerillaya geçişi ve serhildanlarla birlikte mücadeleye katılmış ve serhildanlarda yerini almıştır. Kepenk ve kontak kapatmayı bu kesim yapmıştır. Topyekün özel savaşla birlikte TC, bu kesimin malı ve canına yaygınca yönelmiş ve tahribatlar gerçekleştirmiştir. Birçok işyeri ve dükkan çalışamaz duruma getirilmiştir.

Özellikle denge aşaması, hareketli gerilla savaşının yaşandığı, ulusal kurumlaşmanın sağlandığı bu dönemde Esnaflar Birliği'ni pratik örgütlülüğe kavuşturmak zor değildir. Geçmişte gelişigüzel yaşanan ve tek düzeliği aşmayan kepenk kapatmada sürekli ısrar, bu kesimin eylemlilik alanını daraltmıştır. Esnafı sadece maddi kaynak ve destekçi görme anlayışı, bu kesimlerin gerçek rollerini oynamalarını engelledi. Hazırlıksız, eylemsiz ve örgütsüz bırakıldı, böylece düşmanın saldırılarını karşılamada daraldı.

Artık bu kesimin ulusal kurtuluşçuluk temelinde eğitilmesi, hazırlanması, örgütlendirilmesi, çeşitli türden eylemlilik ve siyasal faaliyet içine çekilmesi, cephe çalışmasının önemli görevlerinden birisidir. Kürdistanlı esnafların kendi içinde illegal örgütlenmesi temel alınmakla birlikte, buna bağlı çeşitli örgütlülük ve faaliyetlere gidilmesi yerindedir. TC'nin Kürdistan'da kurduğu esnaf örgütlenmesinden yararlanma, içinde çalışma, mücadelenin hizmetine sokma yoluna gidilmelidir. Ele geçirilmeli, düşmana hizmet etmede ısrar eden kurumlar ise işlevsiz kılınmalıdır.

Ulusal kurtuluş savaşına maddi kaynak sağlamanın çeşitli yol ve araçlarının sağlanması yoluna gidilmelidir. Yaratıcılık sergilenirse bu tür olanakları ortaya çıkarmak değildir.

Aydınlar birliği

Kürdistan aydını, çorak bir toprağa benzemektedir. Aydınlatma adına koyu bir cahilliği yaşamaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesi ve savaştan kopuk, bireyci, ulusallıktan, toplumsallıktan, siyasallaşmaktan uzak bir konumu yaşamaktadır. Kemalist aydını ve kemalist aydın özellikleri, yine küçük-buruva işbirlikçi milliyetçilik Kürdistan'da aydın ve aydın özellikleri olarak sunulmaya çalışılıyor. Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği bu gerçeği görmeden ve buna karşı mücadele etmeden, aydın olma sıfatını kazanamaz.

Ulusal kurtuluş mücadelesi, halk ve savaş gerçekliğimizle bütünleşmeyen, ülke, halk ve savaşın sorunlarını işlemeyen değil, direngen, inatçı, ulusal kurtuluş çizgisinde netlik, bağımsız ve özgür düşünce üretiminde kararlılık göstermek, aydın olmak demektir.

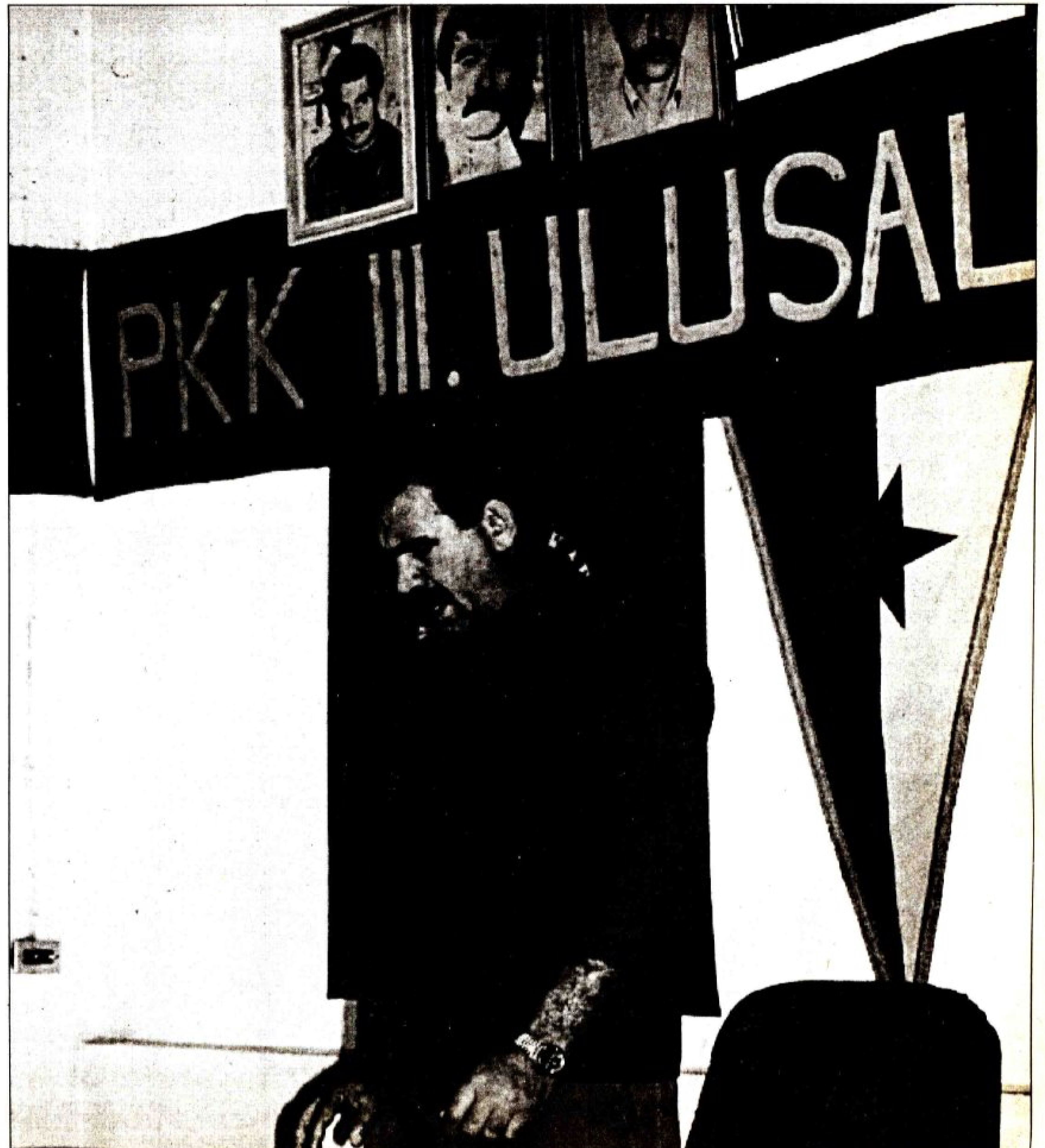
Olguları ve olayları bilimsel temelde incelemek, ortaya çıkarmak, ulusal kurtuluş mücadelesinin edebiyatını, tarihini, direnişini, romanını, şiirini vb. yazmak, halk ve ulusal kurtuluş savaşının kültürünü işlemek bunları yaratıcı tarzda ortaya koymak, aydın olmanın tarihsel sorumluluğudur. Aydın olmak, sıkça söylendiği gibi köşeye çekilip yazmak değildir. Aydın olmak, kendi alanında ulusal kurtuluşçuluğun militanı, eylemcisi ve kararlı savunucusu olmaktır. Gerçeklikleri kitlelere taşırmaktır.

Bu bağlamda hem örgütlenmek, hem de örgütlü mücadelenin bir parçası olmak kaçınılmazdır. Aydınlar Birliği sadece Avrupa'yla sınırlı kalmamalı, her yere taşırılmalı, metropol ve özellikle ülkede ilişki ağlarını örgütlemeli, oluşturmalıdır.

Kendi aralarında iş bölümü ve görevlendirmelere gidip, çeşitli konularda araştırma yapmak, gerçekliklerimizi birçok yönüyle ortaya çıkarmak aydınların görevidir.

Uluslararası alanda çeşitli aydın kuruluşlarından tutalım, birçok demokratik çevre ve kuruluşa kadar ilişki ağı geliştirilmeli, Kürdistan ve savaş gerçekliği aktarılmalı, bilgi alış-verişi sağlanmalıdır.

Sürecek

KÜRDİSTAN DEVRİMİNDE AYDIN VE AYDINLAŞMA

Türkiye aydınını anlamak için Türkiye kapitalizmini anlamak gerekir. Türk aydınının şekillenmesi Türk kapitalizminin gelişmesinden bağımsız değildir. Türkiye kapitalizminin klasik anlamda bir iç dinamizmle çıkış yapmadığı bilinir. Genç burjuvazinin çıkışı diye söylenen "kemalist devrim", Osmanlı İmparatorluğu'nun batıdan taşıma kapitalizminin reformizasyonudur. M. Kemal önderliği bunun içindir ki, fesin yerine şapkanın geçirilmesine devrim deyip, yapılan birtakım reformları saçmalık düzeyinde parlatmaya ve İnönü Savaşı ya da zaferi gibi, olmayan şeyleri zafer diye tarihine yazmaya ihtiyaç duymuştur. Bunun gibi Türk milliyetçiliğinin belli başlı öncülerinin, Ziya Gökalp, Mustafa Kemal gibi Türk kökenli olmaması da bu çarpık gelişme ile doğrudan ilgilidir. Bu çarpıklık da Türklüğün Orta Asya'dan gelmiş olmasından, Anadolu'nun yerlisi olmama-sından kaynaklanan komplekse kadar uzanmaktadır.

Türklük Anadolu'da tutunmak için önce İslamiyeti kullanmış, daha sonra Batı'daki kapitalizmin çıkışını Anadolu'ya taşımaya çalışmış, bunun sonucu koca Osmanlı İmparatorluğu, dişleri çekilmiş, takatsız bir canavar gibi Batı'nın yarı sömürgesi durumuna düşmüş ve kemalist çıkış da Osmanlı'nın kalıntılarını reformize ederek adına "cumhuriyet" denen şeyi ortaya çıkarmıştır.

TC'nin kuruluşuyla başlayan dönem ise aydınlanma ya da aydın şekillenmesi anlamında daha karanlık bir kesiti ifade ediyor. Özellikle Anadolu'daki Türklüğün tarihsel şekillenmesinin bir uzantısı olarak cumhuriyetin kuruluşu esnasında kemalist önderliğin daha çok da emperyalistler arası çelişkilerin tacirliği sonucu Kürdistan'ın yarısını ve vahşice yeniden işgal etmesi, Türk toplumunun boynuna geçirilmiş bir değirmen taşı rolü oynamıştır. Kürdistan'ın bu parçasının Misak-ı Milli sınırları içine alınarak ismi ve cismiyle inkarına dayalı, İsmail Beşikçi'nin deyimiyle "sömürge bile olmayan" bu statüye sokulması, Türklüğü, Anadolu'nun yerlisi olmamanın ve Osmanlı'nın çöküşünün yüklediği kompleksten daha ağır bir komplekse boğmuştur. Bu kompleksin yarattığı ulusal-ideoloji karmaşası Türk aydınlanmasına pranga olmuştur. Bugün Türkiye'de ülke ve devlet kavramlarını karıştıran profesörlerin sayısı sanıldığından da fazladır. Bir gün, sosyal demokrat, ilerici, solcu diye bilinen, hatta komünist damgası vurulduğu için de gururlanan, her biri yüksek okul müdürü 3 profesöre devleti olmayan bir ulusun ülkesi olabileceğini saatlerce anlatamadım. 1977-78 yıllarında, o zaman 60' yaşlarında olan TKP'nin "Ürün" dergisinde Kürdistan tırnak içinde yazılıyordu. Yine bugün Türkiye'de bilimci, sosyolog, araştırmacı, yazar, akademisyen diye sıfatlanan yığınla insanın Türklüğü, TC sınırları içinde yaşayan ve vatandaşlık bağıyla ona bağlı olan herkes Türktür şeklinde tanımlaması, cumhuriyetin Kürdistan telaşı ve kompleksinin bir sonucu olarak aydınlığın -daha doğrusu karanlığın-, kara cahaletin hangi boyutlarda olduğunu gösteren bariz bir örnektir.

Bu, sadece devletçi kesim ya da reformist sol ile de sınırlı değildir. En radikal, en proleter devrimci, en katıksız komünist diye piyasaya çıkan birtakım akımların ulusal kurtuluş mücadelesinin Dersim'de gelişip yaygınlaşması karşısında "bunlar yabancıdır, dışarıdan getirilmiştir" demeleri ile Türk devletinin "bunlar Ermeni uşağıdır, dış mihraklar tarafından yönlendiriliyorlar" söylemi arasındaki paralellik göz önüne alınırsa Ekim Devrimi gibi dünyayı sarsan bu sosyalizm patlamasının bile yanıbaşındaki ülkede aydınlanma anlamında kayda değer bir sonuç yaratmadığı ortaya çıkıyor.

Burada birtakım cılız çıkışların tümden inkar edildiği anlaşılmamalıdır. Ancak bu, Türk toplumunda proleter aydın denilebilecek bir aydın kuşağının çıkmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Örneğin Dr. H. Kıvılcımlı'nın birtakım çıkışlarının onu nasıl bir tasfiyeye ve yalnızlaşmaya götürdüğü bilinmektedir.

1980'li yıllarda, özellikle 1984 15 Ağustos Atılımı'nın sonuçlarının boyverdiği 1990'lı yıllara doğru Türkiye'deki genel sarsıntıyla birlikte Türk aydınlanmasında bir ayrışma, canlanma gözlenmekle birlikte, bu doğrultudaki gelişmelerin ip uçları da ortaya çıkmaktadır. Kürdistan devriminin yaygınlaşması ve giderek iktidarlaşması bu gelişmeleri hızlandıracaktır.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki aydınlanma durumu da Türkiye kapitalizmine, dolayısıyla TC'nin şekillenmesine doğrudan bağlantılıdır. Ancak ülkemizin bu en büyük parçasındaki sonuçları çok daha vahim olmuştur. Türkiye'deki inkarla ezmenin kompleksinin Kuzey-Batı Kürdistan'daki paraleli, kendini Türke benzetme düşkünlüğü olmuştur.

Burada açmak istediğim K. İnan, N. Cevheri, H. Çetin türünden İdris-i Bitlisi soyu, daha doğrusu soysuzluğu gibi sömürgecilikle tamamen bütünleşen ve bu aydınlığın ötesinde insanlığı tartışmalı olan kesim değildir. Yurtseverlik, Kürt, Kürdistan, anti-sömürgecilik adına ortalıkta dolaşanların durumu bir başka açıdan daha içler acısıdır.

Bir iki örnek verelim:

Kürtçe bir "Kürt filmi" Beko'nun Türküsü diye piyasaya çıktı. Filmin konusu askere gitmek zorunda olan bir Kürdün, gerilla ile savaşmasının verdiği ızdıraptır. Burada vurgulanmak istenilen mesaj, Kürdistan'daki özgürlük başkaldırısının yanlış eylemi, askere gitmekten başka çaresi olmayan Kürtleri çok zor durumda bıraktığıdır. Kürt filminde bugün onbinleri bulan gerilla ordusunun nasıl oluştuğu, eskiden hep kendisini bölüp parçalayan, inkar ve imha eden güçlere en rezilane bir şekilde asker olan nasıl kendisi için, kendi halkı için ölümüne savaşan, halkını örgütleyip ayağa kaldıran bir gerilla olduğu anlatılmıyor. Özellikle eskiden 12-13 yaşlarındaki bir Kürt erkek çocuğu yanlarından geçerken grupça ayağa kalkan Kürt kadınından, serhildanlarda çocuğuyla birlikte başı çeken, gerilla birliklerine komutanlık eden bir kadına nasıl dönüştüğü, okuma-yazması bile sınırlı bir Kürt gencinin nasıl gerillalaştığı, komutanlaştığı, sosyalistleştiği işlenmiyor, kendi halkının özgürlük savaşçılarına karşı askere gitmeye mahkum gencin çaresizliği konu ediliyor. Ve bu filmi yapan, Türkçe türkü söylemekten vazgeçip Kürtçe türkü söyleyecek kadar, Kürtçe film yapacak kadar ulusal bilince varmış Kürt sanatçısı, Kürt aydını oluyor, daha doğrusu olduğu sanılıyor.

Avrupa'daki Ulusal Meclis seçimlerinde Türk sol gruplarından birinin "lideri" Ulusal Meclis delege adayına "Neden adaylarınız arasında aydın yok, bu ciddi bir iştir?" diye sormuştu. Delege adayının verdiği cevap, soruların ve nasihatların sıralayacak gibi görünen liderin bu kısa sorusundan sonra konuyu değiştirmesine sebep olmuştu. Delege adayının cevabı aynen şöyleydi: "Türkiye'de ve misak-ı milli sınırları içine alınan ülkemizin parçasında aydın diye geçinen kesim helyum gazı ile şişirilen balona benzemiş. Onlardaki bilgi birikimi helyum gazı rolü oynamış, hafifletip yukarıya çıkartmış, orada konuşan, yazıp-çizen ve yukarıdan halka bakan bir kişilik haline getirmiştir. Bilgi birikimi halktan kopmanın sebebi olmuştur. Öyle anlaşılıyor ki, onların okumuşluğunun onlarda yarattığı birikim de gerçek bir bilgi birikimi olmayıp kopuk, çarpık bilgi parçalarının istifidir. Çünkü gerçek bilgilenme insanda helyum gazı değil kurşun rolü oynamalı, onu ağırlaştırmalı, zemine yapıştırmalı, yani yaşamıyla halkla bütünleştirmeli, halkın sorunlarına çözüm gücü olabilecek bir kişiliğe dönüştürmelidir. Delege adaylarımız arasında aydın çoktur, ancak okumuş aydınımız malesef pek yoktur."

15 Ağustos Atılımı Kürdistan toplumunun hemen her kesiminde derin dönüşümler yaratırken, Kürdistan devriminin bugünkü aşamada Kürt okumuşu katmanında da derinden bir çözülme süreci başlatmıştır. Bu bir yandan gerillaya katılmadaki üniversite gençliği oranının artışında kendisini gösterirken, öte yandan Kürdistan devrimi ile paralelleşen legal faaliyetlerde Kürt okumuşunun giderek daha fazla rol alması gözden kaçmayan ip uçlarıdır. Örneğin DEP de, devletin onu sistem içine çekme çabalarının giderek sonuçsuz kalması, her şeye rağmen sistem dışılığın güç kazanması bu sürecin gizlenemeyen bir parçasıdır.

Kimi kavramlar tarihsel koşullara göre içeriği, kapsamı ya da ifade ettiği şeyler değişir. Örneğin kapitalizmin şafağında ya da kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde feodalizme karşı direnmek iyi bir kapitalist rejim savunucusu olmak ilericilik idi. Bugün aynı şeyi yapmak ise iflah olmaz bir gericiliktir. Aydın kavramının da bu anlamda, emperyalizmin adeta kedinin fareyle oynadığı gibi insanlıkla ikiyüzlüce oynadığı dünyamızda, genel olarak içeriği değişirken, özellikle dünyanın bu gidişatına Ortadoğu'da başkaldıran Kürdistan devriminin niteliği ve onun dinamikleri açısından "Kürt aydını" kavramının anlattığı şey, belki de eski içerikten eser bırakmayacak kadar bir yeniliğe tekabül etmektir.

Bugün Kürdistan devrimi önderliği, yeni bir Ekim Devrimi'nin söz etmektedir. Ve giderek insanlık adına konuşmaktadır. Bunu, sadece PKK önderliğinin iddiasıyla dolayısıyla aydınlanmaya ve aydınlaşmaya peşinen sırt çevirmektedir. Bu söylenenler, Mezopotamya'da binyılların biriktirdiği tarihsel gerçekliklerin, insanlık değerlerinin dayattığı, Kuzey-Batı Kürdistan merkezli canlı bir sürecin, PKK önderliğinin ifadeleriyle dışa vurumudur. Bu sürecin yaşandığı topraklara "İnsanlığın beşiği" deniliyor. Bu topraklar, insanın buğdayı ilk ekip-biçtiği yerlerdir ve insanlık tarihi boyunca birçok dine, felsefeye anavatanlık etmiştir. Uygarlığa beşiklik eden bu toprakların insanı özellikle 1900'lü yıllarda çağın en çirkin insanlık tahribatıyla karşılaşmıştır. Bu tahribatı birazcık bilimsel bir gözle yakından incelemeye girişecek birinin karşılaşacağı manzara, Kürdistan devriminin insanlık hareketi kavramıyla neden bu kadar örtüştüğünü anlamakta zorluk çekmeyecektir.

Bir Türk gazeteci, oğul Barzani ile yaptığı bir röportaj esnasında, bir köy korucusu tercümanın, "cahş"ı çevirirken, "hain" aklına gelmeyince "Abe yani benim gibi ha" demesi üzerine sayfasına şunları aktarıyor. "Sinir sigortalarımın hepsini birden devreye sokmam bile titrememi engelleyemiyor... Hisseme utanmak düşüyor. İnsanların kendisini böylesine deforme hissetmesine yol açan bir bölge..." Bu kadar deforme olması, bugün iktidarlaşmaya yürüyen devrimin insanlık adına, yeni sosyalizm adına konuşmasına insan kişiliğinin evrensel çapta yenileşmesine ve dolayısıyla aydının kökten şekillenmesine öncülük etmesinin sebebidir. Bir bayan gerillanın "PKK'yi en kısa nasıl tanımlarsınız?" sorusuna karşılık "İnsanlaşma hareketi" diye ifade ettiği şey tarihin bu coğrafyadaki potansiyelinin dayattığı çağdaş misyondur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesindeki bu insanlık hareketi damgası, enternasyonal çapta reel sosyalizmin tozunu dumanını dağıtacak yeni bir sosyalizm atağının da ifadesi olurken, Kürdistan'da kökten şekillenecek bir aydın tarzını da zorunlu kılacaktır.

Kürdistan devriminin Önderi Abdullah Öcalan, zaferin niteliğinde de anlamının değiştiğini söylerken devrimin bu niteliğine işaret ediyor.

"Şimdiye kadar savaşlarda hep dış cepheden, düşmanla kaba tarzda savaşmaktan, silahların hakimiyeti biçiminde zaferlerden söz edilmiştir. Oysa bu, çok yetersiz bir zafer anlayışıdır. Savaşın daha da ayrıntılı ve pek görünmeyen yönü içteki savaştır. Madem savaş büyük bir olay, madem uğruna her şey seferber edilmişse, o halde, bunu gerçekleştirmek durumunda olan insan düzeyinde ele alınmalıdır. Kürdistan'da yürütülen savaşın kabul edilebilecek tek yorumu gerçekleştirdiği insanla ancak ifade edilebilir."

Emperyalizmin faşist ordularını 50 yıl önce, 20 milyon insanın şahadeti pahasına hezimete uğratan SSCB'nin Kızıl Ordusu'nun bugün kapitalist reformları biraz daha ağırdan alalım diyenlere bile nasıl tahammül etmeyip top ateşine tuttuğunu hatırlarsak yukarıdaki sözlerin ne anlama geldiği daha iyi anlaşılır.

Bugün Kürdistan'da yürütülen savaş, reel sosyalizmin bu muazzam acı tecrübesinin de yardımıyla, insanlığın en tahripkar saldırısına maruz kalan insanlık beşiğinde kendi insanını yaratıyor ve kesin zaferin garantisini bunun etrafında düğümlüyor. Aydının yeni çehresini çizecek olan Kürt aydın çekirdeği, bizzat bu savaşın içinde şekilleniyor. Bu doğrultuda alınacak yolun çok olduğu muhakkaktır. Hatta henüz yolun başlarında olduğu söylenebilir. Ancak alınmış yol, alınacak yolun rotasını çizmiştir.

1970'li yıllarda devrimcilere "talebe" denildiğini o dönemi yaşayanlar bilir. Ve o tale-beler halka gittiğinde, yaygın-ca aldıkları nasihat şuydu: "Oğlum okuyun mevki sahibi olun, ondan sonra bir şeyler yapabilirsiniz, bize de bir faydanız olur." "Bu nasihat" hem kapitalist toplum aydınının işlevini, hem de emekçi sınıfların bunlara ne kadar muhtaç ve mahkum edildiğini ifade ediyordu. Kapitalist toplum aydınının toplumun sorunlarını çözüp gelişmesinde bir rol alırken, burjuvazi ile bü-tünleşmesinde, yaşam tarzıyla bu sınıfa benzemesinde bir terslik yoktur. Fakat sosyalizmin, proleteryanın aydını olmaya gelince problem orada başlıyor. Yani mesele Kürdis-tan devrimi öncülüğünün dı-şında kalan Kürdistanlı okumuşların yaşam tarzında dü-ğümlenmektedir. Kürdistan'ın bilim, fikir ve sanat insanları, çağın ve Kürdistan devriminin bünyesine uygun bir aydınlaşma sürecini yaşamaları için öncelikle yaşam tarzlarına yönelmeleri, kendilerini bu temelde sorgulamaları gerekmektedir. Bunun yolu da, devrimin dönmekte olan çarkının, kendine en yakın bir dişlisi olmaya yönelmekten geçer. Bu insanlarımız, mesleklerinin, sanatlarının gereklerini yerine getirerek devrimin yürüyüşüne katılabilirler, bu gereklidir de. Ancak bugünkü kıran kırana savaş koşullarında bununla sınırlı kalınamaz. Devrim doğ-rultusunda da olsa meslek ve sanat *icraatıyla sınırlı kalın-ması*, yaşam tarzının yenilenmesine yeterli itici güç olmayacağı gibi, bir gecede fa-şistleşen kırk yıllık komünistleri pırasa gibi piyasaya süren reel sosyalizmin rezil bürokrasisinin embriyonunu da devrime taşır. Kürt kadını Alman-ya'da derneklerinin kapatıl-masına bile karşı direnirken çocuğu ile birlikte üzerine benzin dökerek "yaklaşmayın yakarım" demektedir. Dolayısıyla bir Kürt okumuşu, bilim, sanat ve fikir adamının aydınlanmak ve aydınlaşmak istiyorsa, bu muazzam direniş yumağında bir köşe kapması gerekmektedir. Çünkü geleceğin her türlü güzelliği bu onurlu direnişe bağlıdır. Bu direniş yumağının merkezi elbette ki Kürdistan'dır. Ancak onun halkaları Kürdistan sınırlarını da aşıp dünyaya yayılmıştır. İn-sanlığın yeni odağı olan bu direniş yumağında tutulacak köşe çoktur.

Sorunları anlamak, görmek, tahlil etmek gereklidir. Ancak sorunların çözümüne yönelindiğinde onları görmenin, tahlil etmenin bir anlamı vardır. O halde bilgili, yazan, konuşan insan, sorunlara çözüm getirebildiği oranda aydınlaşır. Yani aydınlandıktan sonra aydın-laşmak için de sorunların çözümüne güç getirebilmek gerekir. Kürdistan devrimi öncülüğünün, binlerce şehidinin kanı-canı pahasına şekillendirdiği Kürt toplumunun yeni bünyesi, okumuşlarını, yazmış-çizmişlerini ancak bu şartla kabul eder. Çünkü varılacak yere kan revan içinde varılacaktır.

Ali Kemal Özcan

Güney Afrika'da Mandela Başkan

Özgürlüğe giden yolun sarp ve engebeli olduğu bilinir. Bedel ödemeden özgürlüğün kazanıldığı da görülmemiştir, yüzyılların beyaz egemenliğinin yanısıra kabile çelişmelerinin yoğun olarak yaşandığı Güney Afrika Cumhuriyeti'nde yeni birdönem başladı. 27 yıllık cezaevi yaşamından sonra Nelson Mandela devlet başkanı oldu.

Afrika'nın gerçek sahipleri 350 yıldan beri verdikleri mücadelede başarı kazandılar. Son seçimlerde oyların %62'sini alan ANC lideri Nelson Mandela yemin töreninde, ırkçılığa karşı mücadelede kendilerine büyük görevler düştüğünü belirterek; "yaraları sarmanın zamanıdır" dedi.

DEP de bir kutlama mesajı gönderdi. DEP Güney Afrika Devlet Başkanı Nelson'ya gönderdiği mesajda, "Güney Afrika'nın gerçek sahipleri kendi topraklarında yaşamlarına hükmetme uğruna 350 yıldan bu yana verdikleri mücadeleyi önderliğiniz altında nihayet zafere ulaştırmıştır. Dilegimiz gezegenimizin tüm uluslarının özgürlük ve barış içinde birarada yaşamasıdır. Güney Afrika topraklarının sonsuza dek bir özgürlük kalesi olmasını dileriz" dedi.

1964 yılında cezaevine atılan Mandela Cepe Town'daki Robben adasında taş ocaklarında çalıştırıldı. Cezaevine atılan genç öğrencilere siyaset dersleri verdi ve bir süre sonra cezaevi Mandela üniversitesi olarak anıldı. Diyarbakır cezaevinin Mazlum Doğan üniversitesi olması gibi.

Nelson Mandela'nın Güney Afrika'sında önümüzdeki 5 yıl içerisinde 1 milyon yeni ev 2,5 milyon yerleşim yerinin elektriklendirilmesi, 10 yıllık bedava eğitimin gerçekleştirilmesi, 2,5 milyon insana iş imkanı sağlanması ve sağlık sorununun çözülmesi planlanıyor.

Nelson Mandela, sömürgeci egemenliği yıkarak ve Afrikalıları kendi efendileri yaparak çok önemli bir iş başardı ve haklı olarak şimdiden tarihe geçti. Aynı başarıyı Güney Afrika'da halen sürmekte olan kabile çatışmalarını çözmekte kullanabilecek mi? Kullanabilirse dünya halklarına katkılarının daha büyük olacağını söylemek abartılı olmayacaktır. Seçimler öncesinde yaşanan sancılı süreç Mandela'nın başkanlığa seçilmesiyle yavaşlar gibi olsa da durmamıştır. Mandela'nın Güney Afrika'nın birliğini gerçekleştirme uğruna vereceği savaşın başarıya ulaşabilmesi atılacak kararlı adımlara ve mülkiyet ilişkilerinin radikal bir tarzda değiştirilmesine bağlı. Ancak mülkiyet ilişkilerinde yeterli bir değişimin olmaması ve sermayenin büyük oranda beyazların elinde olması Mandela'yı önümüzdeki dönemde zorlayacak hususlardır.

ERMENİ KATLİAMINI PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPILDI

Yunanistan'daki "Ermeni gençlik" adlı örgüt tarafından, Atina'da 1915'teki Ermeni katliamını protesto amacıyla bir yürüyüş yapıldı.

Yürüyüşe Yunanistan'da yaşamakta olan 1000'i aşkın Ermeni katıldı. Atina'daki Türk büyükelçiliğine kadar yapılan yürüyüşe çocuklar, yaşlılar ve kadınlar coşkulu bir katılım sağlarken, "zafere kadar savaş" "Ermeni'yi Jenoside uğratan Türkiye yargılanmalı" "Türkler, faşist katliamcılar" vb. sloganlar atıldı. Göstericiler Türkiye elçiliği önünde 2 defa Türkiye bayrağını yaktılar.

Yürüyüşte okunan metinlerde Kürtler, Ermeniler ve Kıbrıslılardan söz edildi.

ÖZERKLİK ZİNCİRİNİN İLK HALKASI FİLİSTİN

Yeni dünya düzeni milliyetler sorununun çözülmediği alanlara yeni bir formül dayatıyor, özerklik. Sovyetler Birliği'nin dağıtılmasından sonra Batı ve Amerika milliyetler sorununun olduğu bölgelerle daha yakından ilgilenmeye başladı. 1980'lerin sonu, 1990'ların başı milliyetler sorununun ağırlıklı olarak gündeme geldiği, kapışmaların yaşandığı, emperyalist devletlerin politikalar üretmeye çalıştığı, özgürleşememiş halkların daha fazla tarih sahnesine çıktığı yıllar oldu. Ulusların kaderlerini tayin hakkının çeşitli ülkelerde düzenlenen sempozyumlarda tartışılması ve bu konunun teorik bir çerçeveye oturtulmaya çalışılması gözlerden kaçmadı. Batı ve Amerika çevrelerindeki "uzmanlar", özgürleşmeyi sınırlayacak teoriler geliştirmeye başladılar. Hatta bununla da kalmadılar, 21. yüzyıla giderken ulusların kendi gelecekleri büyük topluluklar, büyük devletler içerisinde ifade etmesinin mutlak bir gereklilik olduğunu ifade ettiler. 21. yüzyıla yaklaşırken yeni bağımsız devletlerin doğmasının mümkün olmadığını, açıkladılar. Kısaca programlarına bağımsızlaşmayı özgürleşmeyi koyan partilerin gerçekçi olmadıklarını belirttiler. Sovyetler Birliği'nin milliyetler sorununda yaşadığı deneylerin olumlu yönlerini ortaya çıkararak, Avrupa ekonomik topluluğunun birleşmesinin ve ortak para biriminin yararlarını sıralayarak özerklik formülasyonları gündeme getirdiler. Yeri gelmişken ulusların birarada yaşamasıyla özerkliğin çok farklı şeyler olduğunu belirtelim. Uluslarla birlikte eşit ve özgür koşullarda yaşamak geliştirici olurken, dünya uluslarının kaynaşmasına hizmet ederken, özerklik gelişmeyi engelleyen hakim ulusları yücelten bir formül olarak karşımıza çıkıyor.

4 Mayıs'ta Mısır'ın başkenti Kahire'de, Uluslararası Konferans Merkezi'nde 2500 üst düzey yetkilinin ve 40 ülkenin dışişleri bakanlarının katıldığı, Filistin özerklik anlaşması imza töreni bu çerçeveye oturuyor.

Filistinli onurunu taşıyanlar, sığınmacı olmayı kabul etmediler. Hamas örgütünün özerklik anlaşmasını protesto etmek amacıyla, işgal topraklarında ilan ettiği yas'a Filistinlilerin çoğu uydu. Gazze, Han, Yunus ve Nuseyra camilerinden hoparlörlerle çağrı yapıldı. Ve siyah bayraklar çekilmesi istendi.

George Habaş liderliğindeki Filistin Kurtuluş Cephesi ile Nayif Havetme liderliğindeki Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi özerk Filistin anlaşmasını protesto ederek Hamas örgütünün yas çağrısına katıldılar. Suriye'de özerk Filistin anlaşmasının imzalanmasının barış süreci yolunda bir engel olduğu görüşünü yineledi.

Arafat'ın imza töreninde Filistin özerk bölgesinin sınırlarını gösteren haritaya itiraz etmesi ve Cristofır'ın güvencesiyle imzalaması da Arafat'ın muhalefeti susturmak ve halkın tepkisini yumuşatmaya yönelik bir taktik gibi görünüyor.

25 Şubat'ta gerçekleşen El-halil katliamının ardından kesilen görüşmelerin de kısa süre sonra başlaması Arafat'ın Filistin hareketini zayıflatma çabası olarak görülebilir.

Medyanın sunduğu şatafatlı törenlere rağmen, Filistinlile-

Devamı 27. sayfada

Alman hükümetini kınamak için kendini yakan Kürt genci:

Herkes inanmalı, eninde sonunda Kürdistan'da yaşayacağız

Almanya'nın Frankfurt ve Leverkusen otoyolunda kendini yakan Mehmet Nuri Yıldırım (20) ile yoğun bakım altında olduğu Köln'ün bir hastanesinde görüştük. Hastaneye gittiğimizde karşılaştığımız arkadaşları Yıldırım 'ın ne kadar dürüst ve kararlı bir kişiliğe sahip olduğunu anlatıyorlar bize. Ziyaretçilerin yoğun ilgisi ve yüzlerdeki hüzün gözlerden kaçmayacak kadar derin ve anlamlı. Hastayı konuşturup yormuyor, öyle bir kontrol ettikten sonra sessizce koridora geçip oturuyorlar. Üç kişlik odanın girişindeki yatakta ve üzerinde sarkan serum şişesinin altında Yıldırım'ı görüyorum. İki kolu omuzlarına kadar sarılı ve yüzü boğazından başına kadar sulanarak kabarmış "deri" ile örtülü baş, insanı bir an ayaklarından başına kadar yalayan bir ürpertiye teslim ediyor. Geçmiş olsun deyip izin aldıktan sonra, onu yormamak için kısa söyleşimize geçiyoruz.

Berx: Bize olayı ve eyleminizi başından anlatmaya çalışırmısınız?

Eylemi yaklaşık üçyüz kişi olarak 3'nolu otoyolunda başlattık. Aradan iki saat geçmeden itfaiye arabalarıyla birçok polis geldi. Biz biraz geç gitmiştik eylem yerine. Polis arabalarımızı kenara çekti. Ne yapacağımızın farkına varmış, tedbir almaya çalışıyorlardı ama beceremediler. Aramızda toplanıp karar alarak otoyolunu barikat kurduk.

Barikat nasıl, neyle kuruldu?

Arabalarımızı durdurup yedek lastik ve odunları üst üste yığarak kurduk ve önünde bir araya geldik.

Yığdığınız bu şeyleri daha sonra yaktınız mı?

Hayır, isteklerimiz vardı. İsteklerimiz yerine getirilmezse yakacağımızı söyledik.

Ne istiyordunuz isteklerinizi biraz açarmısınız?

İçişleri bakanıyla görüşmek istiyorduk. PKK'nin neden yasaklandığını soracak ve bu yasağın kaldırılmasını isteyecektik. PKK niçin yasaklanıyor, Türkiye'ye niçin para ve silah yardımı yapılıyor, niçin yardımlar hala devam ediyor, Kürtler Almanya'ya ne yaptı da böyle düşmanca davranıyorlar, diye soracaktık. Gönderdikleri silahlarla günde onlarca Kürt ya yaralanıyor, yada öldürülüyorlar. İnsanlar, evler, şehirler bombalanıyor, niçin bunu görmüyorlar da bizim burada Newroz'u kutlamamızı dahi yasaklıyorlar. Para ve silah yardımlarının durdurulmasını ve buradaki Kürt derneklerine uygulanan yasakların kaldırılmasını isteyecektik.

İnsanlar burada Newroz gibi bayramlarını resim, bayrak ve gelenekleri ile yasaksız kutlayabilmeli. Bunları dahi yasaklıyorlar... (burada boğazına düğümlenen bir öksürükle tıkanıyor).

İstersen seni daha fazla sıkmadan konuşmayı bitirelim.

Hayır, biraz daha konuşabilirim.

Taleplerinize ne dediler, yerine getirildi mi?

Bize istemlerimizi gerekli yerlere ilettiklerini söylediler. Fakat cevap bir türlü gelmedi. Diğer yandan bir eylem daha varmış (yandaki otoyolda), fakat bizim haberimiz yoktu. Haberimiz olduğunda birleşmeye çalışsakta, polisin sayısı birkaç katına çıkmıştı. Su arabası ve yaklaşık onbeş polis otosu hızla yanımıza geliyordu. Ön ve soldan iyice sıkıştırmışlardı. Bu arada ateşi yakmaya karar verdik. Ateş yakılınca su sıkmaya başladılar.

Tavırları dayanılır gibi değildi. Benzin bidonunu alıp üzerime döktüm. Olayın ciddiyeti ortaya dökülmeliydi ve yeter dedim, bunlar neye karşı savaşıyorlar diye.

Polisin tutumu saldırganmıydı?

Aşırı bir saldırganlık, anlaşılması güç. Beni hastaneye getirirlerken dahi tekmelediklerini anımsıyorum yarı baygın...

İsterseniz yine kendinizi yakma eylemine gelelim. Üzerinize benzin dökmüştünüz.

Ateşlediğim an alevler içinde kalmıştım. Kendimi oradaki su arabasına ait tankın altına atarak kendimle birlikte uçurmak istedim. Polis ve arkadaşlar yanmayı engellemişler.

Alevler içinde kalmak nasıl bir duygu, ne hisettiniz?

Bir daire çizdiğimi hatırlıyorum, alevler içinde. Slogan attığımı da hatırlıyorum. Hastaneye dahi sloganlarla girdim

Hastaneye girerken polisin tekmelediğini söylüyordunuz?

Slogan atarken birilerinin tekmelediğini hissediyordum. Bedenindeki elbiseden polis olduğunu sanıyorum. Sanırsam polisti. daha sonrasını hatırlamıyorum. Buradaki doktorların tavrı da neredeyse polisten farklı değil, bunlara nasıl medeni demişiz anlayamıyorum. Tavırlar normal hasta-doktor ilişkisini yansıtmıyor. Gelirken dahi bu halimle (yanıkları göstererek) iki saat bekletmişlerdi.

Acılarınız nasıl, çok acı varmı?

Fiziki olarak fazla önemli değil, asıl acılar bize karşı takınılan tavırlardır... (konuşması yine güçleşiyor) Ne biçim insanlık bu, ne biçim "demokrasi".

Polis hastaneye yatırdıktan sonra nasıl davrandı, gelip gidiyorlar mı?

Yaktıkta bir gün sonra bir defa, yani 23 Mart'ta geldi polis. Fazla konuşmadık, daha doğrusu konuşamadım kendileriyle.

Buradan haberleri izleyebiliyormusunuz? Alman içişleri Bakanının sizlerle ilgili ir takım açıklamaları oldu.

Duyduğum kadarıyla yurtdışı etmeyi düşünüyorlar. PKK yasağı sürecekmiş. Ama özellikle PKK'nin yasaklanabileceğine inanmıyorum. Böyle giderse, benim gibi binlerce genç kendini yakar. Kürt halkının karşısında yeteri kadar dikildiler, artık dikilemezler, buna kimsenin gücü yetmez. Canımız, kanımız pahasına da olsa engellemeleri boşa çıkaracağız.

Diyelim ki Türkiye'ye gönderildiniz. Tavrınız ne olur?

Kendimi bir daha yakarım protesto için. Hem de Alman hükümetine zarar vererek. Diyorlarki "nasıl yanarlarsa yansınlar", bu sefer onlarla beraber yakacağım kendimi.

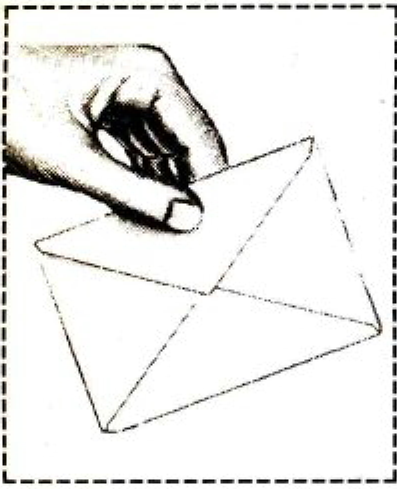
Hastanedeki duygularınızdan konuşabilirmiyiz. Ziyaretçiler kimlerden oluşuyor?

Kürdistanlı insanlar, yurtseverler hiç yanlız bırakmıyorlar. Her gün onlarcası burada. Bütün ihtiyaçlarımı karşılıyorlar. Yabancı basın da eksik olmuyor.

Durumunun ağırlaştığını biliyorum, bizim aracılığımızla duyurmak istediğin bir şey var mı?

...... (Fenalaşıyor). Kürdistan, Kürdistan'ın artık kurtarıldığına inanıyorum. Hangi baskı, hangi katliam, hangi zorbalık olursa olsun kurtarılmıştır. Eninde sonunda orada yaşayacağız. Herkesin buna inancı tam olmalı, inanmalı. Ne Avrupa'da ne Türkiye'de bizi yok edemeyecekler.

Hastanın yanından ayrılırken hayati tehlikeyi atlattığını biliyor, fakat genede durumunu doktora sormak istediğimizde, hastabakıcı doktorun orada olmadığını söyledi.

KÜRT GENÇLERİ GÖREVLERİNE DAHA FAZLA SARILMALI

Gençlik dediğimizde atik, her şeye varım diyen toplumun bir kesimi aklımıza gelir. Gerçek anlamda gençliğe baktığımızda gençlik toplumun geleceğidir, aldığı eğitim, yetiştirilmesine göre toplumu ya yüceltir veya toplumu düşürür.

Gençliğe bir şey verilmedi mi, gençlik de ona karşılık olarak toplumu ilerletemez. Gençliğin diğer bir yönü ise, her şeye açık olmasıdır. Yani her tarafa çekilebilir. Bu yönü de çok tehlikelidir, çünkü daha tam oturmayan kişilik bir yandan onu başka bir yöne de çekebilir. Şimdi Avrupa'daki gençliğe baktığımızda görülmektedir ki, bir çoğu yoz yaşam içerisinde eriyip gidiyor. Hele hele Kürt gençliğinin büyük bir kesimi emperyalizmin bu oyununa gelerek, yoz yaşama düşmektedir. Zaten emperyalizmin de amacı budur, gençliği Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinden koparmak için her türlü yöntemi denemektedir. Gençliği partiden kopartmakta ailelerimizin de büyük bir rolü var, yani bir çoğu çocuklarını partiye katmamak, halkın hizmetine sokmamak için hertürlü oyunları denemektedir. Bunlar hatta gençliği yoz yaşama itelemeye kadar varmaktadır. Bir diğer yön ise Avrupalara kaçan ilticacı gençliktir. Her türlü hayallerle vatanlarından kaçan ve Avrupalara gelen bu kesim, geldikten sonra beklediklerini görmediklerinde bunalıma kadar gidebiliyorlar. Buralara geldiklerinde bir kampa atılıyorlar. Orada da belli bir çevreye kadar çıkabiliyorlar. Adeta bir açık cezaevinde gibi yaşıyorlar. Bir de devletten ayda 200-300 DM alıyorlar bu kendilerine bile yetmiyor. Yani burada emperyalizmin politikasını daha açıkça görebiliyoruz. Cezaevi gibi bir yere gönderiyor, ayda kendisini zor geçindirebilecek bir miktar para veriyor ve bu kişi böylece bunalıma da girebiliyor, her türlü yozluğa açık oluyor. Yani ondan sonra emperyalizmin her istediğini yapıyor ve böylece gerçekliğinden de uzaklaşıyor.

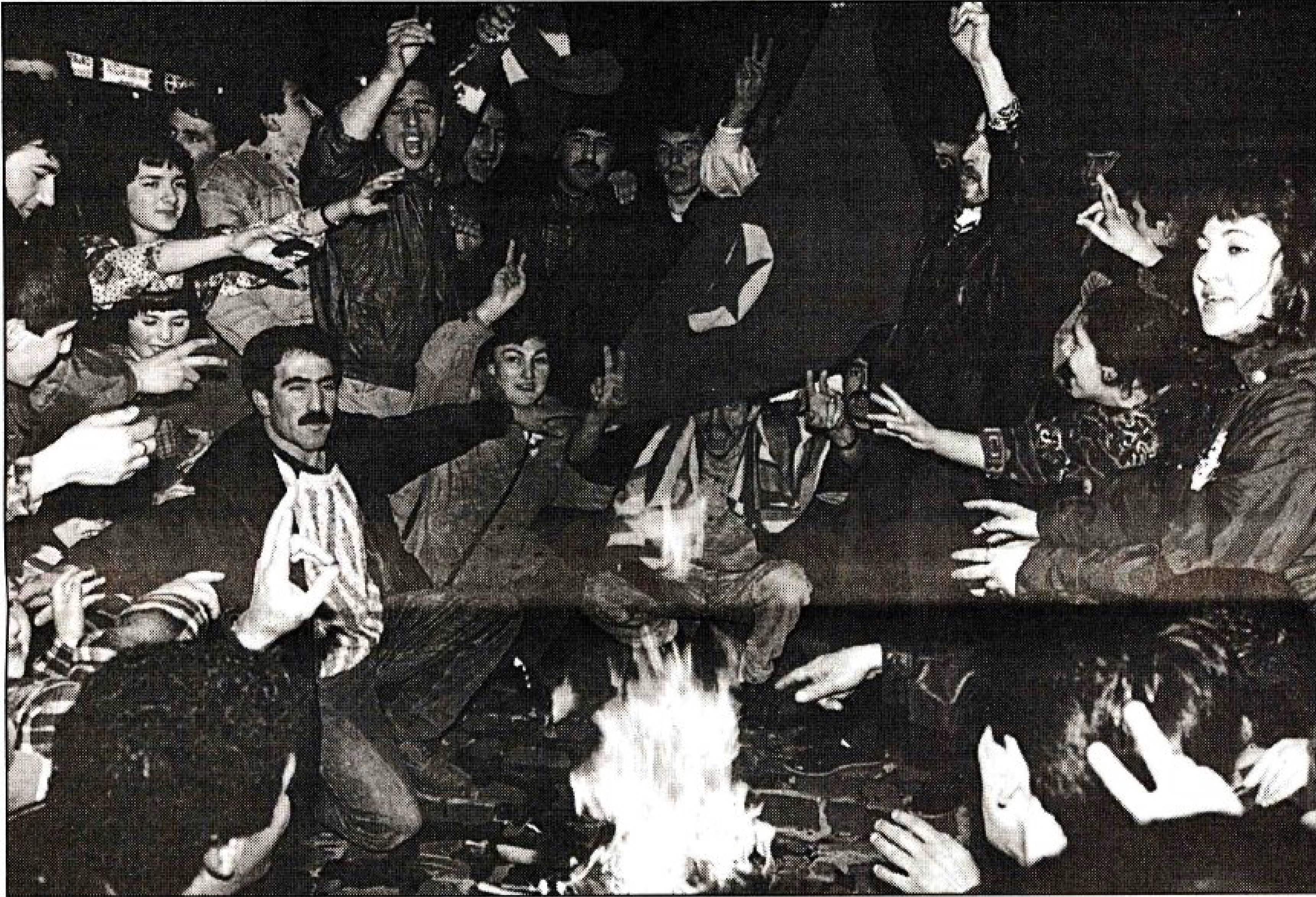
Burada demek istediğim, gençliğin bu oyunlara gelmemesi gerekiyor. Gençlik kendine ve önderliğine artık sahip çıkmalıdır. Bundan sonra ülkeden kaçışı değil, ülkeye dönüşü temel almalıdır. Partisine, önderliğine daha da bağlanmalıdır. Hele hele partimizin gençliğe verdiği önemi hiçbir örgüt hatta hiçbir devlet vermemektedir. Ki, partimiz PKK'nin kurucuları gençlerdi. Kemal'ler, Haki'ler daha 18-20 yaşlarındaydılar.

Bu süreçte düşman da gençliğin üzerinde durmaktadır ve onları kendilerine çekmek için her şeyi yapmaktadır. İşte bilmem gençlik kolları kurmaktadır. Buna karşılık olarak da biz Kürt gençleri örgütlenmeli ve onlara karşı bir gençlik cephesi oluşturmalıyız. Yani, Gençlik Birliği YCK'de örgütlenmeliyiz, gençlik dernekleri kurmalıyız ve tanıdığımız her genci de ulusal kurtuluş mücadelesinin hizmetine sokmalıyız. Ancak böyle gençlik toplumu yüceltebilir ve kendi rolünü oynayabilir. Bu temelde 1994 yılı içerisinde belirtildiği gibi finalde her şeyimizi seferber ederek, en başta önderliğimize olmak üzere, halkımıza ve kendimize özgür bir Kürdistan kurmalıyız.

Sabri Gezer

DİRİLİŞE ÇAĞRI

Artık başka başlıyor gün
Güneşin doğuşu
farklı
Yaşam nehri
coşkulu akıyor
artık gürül gürül
Yüreğin çarpışı
nabzın atışı
bambaşka canlı
bilmek istiyorsan
yeniden doğuşu
Uyanışı
sevgiyi
yaşamayı
bir insan gibi
Bilmek istiyorsan
gerillanın silaha
Kürdün dağa
benim PKK'ye
olan tutkumu
O zaman kalk
bak yüreğimizde
yanan ateşe
Düşmana olan kin
ve
öfkemizin dağlanışına
Damarlarda akan
3000 yıllık
özgürlük tutkusuna
Bu kavga
güzellik kavgasıdır.
Bu kavga
insanlık kavgasıdır.
Bu kavga
zaferin kavgasıdır.
Neyi bekliyorsun?
Ko artık
koş katıl saflarımıza!
Koş
Kürdistan'da
kurtuluş savaşına!
Savaş
hayatın özüdür!
Koş
kaybolan özüne

AÇIKLAMA!

Gazetemizin okur mektubu sayfası için okurlarımızın mektuplarını bekliyoruz. Bugüne kadar elimize geçen bütün mektupları değerlendirmeye çalıştık. Bundan sonra da gelen mektupları değerlendireceğiz.

Ayrıca Avrupa'nın değişik ülkelerinde Kürdistanlıların gerçekleştirdikleri eylemleri ile ilgili haber, fotoğraf ve yazıların gazetemize ulaştırılmasını bekliyoruz.

Berxwedan

TC NEREYE GİDİYOR

Kürt halkı 70 yılı aşkın bir süredir TC ordusunun ayakları altında yaşamını ve mücadelesini yürütmüştür. Bu geçen süre zarfında Kürtler, sürgünlerle, bombardımanlarla, maddi ve manevi yönden yok edilme durumunda kalmıştır.

Her defasında Kürt halkının başkaldırılarını askeri yöntemlerle ve içte geliştirilen iç ihanetlerle kanla bastırmıştır. Yirmi yılı aşkın bir süreden beri Kürt halkı PKK öncülüğünde ulusal, demokratik, insani hakları için ayağa kalkmış ulusuna ve toplumuna uygun bir kararlılık gösteriyor. Sömürgeci-faşist TC devleti, PKK öncülüğünde gelişen Kürdistan halkının haklı mücadelesini bastırmak için ve bir nebze nefes almak için teknolojik, askeri araçları (kobra, scorsky vb.) Kürdistan üzerine seferber etmekteler. Dünyada çağa uygun gelişmelerin yaşandığı bir ortamda, TC ordusunun Kürdistan'ın şehirlerini, köylerini ablukaya alıp açık imha hareketleri düzenlemesi, sorunun kendi istemlerine göre çözüleceğini sanması cahaletten başka bir şey değildir. Bu yol batak bir yoldur ve kendi sonunu yakınlaştırmaktadır. Çünkü Kürt halkının istemlerine ne kobralar ne de 60 bin piskopat hastalıklı rambolar ve ne de insanlık değerlerinden uzak kontra güçleri engel olabilir. Kürt halkı artık çaresiz değildir. Nasılki Ulusal Önder Başkan APO'nun önderliğinde, Kürdistan halkının bağrında bulunan özgürlük umudunun tohumu filizlenmişse, onun öncü gücü PKK'de en zor koşullarda bile Kürdistan halkını karanlıktan aydınlığa çıkaracak imkan ve güce sahiptir. Eğer sömürgeci faşist TC devleti sorunun çözümü için askeri savaşı devam ettirirse ve bunda diretirse de sonuç alamayacaktır. Kürt halkı, bu savaşın acımasızlığına rağmen bu sürece nasıl geldiyse bundan sonra da Başkan APO önderliğinde ve PKK öncülüğünde neye mal olursa olsun muzzafer olacaktır.

TC sömürgeciliği geçmişte denediklerinin tümünü fazlasıyla denemiştir. Şimdi de 200 bini bulan özel orduyla çareyi bulmaya çalışmaktadır. Aslında dünyanın birçok ülkesinde daha güçlü daha modern ordular (Almanya 2. Dünya Savaşı'nda, ABD Vietnam'a karşı) bu tür yöntemleri denmiş ve hüsrana uğramıştır.

Böylece bu gidişle TC, ABD'nin Vietnam'da girmiş olduğu bataklığın daha derinliğine batmaktan kurtulamıyacaktır.

Orhan Şaşmaz

Kürt gençliğine

Bizler korkaklığımızı Avrupa"ya kaçarak belirttik. Sizler dağlarda verdiğiniz mücadele ile cesaretinizi belirttiniz. Sizlere yazmam gereken çok şeyi bir söze sığdırarak yazmaya ve anlatmaya çalışacağım.

Kürtlerin egemenliği tarihe saklanmış bir hazinedir. Onu pratiğe çıkarmak Kürt gençliğinin görevidir.

Sevgili yavrum

Gönlün hoş olsun
yavrum
Kabrin çiçeksiz kalmaz
Bugün diktim fidanı...
Ne ezgiler yakabilirdim
Sevgili yavrum yüreğimde.
Hoşçakal yavrum
mutluluklar
Sevgili yavrum
yüreğimde yaşayacak anın
Şu yaşamda
yeni bir şey değil ki ölüm...
Hep yaşayacaksın
kalbimde.
Sevgili yavrum
Hoşçakal

Hüseyin Sönmez

BERXWEDAN'A

1993 yılını zaferle kapatarak 1994 yılına 93'dekinden daha fazla yüklenerek, kendini daha fazla katarak bu temelde başarıyı elde edeceğimizi 93 pratiği gösterdi.

Ben bir Berxwedan okuru olarak Berxwedan çalışmalarını olumlu karşılarken 94 yılında kesin başarı ruhuyla çalışmalara yüklenmemiz gerektiğini belirtmek istiyorum. Bu temelde tüm Berxwedan çalışanlarına başarılar dileyerek selamlarımı iletiyorum.

F. Ferhat

Bundan sonrası zafer yürüyüşü ....

Baştarafı 3. sayfada

devrimi çarpıtma temelinde bazı çabaları gelişecektir. Son dönemlerde geliştirilmeye çalışılan Kürt partisi ve köy korucularının Kürtlüğün siyasi temsilcileri olarak partileştirilmeleri çabaları bunlar arasındadır. Demokrasi paketi olarak adlandırılan Kürtlere verilecek kısmi haklarla devrim engellenmeye çalışılacaktır. Şimdiden bunun ip uçları da vardır. Amerika'nın, Almanya'nın, Fransa'nın vb. ülkelerin baskıları da biraz bu yönlüdür. Bu tür sahte çözüm yöntemlerinin sorunu çözmekte uzak olduğu ve PKK'siz bir çözümün artık Kürt sorununda mümkün olmadığı bilinmelidir. Zafere doğru yürüdüğümüz bu savaşta, halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğünden taviz anlamına gelebilecek hiçbir yöntemin kabul edilemeyeceği açıktır.

Mücadelemiz her yönüyle bir olağanüstü dönemden geçiyor. Her yönüyle zaferi sağlayacak imkan ve olanakları elde etmiş bulunuyoruz. Ordulaşmamız ve siyasi cepheleşmemiz büyük oranda sağlanmıştır. Yukarıda ortaya koyduğumuz gibi düşmanımız askeri, siyasi ve ekonomik olarak bir dağılışı yaşıyor. Mücadelemiz karşısında her geçen gün daha da geriliyor. Geriledikçe de dış desteklerle ayakta kalmaya çalışıyor. Adeta bitkisel yaşamdadır. Ancak durumun böyle olması işimizin kolay olduğu yanılgısına bizi götürmemelidir. Bütün emperyalist ülkeler mücadelemizi boğmak için dört bir yandan harekete geçmiş bulunuyorlar. Şayet biz görevlerimize sahip çıkmaz ve savaşı yükseltmezsek TC'nin yeniden yaşama dönebileceği açıktır.

Öyleyse ancak yurtseverlik görevlerimize sahip çıkarak zaferi garantileyebileceğimizi unutmamamız lazım. İşçisiyle, köylüsüyle, kadınıyla, çocuğuyla, aydınıyla ve yaşlısıyla zafer yürüyüşünün içinde üzerimize düşen görevleri yerine getirmeliyiz.

Düşman hergün basın araçları vasıtasıyla topyekün savaş ve seferberlik çağrısı yapıyor. Tarihte yitirdiği her şeyini ulusal kurtuluş savaşıyla kazanabileceğini iyi bilen bir halk olarak, zafer için topyekün direniş çağrılarına her zamankinden daha fazla cevap vermeliyiz. Halkımız tarihinde çok nadir olarak bu tür fırsatlar elde etmiştir. Ve bu fırsatları kullanamayan halklar tarih sahnesinde kalamamışlardır. Biz yaşamaya hakkımızın olduğunu bu savaşla gösterdik. Şimdi sonsuz yaşam kapısını açma sırasıdır.

Bunun için, başta gençlerimiz ARGK saflarında yerlerini alarak namlularıyla düşmandan bin yılların hesabını sormanın yurtseverlik görevi olduğunu bilmelidirler. Diğer halk kesimlerimiz bunun bir halk savaşı olduğunu ve esas itibarıyla savaşması gerekenin halk olduğunun bilinciyle görevlere sahip çıkmalıdırlar. Halkın örgütlenmesi esas itibarıyla halkın savaşmasıdır.

Şimdi halk olarak bu savaşım imkanlarını yakalamışız. Kazanmak için her şeye sahibiz. Yeter ki, rolümüzü oynayalım. Ve zafer yürüyüşünün coşkusunu hep birlikte paylaşalım.

KÜRDİSTAN EMEKÇİLERİ 1 MAYIS...

Baştarafı 17. sayfada

bi evrensel anlamdaki günlerde kendi kendilerine sormalı ve anlamını bulabilmelidirler.

Kürdistan'da biçimlenen Türk devlet gericiliği ve kontrgerilla, Türkiye'de de her şeye egemen olmaktadır. Parlamento ve basın kontrgerillanın elindedir. Televizyon kanalları sadece özel savaş haberleri vermektedirler. Sendikalar çökertilmiş, devlet politikasının uydusu durumuna getirilmişlerdir. Sendikalar sadece ekonomik talepleri ileri sürebilmekteler. Sınıf çıkarlarını kaybetmiş durumdalar. Parlamento, hükümet, ordu ve Özel Harp Dairesi'nin denetimine girmiştir. Bunun en somut örneği DEP milletvekillerinin ordu emriyle birkaç saat içinde dokunulmazlıklarının kaldırılarak tutuklanmalarıdır. Tüm dünya ülkeleri bu olaya tepki gösterirken, Türkiye cephesinde bazı demokratik kurumların açıklamaları dışında herhangi bir tepki gelmedi. Kontrgerilla, Türkiye'de siyasal, sosyal ve kültürel yaşama egemen olmuştur. Basın ve diğer demokratik kurumlara yönelik yasalar, kontrgerillanın istemi doğrultusunda çıkarılıyor. Kürdistan'da yürütülen savaşın yükünün büyük bir kesimi Türk emekçilerine yükleniyor. Türkiye'de hemen hemen her şeye "terör fonu" adı altında zam yapılmıştır. Tabi varlıklı sınıflar bundan muaftır. Tepkiler, yasa ve polis şiddetiyle bastırılmaktadır.

Kürdistan'daki savaşın manevi sorumluluğunu taşımak Türkiye cephesinde sınıfsal ahlaki ve toplumsal değerleri de deforme etmiştir. Siyasal yaşama burjuvazinin en tehlikeli iki kanadı egemen olmuştur. Bir yanda Türk şovenizmi ve dini bağnazlığın bileşkesi RP (Refah Partisi), diğer yandan aşırı ırkçı, yayılmacı ve militarist MHP (Milliyetçi Hareket Partisi) Tüm siyasi partiler, anti-kürtçülük ve yayılmacılığı ana politika yapmış durumdalar. Türkiye emekçileri, bu süreci bütün yönleriyle yaşıyorlar, ama aynı zamanda örgütlenme özgürlüğü demokratik haklarını ve daha iyi ekonomik koşullarda yaşam hakkını elde etmek için neler yapmaları gerektiği de ortaya çıkıyor. Kürt emekçileri ve halkının üzerindeki baskı ve talan kalkmadıkça, Kürt halkının ulusal-demokratik hakları güvenceye alınmadıkça onların da taleplerine kavuşabilmeleri mümkün gözükmemektedir. Onlar için enternasyonalist görev de budur, güncel çıkarlarını savunmak da bundan geçer.

GÖREVLERİMİZ NELERDİR?

Kürdistan'da halkın tüm kesimlerinin durumunu ve çıkarını gözardı ederek işçi sınıfının haklarını talep etmek, ya da salt onun çıkarlarıyla ilgili birtakım şeyler talep etmek izah etmeğe çalıştığımız gibi inandırıcı değil.

Türk burjuvazisinin bir dönem işçi sınıfını "göreceli rahat koşullarda" tutarak, genel toplumsal ve ulusal sorumluluklarından soyutlaması politika ve çabası iflas etmiştir. Kürdistan'da işçilik sadece büyük işletmelerde çalışanlarla sınırlı bir katagori olmaktan çıkmış, toplum farklı toplumsal kesimleriyle proleterleşme sürecine sürüklenmiştir. İşçileşen Kürt ulusu aynı zamanda Türk toplumu ve ekonomisinin ucuz emek gücü olarak kullanılmakta, ancak Türkiye toplumu ve emekçilerine olumlu bir dinamizm de aşılamaktadır.

Kürdistan'da emekçiler, bir daha 1 Mayıs'a girerken sadece ekonomik olarak sömürülmüyorlar, ulusal olarak sömürülüyorlar, en küçük demokratik hakları yoktur, tümünün ötesinde fiziki baskı, ölüm ve soykırım tehditi altındalar.

Tersi bir özellik olarak Kürdistan toplumu ve özel olarak Kürdistan emekçileri, ulusal kurtuluş mücadelesi ve örgütlenmesine parelel olarak örgütlenmişlerdir. Denilebilir ki, Ortadoğu'da en örgütlü ve toplumsal olarak en bilinçli işçi sınıfı durumundadır. Kürdistan'da işçilerin mücadelesi, Türkiye toplumsal yapısının uzantısı olmaktan kurtulmuş, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin güçlü bileşeni durumuna gelmiştir. Bu sorumlulukla 1 Mayıs'a bakıyor.

Kürdistan'da 1 Mayıs'ta sergilenmesi gereken işçi sınıfının kendisiyle sınırlı çıkarlarının ve uluslararası görevleri değildir. Üyeleri öldürülmekte, işkenceye alınmakta, içinde yaşadığı toplum her gün yeni bir katliam yaşamaktadır.

Böyle bir toplumda her şeyden önce gerekli olan can güvenliğidir. İkincisi işçilerin ve toplumun demokratik haklarıdır. Bu istemler Türk burjuvazisi tarafından sürekli kanla cevap görüyor. 1994 yılında Kürtlerin Newroz bayramı gösterilerinde, TC'nin katliamlarını önlemek için PKK'nin çağrısıyla halk kutlamaları evinde yaptı. Bugün 1 Mayıs'ta durum budur. İşçiler ancak aralarında, kalplerinde ve dağlarda, gerilla kamplarında bayramlarını kutlayabilecek.

Değişik ülke proleterleri ve demokratik güçleri kazandıkları yığınla mevzi ve hakla 1 Mayıs'ı kutlarken, Kürdistan emekçileri halen tüm haklarından yoksundur. Tüm ülke emekçileri ve örgütlerinin 1 Mayıs'ın enternasonalist anlamına uygun şekilde Kürdistan'daki kardeşlerinin kaderleriyle ilgilenmelerinin görevleri olduğunu sanıyoruz. Unutulmamalı ki, Kürdistan'da sendikacılar vize alıp Avrupa'daki kardeşlerinin kutlamalarına dahi katılamıyorlar.

Kürdistan işçilerinin önündeki anti-demokratik engellerin kaldırılması ve kendi dayanışma günlerini özgürce kutlayabilmeleri, toplumun temel talebi olan ulusal ve demokratik taleplerinin verilmesiyle mümkün olabilir. Kürdistan işçilerinin de talebi budur.

Kürdistan emekçileri militanca görevlerini yerine getiriyorlar. Barbar bir rejimin günlük talan ve terörü altında yılmıyor, ulusal-sınıfsal onurlarını koruyor ve direniyorlar. Onların yaşadıkları tehlikeli koşulları, her gün Kürdistan'ın dört bir yanından yükselen insan çığlıkları ve ölüm haberleriyle kavramak mümkün.

Dayanışma halkların kaderlerini tayin hakkına kavuşabilmesinde çok önemli bir faktördür. Özellikle uluslararası emekçilerle dayanışma ve mücadele gününde Kürdistan emekçilerinin durumunu irdelemek, görmek ve içinde bulundukları kabul edilemez durumdan çıkmaları için mücadelelerine omuz vermeyi, bunun somut biçimlerini bulmayı bir beklentiden önce, bir görev olarak görüyoruz.

NATO üyesi devletlerin, Türk devletine silah ve ekonomik desteği olduğu gibi Kürt halkı ve emekçilerine ölüm olarak yağıyor. Uluslararası dayanışma gününde, Avrupa emekçilerinden buna karşı tepkilerini ifade etmelerini beklemek, sınıf dayanışmasının bir gereği.

Kürdistan'da sendikacılar, işçiler öldürüldü, hapsedildiler, görevlerinden alındılar. Ne acı ki, emek cephesinden bunlarda dayanışma çok az oldu, hatta sesleri bile çok az işitildi. Bu vurgumuz acı içindeki Kürdistan emekçilerinin aynı zamanda bir eleştirisidir de. Halbuki uluslararası işçi kurumları ve demokratik kuruluşlarının gücü çok önemli caydırıcı güç, ancak hayata geçmede oldukça geç kalınmış durumda. Bu konuda gösterilen tepkiler, bir-iki açıklama ile sınırlı kalıyor, az zaman sonra o da unutuluyor. Bu durum 1 Mayıs'ın anlamına da ters düşüyor ve aynı zamanda uluslararası emekçi dayanışmasının somut gücüyle çelişiyor.

Kürdistan işçilerinin 1 Mayıs gündeminde işkenceyi, haksız tutuklamaları, faili meçhul cinayetleri, köy boşaltmaları, şehir bombalamayı, her şeyi yıkan ordu operasyonlarını protesto vardır. Kürdistan işçisi can güvenliği, demokratik haklar ve kendisi ile birlikte tüm toplum için ulusal haklarını talep ediyor. Proleterleşen ulusun 1 Mayıs gündemi say halkların güvencesini talep etmedir.

Kürt emekçisine, özellikle bugün en yakın dayanışma sesi Türkiye'den gelmek zorundadır. Ezilen, sömürülen işinden kovulan, zamlarla çökertilen, demokratik hakları kuşa çevrilen Türkiye emekçileri, kendileri ve Kürt kardeşleri için özellikle bugün dayanışmalarını ifade etmelidirler. Dini fanatizmin arkasında şoven mitinglerin malzemesi değil, kendi kavgalarının militanı olmalıdırlar. Bürokrat, yalancı, pasif, değme burjuvalarla lüks yaşam yarışı içinde olan sendika ağalarının yakalarını tutabilmelidirler. Eğer Türkiye emekçisi zam olarak üzerine bindirilen artık kaldırılamaz yükün Kürt kardeşlerine ölüm olarak yağan silahlar için toplandığını görmese ve sesini yükseltmese yarın çok geç olacak.

İnsanlığın sorunları ortak Kürdistan cephesinde Kürt halkı ve emekçileri iyi ve militanca bir temsille görevlerini yerine getirmeye çalışıyor. Ama tüm sınıf kardeşlerinden de dayanışma bekliyorlar. Ve bu dayanışmayı kurtuluşları için zorunlu görüyorlar.

-YAŞASIN 1 MAYIS!
-YAŞASIN ULUSLARARASI DAYANIŞMA!

Serdar Çelik

FİLİSTİN...

Baştarafı 25. sayfada

rin mücadelesinin bitmediği görülüyor, özerkliğin kapsamının genişletilmesi konusunda birbiriyle çatışan kuvvetler Filistin muhalefetini kendi girdaplarına çekebilecekler mi? Ortadoğu kaynayan bir kazan ve halk ayağa kalkmış durumda, eşit ve özgür yaşamaya yemin etmiş, yıllar önce toprakları haksız işgale uğramış uluslar bu haksızlığın düzeltilmesinin dünya uluslarına bir zararı olmadığı görüşünde.

1940'lı yıllarda Filistinlileri bir kenara iterek kurulun İsrail devleti bu anlaşmayla Filistinlilerin hamisi oluyor. Onun arkasındaki güçlerin hesapları bambaşka. Ortadoğu'daki hakimiyetlerini sürdürebilmenin yolunun özerklikler yaratmaktan geçtiğini görüyorlar, bu projelerinin karşısında en büyük engelde Kürtler ve PKK. Filistin özerklik anlaşmasının akabinde Güney Kürdistan'da KDP ve YNK arasındaki çatışmaların yoğunlaşması ve özerklik projesinin yeniden devreye sokulması, özerklik zincirinin halkalarının genişletileceğini gösteriyor.

Özerkliğin bir sıçrama tahtası olarak kullanılması gerektiğini savunan görüşlere şu sorulmalıdır: 25 yıl önce kazanılan özerkliği geliştirip koruyamayanlar bugün bunu nasıl yapacaklar? Yapacakları halkları köleleştirmekten ve emperyalistlerin dümen suyuna girmekten başka birşey değil. Kahire'de imzalanan özerklik anlaşması Ortadoğu'da yaratılmak istenen, özerklik zincirinin ilk halkası olma zilletine sahip. Ortadoğu halkları devrimlerin şafağını yaşıyor ve bunun başını da PKK çekiyor.

ŞİARIMIZ YA ZAFER ...

Baştarafı 12. sayfada

şey varsa, yine çevresinde saygı duyulacak herhangi bir şey varsa, biz ona da geçmiş olsun deriz. Bu bir PKK tarzı değildir. Direnişi böyle anlamış, böyle yöneltmiş, oyuna gelmiş, oyuna getirmiş, ama en son kendini affetmemiş. Çünkü bazı örnekleri gördü. Affetmeme derken şunu anlatmak istiyoruz: Bu dünyada böyle sığınabileceği tek bir delik kalmamış ve sonunu getirmişse, bu bir kendini affetmemek değil, doğal sonucuna gitmektir. Çünkü parti bir delik değil, bütün güzelim bir dünyayı açmış. Neden bunu tercih etmiyor? Bu konuda da çok gerçekçi olmak zorundayız. Parti kendisine bütün ihanet tarihinden hesap sorma olanağı vermiş, bütün örgütleyiciler olanaklarını ortaya çıkarmış. Neden bunu görüp hakkını vermiyor? En sevilecek gencecik erkek ve bayan yoldaşları yanıbaşına verilmiş. Neden bunları sevip anılarına ve yaşamlarına saygılı olamıyor? Yanıbaşında bu kadar şehit var. Neden onların anılarına saygılı olamıyor?

Bunlara benzer soruları çoğaltabiliriz. Dürüst birisi olsaydı, herhalde böyle olmazdı. Bir istisna olarak kendini geliştiremedi, sorunlara çözüm gücü olamadı diyelim. Ama öte yandan kariyeristlik yaptı, mevkicilik yaptı, belki ailecilik yapmak istedi; düşmana uzanmak istedi; Baktı ki çok kötü ve affedilmez bir durumdadır, böylece kendi sonunu da getirdi. Ama bu ihtimale karşıt bile olsa, biz kendisini alabildiğine düzeltebileceği ve olumsuzluklardan sıyrılabileceği bir ortam yarattık. Yeter ki anı anına doğru bir partileşmeye, anı anına bir partileşmaya evet desin; ona da büyük özen gösterdik. Konuşmalar ve diyaloglarda bu çok çarpıcıdır. Kendisi de iyi bağlılık yemini ediyordu. Fakat yemininin sahibi olamaması, en azından bir gaflet ve kendini aldatma örneğidir. Olmaması gerekiyordu, olmuş, buna cüret etmiş. Başka ciddi bir belirti olmasa edemez diyoruz. Bizim tezimiz böyledir.

Bu tip örnekler parti tarihimizde oldukça ortaya çıktı. Ben anlamını biraz vermeye çalıştım. Bu, gözü kesinlikle ulusal kurtuluşa olmayanların, gözü zaferde olmayanların kendi içinde bitmişliklerinin verdiği bir sonuç oluyor. Veya düşmana bağlantıları biraz güç kazanan kişiliklerin eğilimi böyle oluyor. Tümüyle başaramaz bir duruma geldiklerinde ve istedikleri gibi davranış özgürlüklerini kaybettikleri yerde bu tip örnekler ortaya çıkıyor. Açık ki çok duyarlı, çok kapsamlı olacağız. Özellikle bunların kitleye taşırmak istedikleri olumsuz havayı yansıtmamaya büyük özen göstereceğiz.

Behdinan Karargah Komutanlığı'nın Çukurca ve Güney sahasına yönelik düşman operasyonuna ilişkin savaş bildirisi:

Düşmanın ciddi bir bozguna uğradığı, paniğe kapıldığı ve geldiği gibi kaçtığı bir operasyon olmuştur

Berxwedan

Partimiz öncülüğünde geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelemiz, 1993 yılını zaferle kapatırken, düşmanın bütün özel savaş sistemini felce uğrattı. TC'yi çaresizliğe ve tükenişe sürükledi. Örgütsel, siyasal, askeri, diplomatik vb. sahalarda yaratılan kazanımlar, geçmiş 10 yılın kazanımlarına denk düşen bir boyuttadır. Buna karşın faşist TC'deki tükeniş ve iç hesaplaşma, tüm şiddetiyle devam ediyor.

1993 kazanımları üzerinde, kızıl iktidara ve kurtarılmış alanlara gitmeyi hedefleyen eyaletimize karşı bahar atılımımızı boşa çıkarmayı, savaşı dar bir sahada tutmayı ve güçlerimizi kuşatıp imha etmeyi amaçlayan sömürgeci TC, 11 Nisan günü kamp sahalarımıza karşı büyük bir saldırıya geçti. Mart'ta yaşanan yerel seçim ve Newroz kutlamaları gerekçe gösterilerek, Kürdistan'a getirilen 250 bin askerin 50 bini Behdinan alanına aktarıldı. Azılı çete odağı Gerdiler'den 400, Hakkari, Çukurca ve Yüksekova çetelerinin hemen hemen tümünün içinde yer aldığı büyük militarist güç, bizzat Genelkurmay Başkanlığı'nca sevk ve idare edildi. Zaman zaman Diyarbakır'da üstlendirdiği Hakkari'de komando tugayı özel kolordu komutanlığının koordineli yönettiği operasyon 11 Nisan 1994 tarihinde saat 7'de başladı. Operasyondan bir hafta öncesine kadar içinde ABD'li, İngiliz, Fransız, Türk ve KDP'lilerin bulunduğu iki helikopter, tüm saha üzerinde yoğun keşiflerde bulundu. KDP işbirlikçiliği keşif, istihbarat ve kılavuzluk işlerinde aktif rol oynayarak, geçit noktalarını ve mağaraların çevrelerini yoğun güçlerle takviye etti. Operasyonda ayrıca özel ordu birlikleri, jandarma özel tim birlikleri ve askeri elbise giydirilmiş çeteler 10 Nisan günü sınıra doğru kaydı. 11 Nisan günü 6 kobra ve onlarca savaş uçağının yoğun bombardımanı eşliğinde sabah 9'dan itibaren Kimyaniş, Avaşin etekleri, Dize köyü civarı ve yaylalarına Mamreş köyü, Bircela, Mınyaniş civarlarına indirme yapıldı. Binlerce askerin ölüm pahasına yoğun uçaksavar ve diğer silahlarımızın atışları altında her defasında 5 ile 7 helikopter tarafından, aynı anda birçok noktaya indirme yapıldı. Dört bir yana birden indirme yaparken, kara güçleri kuzeyden güneye doğru 3 koldan harekete geçtiler.

Bu temelde gerilla güçlerimizin kuşatılması ve imhası hedeflenmiştir. Operasyonun ilk aşamasında, havan ve top atışları desteğinde havadan ve karadan yapılan saldırılar, Avaşin ve Bırcela mıntıkalarını hedefledi. Bu alan takriben 55 kilometre genişliğinde ve 15-20 km derinliğinde bir sahayı kapsamaktadır.

Düşman bu kapsamlı operasyonu güçlerimizce önceden bilindiğinden, gerekli önlemler alınmış, buna karşı karadan çıkarılmanın yapılacağı Kinyanış kesimi olmak üzere, bir kısım güçlerimiz Bırcela alanında mevzilendirilirken, diğer güçlerimiz de havadan indirmenin yapılacağı stratejik noktalarda konumlandırılmıştır.

Havadan indirme yapan helikopterlerden 2 tanesi yara alarak kendilerini kuzeyde en yakın sahalara atarken, diğer yandan kara güçlerinin sahamıza kayış ve yine düşmanın kara güçleriyle, havadan indirilen güçlerinin koordinasyonu engellenmiş ve aynı zamanda bazı birimleri, güçlerimizce kuşatmaya alınmışlardır. Gece yarılarına kadar süren ve değişik sahalarda birçok noktada meydana gelen çatışmalarda, düşman 50'den fazla ölü ve yaralı verirken, cenazelerini almaları çin gece geç saatlere kadar engellenmiştir. Aynı gün ayrıca mayına basan 1 subay ağır yaralanmış ve 2 helikopter de darbe almıştır. İlk günkü çatışmalarda toplam kaybımız 2 şehit ve 2 yaralıdır.

Düşman, 12 Nisan günü bazı noktalara indirme yaparak

"Emperyalistlerce desteklenmiş teknik güç ve donanımla başlatılan ve uzun süreyi kapsayan operasyon boyunca güçlerimizin karış saldırıları karşısında çaresiz kalan düşman hem darbelenmiş, hem de geri püskürtülmüştür. Böylece 1994 yılına yönelik kapsamlı operasyon planı boşa çıkarılmıştır."

bütün şiddetiyle Bircela mıntıkasına yüklenmiştir. Ancak ordu güçlerimiz büyük bir karşı koyuşla düşmanın araziye yayılmak isteyen birliklerini yaygın pusularla hem durdurmuş, hem de ağır darbeler vurmuştur. Akşama kadar birçok noktada süren çatışmalardan düşmana 50'den fazla kayıp verdirilmiştir. Bu ölü ve yaralılarını almak isteyen düşman helikopterleri, yoğun ateşimiz karşısında sahaya inemeyerek, kara güçlerince yapmak istediği müdahale ve takviyeyi durdurmak zorunda kalmıştır.

Bu sahalardaki çatışmalarda, düşmanın onlarca ölü ve yaralılarına karşın, bizim 1 gerillamız şehit düşmüştür.

Aynı gün Mamreş'a tarafında indirme yapan düşman güçlerine, ordu güçlerimizce baskın düzenlenmiş, bu noktada da düşmana kayıp verdirilmiştir. Bunun üzerine düşmanın helikopter ve uçakları, Güney Kürdistan köyleri olan ve aynı zamanda düşmana hizmet eden Miroz ve Herki köyleri ile Mamreş'an köylerini yoğun olarak bombalamışlardır. Bombalamada 2 köylü ölmüş ve yine yaralanan 5 köylü de düşmanın ordu birlikleri tarafından sonradan katledilmişlerdir. Bu köyler düşman güçlerince imha edilmekle kalmamış, aynı zamanda hayvanları da tümden telef edilmiştir.

Aynı gün, döşenen mayına basan 1 düşman askeri ağır yaralanmıştır.

14 Nisan günü Bircela tarafından ilerlemek isteyen bir düşman koluna pusu atılmıştır. Bu operasyon kolu, aldığı darbelerden sonra, geri çekilmek zorunda kalmıştır. Bu arada, ölü ve yaralı askerleri almaya gelen 1 helikopter vurulmuş, dolayısıyla ölü ve yaralılar sabaha kadar yerde kalmıştır.

14 ve 15 Nisan günlerinde tüm operasyon sahası, uçak ve helikopterler tarafından yoğunca bombalanarak, düşman saldırıları devam etmiştir.

16 Nisan'da da bir yandan top, diğer yandan uçaklarla arazi, hem karadan, hem de havadan bombardımana tabi tutulmuştur. Getirdikleri 50'ye yakın tankla, operasyon güçlerini takviye etmiş Jahro, Deşta, Bırindare, Zap Suyu, Çiyaye Reş çevrelerine yoğun bombardıman desteğinde indirme yaparak, güçlerimizi kuşatmak istemiştir. Özellikle, arazinin iki ayrı noktasına yığdığı güçlerini birleştirmeye çalışmıştır. Böylece hat tutmayı amaçlamaktaydı. Ancak, karadan ilerleyen düşman güçlerine, Reşme Dağı'nda karşı konulmuş ve düşmanın ilerlemesine fırsat verilmemiştir. Akşama kadar süren çatışmalarda, düşmanın tüm saldırıları geri püskürtülmüştür. Gün boyunca atılan pusu ve çıkan çatışmalarda, düşmana 20'ye yakın ölü verdirilirken, ayrıca mayına basan 1 subay, 3 asker ve roketle oynayan ayrı bir yerde 3 asker ağır yaralanmıştır.

Düşmanın tüm bu kayıplarına karşın güçlerimizde 1 gerilla şehit düşmüş, 2 gerilla da yaralanmıştır.

17-18 Nisan günleri, bombalama ve arama operasyonlar sürerken, değişik noktalarda konumlanan KDP güçlerinin ortamı provoke etme ve hareket sahamızı daraltma çabaları sözkonusu olmuş, ki bunun neticesi olarak, KDP'nin pususuna düşen 1 birliğimizden 3 arkadaş kaybolmuştur.

Büyük bir direnişle karşılaşan ve her bir günü kendisine pahalıya ödettirilen düşman güçleri, verdikleri ağır kayıplardan dolayı, 6 aylık planlaması olmasına rağmen operasyona daha fazla devam edemeyerek, 19 ve 20 Nisan akşamı, ani bir şekilde geri çekilmeye başlamıştır.

Avaşin ve Bırcela taraflarında geri çekilen düşmana ordu güçlerimizce 6 yerde hem pusu atılmış, hem de saldırılar gerçekleştirilmiştir. Bu eylemlerde düşmana onlarca kayıp verdirilmiş, ki bunun sonucu olarak paniğe düşen düşman güçleri, kendi birliklerine attıkları havan sonucu birkaç askerleri ağır yaralanmıştır. Geri kalan güçleri ancak hava desteğiyle çekilmeyi sağlarken, Basiya Vadisi ile diğer sahalar yoğun hava bombardımanına tabi tutulmuştur.

Düşman güçleri, 20 Nisan'a kadar süren operasyonlarında, 120'yi aşkın kayıp verirken, aynı süreçte gerilla güçlerimiz ise 4 şehit, 4 de yaralı vermiştir.

Sonuç olarak, eyaletimizin mevcut stratejik konumu ve yaşanan gelişmeleri, göz önüne alındığında, sahanın bizim ve düşman açısından önemi rahatlıkla anlaşılacaktır. Yine çeteciliğin en yoğun olduğu, Güneyli işbirlikçilerin aktif olma çabasına karşı, gerillalarımızın etkinliği belirgindir. Bu nedenle, düşmanın en zayıf olduğu bir sahadır. 50 bin kişilik özel ordusu ve onlarca helikopter, uçak ve tüm teknik donanımına karşın operasyonun, kendi açılarından başarısızlıkla ve büyük kayıplarla sonuçlanması bundan dolayıdır. Yani düşman alanımızda büyük güçlerini seferber ederek kendisini son kez denedi. Ancak başarısız kaldı. Sadece başarısız da değil, aynı zamanda şoke oldu ve ağır kayıplar vermekten kendisini kurtaramadı. Devrimimizin geldiği aşaması olan, alan düşürme, kızıl sahalar yaratma, yani devrimin denge durumunu yakalaması ve tüm hazırlıklarımızın buna yönelik oluşu, düşmanın can telaşını artırıyordu. Bundan dolayı ilk etapta eyaletimizi hedefledi. Açıklamalarından ve planlarından da anlaşılacağı gibi, özellikle alanda, en az 6 ay kalmayı hedefliyorlardı. Bunu açıkça belirttiler. Kuzey ve Güney Kürdistan arasında, bir tampon bölge oluşturmak istediler. Uzun bir süre sahayı kapatmayı ve işbirlikçileri, oluşturacakları bu tampon bölgeye konumlandırarak, sahayı çeteleştirmeyi hedeflediler. Böylelikle 1983'ten beri, ağırlıklı olarak gerilla güçlerimizin denetiminde olan bu sahayı, bizden almayı tasarladılar.

Ayrıca çatışmaları geniş bir sahaya yaymak ve dört bir yanımızı kuşatarak, güçlerimizi mevzi savaşına çekmeyi hedeflediler. Düzenlenen operasyon, bütün gelişim aşamalarıyla ele alındığında, düşmanın, belirlediği hedeflere ulaşamadığını belirtebiliriz. Her düşman kolunun, en az bir alay komutanınca yürütüldüğü operasyon, mücadelemiz boyunca düşmanın gerçekleştirdiği, en kapsamlı ve en uzun olmasına karşın ve yine istenilen örgütlülüğü ve hazırlığı yapamamamıza karşın, düşman ciddi bir bozguna uğradığı, paniğe kapıldığı ve geldiği gibi, geriye kaçtığı bir operasyon olmuştur.

Ve yine başarısız olan 8 subayını görevden alarak tutukladığı, Genelkurmay Başkanlığı'nca yönetildiği bir yeniden işgal hareketi olmuştur bu operasyon.

Genelde Kürdistan'ın tüm eyaletlerinde özelde alanımızda geliştirdiği operasyonlara karşılık, gerilla savaşımının bütün taktik ve savaş yöntemleriyle ummadığı bir karşılığı alırken, Güney'de 6 ay kalmayı hedeflediği halde güçlerimizden yediği darbeler sonucu, alan doğru dürüst mayınlama fırsatı bulamadan darbelenmiş bir şekilde geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Emperyalistlerce desteklenmiş teknik güç ve donanımla başlatılan ve uzun süreyi kapsayan operasyon boyunca güçlerimizin karış saldırıları karşısında çaresiz kalan düşman hem darbelenmiş, hem de geri püskürtülmüştür. Böylece 1994 yılına yönelik kapsamlı operasyon planı boşa çıkarılmıştır.

21 Nisan 1994

Behdinan Karargah Komutanlığı